

Giới thiệu Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)

Truyện Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy) của tác giả Diệp Mộc Nhiên là một câu chuyện teen lãng mạn và ngược luyến tàn tâm. Nàng là con chính thê, là tài nữ nổi danh kinh thành. Tuyệt sắc tuyệt tài thì sao, kết cục cuối cùng hắn vẫn không yêu nàng. Một chút cũng không! Người hắn yêu là tỷ tỷ của nàng, di nương trước đây là thanh lâu nữ tử cho nên dù sinh tỷ tỷ trước thì nàng ấy cũng không phải con chính thê.

Ta tặng người một nhành ho.

Người tặng lại một trái tim buốt giá.

Ta hào phóng một trái tim sâu nặng.

Người keo kiệt dù là một ánh nhìn.

Ta gửi người một đời hạnh phúc.

Người trả lại một kiếp bi ai...

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Nàng là con chính thê, là tài nữ nổi danh kinh thành. Tuyệt sắc tuyệt tài thì sao, kết cục cuối cùng hắn vẫn không yêu nàng. Một chút cũng không!

Người hắn yêu là tỷ tỷ của nàng, di nương trước đây là thanh lâu nữ tử cho nên dù sinh tỷ tỷ trước thì nàng ấy cũng không phải con chính thê.

Nàng lần đầu tiên gặp hắn đã nhất kiến chung tình, ngày hắn dạm hỏi, nàng vui mừng phát khóc. Nào đâu sau này phát hiện ra cha nàng vì thương nàng nên mới gạt bỏ tình duyên của tỷ tỷ mà trao cho nàng. Là nàng nợ tỷ ấy, cũng nợ chính bản thân mình một món nợ tình duyên.

Hắn nói “ngươi có tất cả mọi thứ, sao một chút duyên cũng muốn tranh với nàng ấy?”

Nàng im lặng vì nàng biết, hắn nói đúng.

Ba năm trôi qua... làm phu thê tròn ba năm, hắn chưa một lần chạm vào nàng. Hắn nói, hắn chỉ chạm vào người hắn yêu!

Mấy tháng sau, hắn nói “Món nợ nhân duyên kia, ngươi phải trả!”

Nàng đồng ý, bởi nàng biết lỗi sai là ở nàng.

Ngày hắn đem tỷ tỷ bước vào phủ, hắn nói với nàng: “Nàng ấy đang mang trong mình cốt nhục của ta, không tiện quý lạy. Thề chất nàng ấy cũng yếu đuối, việc quý lạy sau này cũng không cần tiếp diễn”

Nàng rớt cục cũng chỉ cúi đầu không đáp, bởi vì người phải quý lạy phải là nàng mới đúng. Là nàng nợ tỷ ấy!

Ngày hôm đó một mình nàng dùng bữa chúc mừng chồng nàng đã lấy được người mình yêu.

Cũng tốt, sau này nàng cũng đỡ phải áy náy với tỷ tỷ và dẫu sao tỷ ấy cũng là ruột thịt của chính mình.

Có điều, tâm không kim được mà run lên đau đớn. Nước mắt cũng không kim được mà thấm ướt bờ mi.

Nàng làm thê tử ba năm, hắn chưa một lần đụng đến nàng, còn tỷ tỷ trước khi bước vào phủ lại đã mang cốt nhục của hắn ta.

Tỷ muội chung chồng, rốt cục hận sâu hay tình đậm?

Nàng phát hiện mình mang thai sau một lần hắn quá chén. Một hài nhi dù chưa thành hình cũng có thể cảm nhận được sự chờ đón của những người xung quanh, thế nhưng cha của nó lại không cần! Nàng không muốn làm con bị tổn thương, bất cứ ai cũng có thể ghét bỏ nàng, nhưng nó thì không! Nàng sẽ bình an ngày lại ngày chăm sóc cho đứa trẻ nên người. An ổn sống một đời...

Tỷ tỷ tới thăm nàng, nàng ấy nói rằng nếu không cảm thấy hạnh phúc thì tỷ tỷ sẽ xin phu quân giải thoát cho nàng. Nàng có thể tìm phu quân mới, hắn sẽ

giúp nàng. Tuyệt vọng, bế tắc. Có phải vì đã lấy được tỷ tỷ nên hắn muốn đuổi nàng đi, nàng trở thành gánh nặng của bọn họ rồi sao? Phải rồi, vốn ban đầu nàng đã trở thành người thừa của hai người họ. Thế nhưng con của nàng, hài tử bé nhỏ kia sao cũng phải gánh chịu sự ghét bỏ này. Cha của nó không biết đến sự có mặt của nó, có lẽ cũng không muốn sự xuất hiện của nó trên cuộc đời này. Nàng cần con, cũng như nó cần nàng. Dù cho thế nào, chỉ cần an ổn sinh nó ra rồi nàng sẽ rời đi. Nếu có một người cha không cần nó thì chi bằng, chi bằng nói với nó cha đã vì việc nghĩa mà bỏ mạng còn hơn. Nàng thất thần quay trở lại phòng thì nha hoàn báo tin tỷ tỷ nàng sau khi về thì bị động thai. Vợ vàng chạy đến nơi, còn chưa kịp vào phòng mới thì đã bị hắn đẩy ra, nói: “Nàng ấy là tỷ tỷ người, sao cái gì người cũng lấy của nàng? Vốn tưởng người đã biết hồi lỗi chuyện năm xưa, không ngờ lại là một độc phụ ngay cả cháu ruột mình cũng không tha. Đứa trẻ đó còn chưa thành hình...”

“Ta không có! Ta không hại tỷ tỷ!” Nàng khuôn mặt tái nhợt lui về phía sau. Sao hắn lại nghĩ nàng hại tỷ tỷ, nàng cũng có con nên đương nhiên hiểu nỗi đau mất con là thế nào. Mặc dù có ghen tỵ với tỷ thì nàng cũng không đủ nhẫn tâm hại chết một đứa trẻ còn chưa thành hình.

“Ta muốn gặp tỷ tỷ, tỷ ấy nhất định biết ta sẽ không làm hại nàng. Van cầu người cho ta gặp tỷ tỷ! Hắn khuôn mặt tức giận, tay cuộn chặt thành nắm đấm, nghiêng đầu né tránh không muốn nhìn vào mặt nàng, lát sau mới lãnh đạm nói: “được!”

Nàng loạng choạng chạy vào phòng, thấy tỷ tỷ khuôn mặt không một chút huyết sắc, thần thờ đưa tay lên cái bụng đã nhô cao lên một chút. Thấy nàng và hắn cũng bước vào tỷ tỷ ngừng đầu ai oán, nước mắt lăn dài nói: Ta biết là ta không tốt, đã cướp phu quân của muội. Thế nhưng, con ta có tội gì? Nó chỉ là một đứa trẻ...” nói chưa hết câu, đã cúi đầu quệt đi nước mắt nhưng quệt từng nào thì tiếng nức nở ngày một lớn hơn. Hắn vội vàng chạy tới ôm người tỷ tỷ an ủi, bỏ mặc nàng hoá đá đứng đó. Tỷ tỷ cũng không tin nàng, ai cũng nghĩ nàng là một độc phụ. Tại sao?

“Bẩm vương gia, đại phu đã phát hiện trong trà có thuốc độc làm động thai! “. Một gia nhân thân tín của hắn chạy vào bẩm báo, khoe mắt liếc qua nhìn nàng coi thường. Chính thể muốn giết con của thiếp thân như vậy hắn thấy không ít nhưng chưa thấy ai dùng thủ đoạn ngu xuẩn vậy cả...

Nàng ngơ ngác nghe gia nhân bẩm báo mọi chuyện, hết nhìn vào tỷ tỷ lại nhìn vào hắn. Đổi lại là ánh mắt oán hận của tỷ tỷ và ánh mắt thất vọng của hắn. Hình như nàng nhìn nhầm, bởi trong mắt hắn là lửa giận ngút ngàn.

“Nói bọn họ đem bình trà đó lại đây! “hắn sai nô tài rời đi, ánh mắt dời về phía nàng, lạnh lẽo như cơn mây “Người còn gì để nói không? Trong phủ này chỉ mình người và nàng là vợ ta. Người nói xem, người mẹ nào có thể hại con ruột mình? Chỉ có người! Người ghen tỵ với nàng nên mới sử dụng trò hèn đó!” Khoé môi mỏng thâm trầm phun ra từng câu tuyệt tình.

“Bẩm vương gia, trà đã được đem tới! “

“Bất nàng ta uống hết chỗ trà đó rồi biếm vào lãnh các!”

Lúc này nàng mới tỉnh táo trở lại, khuôn mặt tái nhợt, thân hình mảnh dẻ run rẩy yếu ớt.

“Không được, trà đó ta không thể uống...” nàng còn chưa dứt lời, kẻ bên cạnh đã bắt nàng ngửa cổ, dốc thẳng chén trà vào cổ họng mặc cho nàng gầy gữa. Con của nàng, nó không thể có bất cứ mệnh hệ nào!

Bụng dưới đau nhói, có cái gì đó vừa rời bỏ nàng. Trong lúc mơ màng thiếp đi, đã cảm nhận được có một vòng tay thật rộng, thật ấm ôm lấy nàng. Không phải là hắn đâu. Bỏ đi! Đừng si tâm vọng tưởng nữa!

Nàng yêu hắn từ khi nàng? Là khi nghe nhắc đến một bát hiền vương không màng danh lợi. Thương dân hết lòng.

Hay là khi vô tình trong vườn mai nhìn thấy hắn nhũn mày lạnh lùng trước một nữ tử hoa tâm?

Có phải không nhỉ, hay là khi nhìn thấy nụ cười ôn nhu hòa nhã trong đêm động phòng. Mặc dù nụ cười kia là dành cho tỷ tỷ nàng.

Hay là khi hắn tĩnh lặng chú tâm nghe nàng gảy nhẹ một khúc cầm...để mơ màng nhớ đến tỷ tỷ.

Hay là khi hắn dịu dàng đắp cho nàng chiếc áo lông cáo để thương lượng chuyện lập thiếp?

Đều không phải! Nàng không nhớ rõ được nhưng chắc chắn là đã rất rất lâu, khi tâm trí nàng ngày ngày nhớ đến một nam nhân khuôn mặt kiêu ngạo góc cạnh cao hãnh ngẩng đầu.

“Thưa vương gia, đại phu nói...vương phi đã có thai hơn bốn tuần.” Giọng hắn vốn trầm ổn nay lại như thoáng run lên, hỏi “đứa trẻ, có còn giữ được không?”

“Bẩm...chuyện này...tiểu vương gia, mệnh bạc“.

Nàng run lên, khoang miệng dâng lên một cổ tanh nồng. Một môi nhắm mắt. Lát sau trong phủ bát hiền vương vắng vắng tiếng thông báo lạnh lùng “bát vương phi, hoẵng”

(Hoẵng tức là chết á.)***

ngoại truyện 1

Nàng ta từ nhỏ đã có tất cả mọi thứ, cha mẹ yêu thương, trí tuệ hơn người, còn ta cùng mẫu thân thì ở một xóm nhỏ không ai thèm đoái hoài tới. Mẫu thân vốn xuất thân từ thanh lâu cho nên rất giỏi vũ nghệ. Dù tiết trời có lạnh giá hay nóng đỏ lửa thì ta vẫn phải ngày ngày luyện tập chăm chỉ dưới sự huấn luyện hà khắc của mẫu thân.

Ta biết hần là bát hiền vương, biết hần tài giỏi hơn người, cũng biết hần thích ngắm hoa mai. Ngày đầu xuân hoa nở ngập trời những đoá mai trắng tinh khôi bung nở trên những nhành cây, ta cũng vận cho mình một bộ y phục trắng tinh khiết, cố gắng đem tất cả những kỹ năng mà mẫu thân truyền thụ bao năm dồn lại, coi như đây là cơ hội để ta có thể nở mày nở mặt với người trong nhà. Phiền nhien khỏi vũ, có thể miêu tả lúc đó nói không ngoa chính là phương nhan như băng thanh, nhuận vật tư ngọc khiết. Trữ mỹ lệ ưu thương, tuy thuần sắc lãng mạn, tán tuyết hoa y cựu. Không phụ sự cố gắng của ta, hần cuối cùng cũng chú ý đến. Ngày nghe tin hần tới phủ dặm hỏi, ta đã khắp khỏi mừng thầm rằng nửa đời sau này của mẫu thân chắc chắn sẽ không phải chịu sự coi thường của người đời, còn ta sẽ sống một cuộc sống phú quý giàu sang đến tận cuối đời, sẽ ngẩng cao đầu bước đi. Thế nhưng, người lên kiệu hoa là tiểu muội của ta.

Ta không cam lòng, tại sao cùng là chị em nhưng nó lại có tất cả còn ta thì không? Ta hận nó tại sao lại lấy hết tất cả mọi thứ vốn phải thuộc về ta.

Ta nói với hần rằng mình đã có thai, hần lập tức sai người đem sinh lễ tới hỏi cưới ta. Dù chỉ là thị thiếp nhưng ta biết hần yêu ta, rồi từ từ ta sẽ leo lên làm chính phi và đẩy nhẹ muội muội một cái. Đây nhẹ thôi, và kiêu ngạo nhìn xuống kẻ thua cuộc.

Có những đêm, hần nằm bên cạnh ta mà nỉ non than nhẹ tên của muội muội, ta biết rằng hần đã động tâm với nàng. Ta không muốn làm kẻ thua cuộc!

Bàn tay khê sờ lên cái bụng đã nhô cao, ta thì thầm “con à, mẫu thân để con chịu khổ một lần này thôi. Sau này sẽ sống sung sướng đến già.”

Ta mua chuộc được một tỷ nữ bên cạnh muội muội, chỉ cần một chút thủ đoạn vào tách trà của nó thì nó vĩnh viễn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục...

Ngoại truyện 2

Ta gặp một nữ nhân thuần khiết như sương sớm, nhan sắc tuy không gọi là tuyệt thế giai nhân nhưng cũng là mỹ lệ thanh thuần. Nàng một thân bạch y trắng muốt, dưới vườn mai vui vẻ múa một khúc tiêu vân điệp tuyết, vừa nhìn thấy ta thì ngưng ngừng chạy trốn, nhưng lại làm rơi khăn tay thêu tên mình. Nô tài bên cạnh ta nói nàng là con của một vị đại thần trong cung. Một lần gặp đó, ta không thể quên được nàng, có lẽ vì nữ tử còn ngây thơ như vậy không nhiều.

Hì khăn nâng lên, trước mặt là một thiếu nữ tuyệt diệu khuynh thành, mắt phượng mày ngài, mi thanh mục tú. Thế nhưng không phải là nàng... sau thi điều tra, ta biết vị chính phi trong phủ chính là em gái của nàng. Nàng ta cái gì cũng có, sao lại một chút duyên phận cũng muốn tranh với nữ tử đáng thương ấy?

Nữ nhân thủ đoạn, một chút ta cũng không muốn chạm vào!

Dần dần, ta phát hiện nữ tử kia cũng không quá thủ đoạn như ta tưởng tượng. Nàng thường ngơ ngẩn ngắm vườn hoa phù dung trong phủ. Nàng hiền lành tha tội cho một tỷ nữ nhỏ tuổi lông ngóng làm vỡ bình hoa nàng yêu thích. Nàng cười dịu dàng phát chán cho hành khất. Nàng hầm canh cho những đêm ta bận làm việc, mỉm cười kéo tay áo che đi vết bỏng. Nàng thức trắng đêm chăm chú may giày, độn thêm vải cho ta vì sợ đông về giày của ta không đủ ấm..

Là nàng che dấu bản thân quá sâu hay ta đã hiểu nhầm nàng?

Ta gặp tỷ tỷ nàng bị một nô tỳ bắt nạt, nàng ấy dịu dàng hỏi muội muội có sống tốt không? Còn nói ta nhất định phải chăm sóc cho muội muội nàng. Nàng nói nàng phải về sớm xách nước, nàng còn nhiều việc phải làm...

Muội muội nàng và nàng đều là chị em nhưng sao lại khác nhau đến vậy?

Cảm giác có lỗi tràn ngập tâm trí. Là ta đã sai khi không viết rõ tên nàng. Huống chi nhìn thấy nàng thì cảm giác năm xưa lại ùa về. Dù sao nàng cũng là mối tình đầu của ta...

Ta không ngờ nàng lại là một độc phụ ngay cả đứa con của tỷ tỷ ruột mà cũng muốn hại. Hoá ra bấy lâu nay nàng giấu bản chất thật sâu, ta đã bị nàng lừa... mà rung động. Ta phần nộ, thất vọng nhưng khi thấy ánh mắt hi vọng và đau khổ của nàng, trái tim ta lại mềm đi, ta đồng ý cho nàng một cơ hội giải oan. Cũng cho nàng một cơ hội để khiến ta tin tưởng nàng. Thế nhưng tỷ tỷ nàng đã xác định thủ phạm chính là nàng. Ta tin nàng ấy, bởi chẳng có người mẹ nào đủ nhẫn tâm để hại chính con ruột của mình.

Ta phạt nàng uống hết chỗ trà còn lại một phần để xoa dịu tỷ tỷ nàng, một phần nghĩ nàng không có thai nên chắc sẽ không sao. Nhưng không ngờ...

Nàng rời bỏ ta đã ba tháng. Ta nghiêm túc nhìn nhận lại vấn đề thì phát hiện ra những sơ hở tại sao nàng phải hại tỷ tỷ nàng trong khi chính nàng cũng mang thai. Con nàng sau này sẽ là con của chính thê. Sẽ cao hơn con của tỷ tỷ nàng.

Tại sao sau khi hại tỷ tỷ xong nàng không phi tang chỗ thuốc đó mà còn để trên bàn?

Tại sao tỷ tỷ nàng chỉ bị động thai còn nàng lại bị sảy thai lẫn băng huyết rồi qua đời.

Nàng không được lợi gì, thậm chí còn bị thiệt thì tại sao lại làm ra loại chuyện này

Tất cả chỉ có một nguyên nhân chính là nàng bị oan, thay vì thủ phạm, nàng chính là nạn nhân. Nhưng hẳn biết trách ai bây giờ vì lỗi là ở hẳn, hẳn đã không tin tưởng nàng. Nàng đã trừng phạt hẳn bằng cách đem cả đứa con đi, ngay cả tỷ tỷ nàng mấy ngày trước cũng bị ngã mất mạng..

Bây giờ hối tiếc cũng đã muộn mất rồi. Từ nay về sau chỉ còn lại bá nghiệp, vương quyền, chân tình tuyệt diệt.

Bát hiên vương một đời trung thành phò tá vua, thương dân như con nhưng không có con. Nghe nói sau khi mất hai người vợ, ông không lấy thêm một ai nữa, ngay cả hoàng đế ba lần ban mỹ nhân cũng từ chối không nhận. Bát hiên vương trở thành hình mẫu chung tình lý tưởng cho nữ nhân Phong quốc.

Nghe bản thân mình chính là hình mẫu chung tình lý tưởng của nữ nhân Phong quốc hẳn chỉ cười khổ. Chỉ sợ người tuyệt tình nhất mới đúng là hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Hoa nở là hữu tình

Hoa rơi là vô ý

Người đến là duyên khởi

Người đi là duyên tàn...

Ta nói với chàng, ta là hồ yêu. Chàng lắc đầu tỏ ý không tin. Ta lại nói với chàng ta là yêu quái ăn thịt người, ta là hồ yêu. Trong đôi mắt luôn nhìn ta âu yếm nay chỉ còn sự sợ hãi cùng chán ghét. Cũng phải! Thứ ta dùng để sinh tồn không phải là cơm ăn nước uống mà là tâm phách, là dương khí của nam nhân. Mẫu thân ta từng nói: “Là yêu quái, tốt nhất đừng bao giờ động tâm. Chữ “tình” sẽ khiến cả con lẫn người con yêu đều tổn thương. Vĩnh viễn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục “

Bây giờ thì ta đã tin rồi, ta cắn răng, tay nắm chặt lấy gấu áo. Con của chúng ta, thiếp có nên nói với chàng về nó không? Hàn Nhật Minh, nếu ta nói ra thì liệu có thể cứu vớt được chuyện này không? hay chỉ là một sợi dây ràng buộc khiến chàng càng căm ghét ta hơn...

Con của chúng ta, nó sẽ giống chàng hay giống thiếp? Sẽ là người hay là yêu quái? Hay... một nửa giống chàng, nửa còn lại giống thiếp? Nó sẽ bị cả yêu giới lẫn nhân giới sợ hãi cùng phi nhổ sao?

Ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay tứa máu, con đau truyền đến khiến ta tỉnh táo hơn. Ta nghe thấy thanh âm run rẩy của mình: “Đi đi, chạy thật nhanh! Đừng quay lại. Đừng bao giờ... trở lại nữa! “

Rõ ràng khi ấy trong mắt chàng chỉ có sự ngờ vực cùng kinh hãi. Ta đáng sợ vậy sao? Không ngờ nhìn sự ngờ vực kia thêm lần nào nữa, ta bỏ đi, rõ ràng đã đi rất xa nhưng vẫn không kim lòng được mà quay trở lại. Ta không ngừng hi vọng chàng sẽ hiểu tâm ý của ta mà quay trở lại. Lúc đó, ta nguyên ý sẽ không giết người, không làm việc ác nữa. Thế nhưng, ngày ngốc suy nghĩ điều gì rồi bất chợt quay đầu bỏ chạy. Nước mắt ta thì nhau rơi xuống. Chàng đi thật rồi! Tay ta vô thức đặt lên bụng, đưa lên cảm nhận hơi ấm của đứa con chưa thành hình của mình khẽ thì thầm: “Tướng công, tạm biệt chàng... nhớ bảo trọng !”

Hài tử ngoan, có hay không con cũng căm ghét loài yêu quái như phụ thân con? hay chính con sau này cũng như ta bị người yêu nhất căm ghét?

Mẫu thân không biết nhưng hãy nhớ con cũng từng có một gia đình...

3 tháng trôi qua, phụ thân con vẫn không quay lại. Ta nhớ chàng.

Phụ thân con chắc vẫn sống tốt. Sẽ tốt hơn nếu hai chúng ta không xen vào cuộc sống yên bình của phụ thân con nữa

Hài tử ngoan, con hiểu phải không ?Hiểu cho sự khổ tâm của mẫu thân chứ ?

3 tháng rồi, mẫu thân của con không ăn tim uống máu. Linh lực dần cạn kiệt .Con, có hận sự ích kỷ của mẹ không?

Mẹ đã suy nghĩ rất rất nhiều. Nếu phụ thân con biết đến sự tồn tại của con, chàng sẽ vui mừng, sẽ hạnh phúc hay...khinh bỉ cùng lo sợ ?

Mẫu thân không muốn con bị coi thường, càng không muốn con chịu khổ. Thế giới ngoài kia nguy hiểm biết bao, làm sao con có thể tồn tại khi thiếu người che chở ?Chỉ bằng hãy ở bên cạnh mẫu thân, mẫu thân sẽ bảo vệ con, không một só có thể làm con đau khổ . Và chỉ ít ,khi gặp lại phụ thân con ,trên người ta sẽ không còn vương mùi máu tanh của kẻ khác.

Ta nhắm mắt, cảm thấy sinh mệnh dần dần bị tước đoạt .Hàn Nhật Minh, thiếp và con chờ chàng!

Nàng nói với ta,nàng là hồ yêu.Ta không tin, người vợ lúc nào cũng nở nụ cười hiền lành thánh khiết như một đoá hoa mai tinh khôi của ta sao có thể là hồ yêu ?Ta không tin, nở nụ cười tò ý nghi ngờ. Nàng lại nói,nàng có thể giết người, nàng phải ăn tim uống máu người để sống.

Ta bàng hoàng, ta thất vọng. Đủ loại tình cảm tối tăm đan xen vào tiềm thức của ta, lòng ngực dấy lên 1 loại chán ghét không rõ nguyên do

Nàng vẫn chăm chú dõi theo ta, đôi mắt kia mờ hồ toả ra một nỗi thống khổ cùng nồng đậm chờ mong. Ta giật mình ngoảnh đầu trốn chạy, chạy điên cuồng,không nói một lời, lúc này chính là chạy trốn chết. Có phải hay không nếu chậm một bước nữa thôi, đằng sau lưng ta, nữ nhân hiền lành uỷ mị kia sẽ trở thành một nữ yêu quỷ quyết không chần chừ mà ăn tươi nuốt sống ta không chút mảy may xót xa?

Ta yêu nàng nhưng nó chưa đủ để ta từ bỏ sinh mệnh. Đúng, ta nhát gan, ta không xứng đáng là một nam nhân. Nói là vậy nhưng có ai hiểu cho ta. Nàng...à không !Ta không biết nên gọi nàng ta là gì nữa. Là yêu quái hay là nương tử?Ngược lại với sự lo sợ đến hoang loạn của ta, nàng vẫn đứng im, bất động. Sâu trong đôi mắt kia, nét thống khổ len lỏi thấm vào tâm ta. Đau. Bước chân loạng choạng rồi ngã ngay xuống đất. Nàng hét hoảng chạy đến, tay vurun ra, nhưng rồi như đang giằng xé điều gì. Nàng đứng im bất động, lại bước đến rồi lại đứng im.Ta gần như hét lên :“Tránh xa ta ra. Đừng đến đây! “

Nàng lập tức dừng lại động tác muốn bước đến như một con rối không sức sống. Tim ta nhói lên. Tại sao?Nàng có quyền im lặng .Nàng không cần phải nói ra. Nếu không nói ra, có lẽ ta và nàng sẽ có thể sống tới đầu bạc răng long với nhau.Tại sao?

Lúc này ta không biết mình nên tức giận? Nên chua xót hay là nên làm cả hai?. Giọng khàn đi,ta lẩm bầm “vì sao lại như thế? Vì sao lại là ta? “

Đáp lại ta chỉ là nụ cười yếu ớt nhợt nhạt, nhưng rất nhanh. Đôi mắt nàng hần lên tia máu, nàng gằn giọng :“Đi đi, chạy thật nhanh.Đừng bao giờ trở lại nữa” Thanh âm trong trẻo của nàng nay đổi lại là thứ âm thanh khàn khàn như găm giữ trong cổ họng.Nói xong,nàng không thèm liếc mắt nhìn ta thêm lần nào nữa rồi xoay người bỏ đi. Thân hình mảnh dẻ run rẩy, ta biết, nàng đang khóc.

Ta ngây ngốc ngồi yên ở đó. Trống rỗng. Thất Vọng. Bất chợt,một suy nghĩ hiện lên trong đầu ta, có phải, nàng đã chán ghét ta rồi không ?Nếu đã chiếm được trái tim ta, tại sao lại muốn thả ta? Ta không kì vọng lắm về chuyện hoang đường rằng nàng yêu ta. Vậy lí do nàng muốn thả ta là gì ?Nàng có âm mưu gì chăng?Hay là nàng đang ở trong 1 góc khuất nào đó thường thức sự kinh hoàng của ta? Rồi như mèo vờn chuột, đùa giỡn thoả thích rồi mới nuốt ta vào bụng?

Nghĩ đến đây, ta bất chợt rùng mình rồi xoay người vừa bò vừa chạy. Có lẽ ,ta vĩnh viễn không biết, ở một gốc cây cách đó không xa, có một nữ nhân vẫn luôn dõi theo ta. Nhưng không phải xem sự hoang loạn của ta. Mà nàng, mắt nhòa lệ, tay còn đặt hờ lên cái bụng hãy còn đang bằng phẳng

Thật ra, điều ta lo sợ vẫn không xảy đến. Nàng không tìm ta...

Nàng không đến,tại lại có chút oán hận cùng mong chờ. Vừa muốn nàng đừng tìm thấy ta, vừa mong được thấy nàng.

Càng ngày ta càng phát hiện có một nỗi nhớ vô hình vô bóng len lỏi, bủa sâu, bóp chặt lấy tâm của ta. Ta nhớ nàng. Ta biết, ta yêu nàng là chân tâm thật ý chứ không phải là nhờ bùa phép,yêu thuật nào. Ta muốn đến bên cạnh nàng, hẳn nàng đã rất đau đớn trước sự yếu hèn của ta ?

Nhưng...ta sợ...nỗi sợ vô hình khiến ta không đủ dũng cảm để thẳng thắn đối mặt

Nàng là yêu, ta là người. Vốn ta và nàng không cùng một thế giới. Vốn giữa ta và nàng luôn tồn tại một hố sâu ngăn cách mà có lẽ sẽ không bao giờ có thể vượt qua được. Đây là lối thoát giữa ta và nàng ?

3 tháng rồi, nàng sống ra sao?Có tiếp tục giết người không? Có...đã có nam nhân nào như ta bên cạnh bầu bạn với nàng không?

Thôi vậy...

Là ta phụ nàng trước !

Nửa năm trôi qua, nỗi nhớ không bị hao mòn đi mà ngày một nhiều thêm. Ta thêm nghe giọng nói ôn nhu của nàng. Thêm được nhìn thấy cái bộ dáng

chuyên chú làm việc của nàng

Ta không quan tâm. Nàng là yêu quái, vậy thì sao?

So với nỗi thống khổ khi xa nàng thì cái chết cũng tính là thoải mái. Ta muốn tìm nàng, muốn thấy nàng. Nàng có nam nhân khác cũng được. Có giết người cũng chẳng sao. Ta không quan tâm.

Nửa năm trôi qua, nơi này vẫn vậy, ngôi nhà kia trống vắng và im lìm một cách cô độc. Sắp gặp lại nàng rồi sao? Gặp lại nàng ta sẽ nói gì đây? Trông ngực đập thình thịch, mặt nóng ran. Ta đang yêu, yêu một cách điên cuồng, say đắm. Căn nhà phủ một lớp bụi dày, mùi ẩm mốc khiến ta cảm thấy khó chịu. Che ngực lại ho sù sụ, ta phát hiện trong nhà im lặng đến cô tịch. Không một bóng người, đúng hơn là không có chút gì cho biết ở đây từng có người sinh sống...Nàng đi đâu? Ta cười gượng, có lẽ nàng còn bận "đi săn" chăng?

Ta quét tước, trang hoàng lại ngôi nhà, ta sẽ chờ nàng. Ta tin tưởng rằng mình có thể chờ được! Khi đã vượt qua được hồ sâu chủng tộc thì không có gì là không thể.

Vậy mà...1 năm, 2 năm, 3 năm...10 năm, 20 năm...30 năm, 50 năm.

Ta còn nhớ có lần nàng từng nói muốn trồng 1 vườn đào trước nhà. Ta trồng ngay 1 vườn đào đủ loại, hi vọng khi trở về nàng sẽ cảm thấy vui vẻ. Đào nay đã ra hoa biết bao mùa. Thế nhưng nàng vẫn không quay trở về. Nhiều đêm hoảng hốt bừng tỉnh, ta như thấy một thân ảnh mờ nhạt nhìn ta chan chứa yêu thương rồi rất nhanh biến mất. Đêm nay cũng vậy...

Ta vùng dậy hoảng hốt không kịp mặc giày, chạy thật nhanh ra vườn đào, đưa tay có nín giữ áo ảnh đã tan biến tự lúc nào.

"Nguyệt nhi, là nàng phải không? Ta sai rồi, ta biết ta sai thật rồi! Đừng trốn tránh ta nữa...van cầu nàng"

Mặc cho ta quỳ luôn một đêm dưới cơn mưa xối xả của ngày đầu đông. Nàng vẫn không về. Nàng còn giận ta!

Ta hấp háy mắt vài lần để dần thích ứng với ánh nắng chói chang bên ngoài. Chờ nàng 50 năm nay, coi như cũng đã cố hết sức rồi. Hơi thở của ta ngày một nhẹ đi. Cố hết sức, ta khẽ lầm bầm "Nguyệt nhi, kiếp này Hàn Nhật Minh nợ nàng, nếu có kiếp sau, nguyện trả đủ"

Gần đây, ta thường xuyên gặp ảo mộng, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc. Như lúc này đây, ta thấy mình đang thư thái tản bộ trong vườn đào. Một lát sau lại đi đến một nơi hoàn toàn xa lạ nhưng, từ xa đã thoáng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, quen thuộc tới mức tròn suốt 50 năm, đêm nào cũng mơ thấy. Nàng đứng đó, dưới chân cầu Nguyệt Hà vui vẻ ngoắt ngoắt ta lại gần rồi cười nói "Chờ chàng thật lâu quá!"

Ta chạy đến, cười hạnh phúc, nước mắt thi nhau tuôn chảy, nghẹn ngào: "Cảm ơn nàng, cảm ơn vì đã chờ ta."

*Nhân gian có một sinh mệnh đang từ từ tàn lụi nhưng sinh mệnh kia trước cái chết vẫn nở nụ cười thoải mái.

Hoa đào trong tiểu viện ngày đông lạnh giá lại đâm chồi, mọc lá, nở hoa khoe sắc hồng rực một góc trời. Nhưng ngay sau khi khoe sắc, chúng lập tức tàn lụi.

Cả một vườn đào khô héo ngay sau khi nở hoa...

~Trước sau chẳng thấy bóng người

Hoa đào năm ngoái còn cười gió Đông~

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Họ nói em chỉ là kẻ thứ ba, chỉ là kẻ độc ác chỉ biết phá hoại cuộc sống gia đình người khác. Họ nói em chết đi chỉ là chuyện sớm muộn. Còn nói, kẻ như em vĩnh viễn không được siêu thoát.

Em mỉm cười chết đi trong sự day nghiền khinh bỉ của thế nhân...

Biết không?Cho dù thiên hạ có khinh bỉ và coi thường em như thế nào,chỉ cần chàng nhìn về phía em,ánh mắt hơi lay động,hay môi hơi mím nhẹ em cũng đủ vui lòng rồi. Vì chàng,em có thể chịu cảnh vạn kiếp bất phục...

Cám-người phụ nữ độc ác, tranh giành chồng với chị gái.

Cám-người phụ nữ mưu mô giết chị cướp chồng

Cám-người đàn bà ngu dốt cho tới khi chết!

Người ta nói về em,kể về em thế đấy.Nhưng họ không hiểu,họ không biết rằng cho đến lúc chết đi,môi em cũng mím nhẹ một nụ cười.Em biết,ở một phút giây vô tình nào đó,thực ra chàng đã rung động vì em.Em vui vì trước khi chết đi,em còn có thể nhìn thấy chàng-ánh mắt xao động rồi chạy tới ôm em.Đôi khi,chỉ thế thôi cũng đủ.

Em biết,em là người xấu.Em ghen ghét với những gì Tấm có.Chị ta lúc cha còn sống đã luôn nhận được sự yêu thương vô bờ của cha.Nhưng em chưa hề vì chuyện đó mà buồn,bởi em còn có mẹ,bà thương em như chính sinh mệnh của mình. Em cũng chưa từng thấy hận chị ta về việc đó,cho đến khi em gặp chàng.Cho đến khi em tìm thấy một chàng trai tuấn tú như ánh mặt trời,khí chất ưu tú thanh nhã khiến em vĩnh viễn không thể quên.Bờ môi mông hoi mím,chiếc mũi cao thanh ngao,đôi mắt nâu trầm buồn...chàng là chàng trai duy nhất mà em vừa gặp liền muốn chiếm lấy giữ cho riêng mình.Yêu chàng,không phải vì cái vương vị cao quý nhất thiên hạ. Yêu chàng là khi nhìn thấy chàng xuất hiện trong đám đông hoa lệ mà kiêu hãnh cao quý bước đi.Y phục màu lam như không vương chút bụi trần...

Em thừa nhận,vì muốn tiếp cận mà cố tình va vào chàng.Nhan sắc của em tuy không bằng dịu dàng,hiền hậu như Tấm nhưng chưa chắc đã thua gì nàng ta. Thế nhưng sau khi đỡ em đứng dậy,đôi mắt chàng vẫn thanh và lạnh như lúc đầu-đôi mắt an tĩnh lạ thường,chẳng một gợn sóng.Chàng không như những người đàn ông khác,khí chất của chàng cao quý hơn hẳn. Lúc nhìn vào đôi mắt đó,em chỉ ước đời này chỉ cần đôi mắt kia ôn nhu nhìn em mang ý cười,chỉ vậy thôi thì em có thể vĩnh viễn vì chàng mà làm tất cả mọi thứ...

Em từng nghĩ rằng đời này sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại được chàng. Đến khi gặp lại,chàng lại là ti phu của em,chàng là đức minh quân của cái đất nước này,chàng là...anh rể của em. Rõ ràng đôi mắt nâu trầm kia khi nhìn thấy em đã khẽ khàng lay động,chàng nhớ em,chàng nhớ ra em là ai?Nhưng thế thì được gì?Chàng đã là chồng của chị gái em,mọi người đều biết...

Em tự hỏi chàng có hạnh phúc không?Hạnh phúc với người con gái lần đầu tiên gặp mặt đã lấy làm vợ.

Giết Tấm,em và mẹ đã sai.

Chàng yêu Tấm,em biết! Em biết từ khi đôi mắt nâu của chàng hoảng hốt bùng tình mỗi đêm và bờ môi khô nẻ gọi tên Tấm trong vô thức,trong hoảng loạn và nhớ nhung da diết. Chỉ những lúc đó,đôi mắt chàng mới thôi an tĩnh đến lạnh lùng.

Chàng lạnh lùng với mọi quan tâm của em.Em biết,chàng coi em như em vợ. Em ước giá như chàng cứ xem em như người thay thế cho Tấm cũng được.Ban phát cho em chút ôn nhu nhỏ bé mà đáng ra là của người con gái khác cũng được. Thế nhưng,chàng ích kỉ lắm!

Chàng soạn công văn mỗi đêm,em tự mình nấu canh hầm thuốc cho chàng uống nhưng thứ nhận lại chỉ là câu nói lạnh lùng “ta biết rồi,lui ra đi!“. Em chưa một lần bỏ cuộc,bởi em tin chỉ cần có thời gian thì chàng có thể hiểu cho tấm lòng của em.Em có cả đời người để chờ chàng...

Mặc kệ người đời soi xét em thế nào,em bỏ qua hết.Em biết chàng thích nghe đàn,em cũng đã cố gắng tập luyện cho đến khi đầu ngón tay ứa máu mới thôi. Thế nhưng,nghe em đàn,chàng lại mơ màng nhớ đến Tấm. Em biết chàng thích thưởng trà,em cố tình tìm người pha trà giỏi nhất cung để học tập. Kết quả,đôi mắt chàng hơi có ý cười khen em tiến bộ,thế nhưng câu nói em nhận được lại là “Ngon lắm,nhưng vẫn thua chị gái ngươi”

Từ lúc đó trở đi,em biết,nếu không triệt để loại bỏ tất cả mọi thứ về Tấm thì em sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được chàng..

Cuối cùng chị ta cũng trở về để giành lại mọi thứ về mình.Em mỉm cười chua chát cúi đầu bởi vì em biết em không còn cơ hội nào nữa rồi... đôi mắt của chàng như đã được tiếp thêm sự sống,nó vừa dịu dàng vừa vui vẻ hoạt bát ,chỉ là,nó vẫn hồ hững với em...

Giây phút sinh mệnh em rời bỏ thể nhân,em đã nhìn thấy chàng trong bộ hoàng bào,bỏ mặc cái uy vũ của bậc đế vương mà hốt hoảng chạy tới ôm chầm lấy em.Đôi mắt nâu hoang mang và sợ hãi. Sợ hãi,chàng vì em mà sợ hãi,chỉ thế thôi đã có thể khiến em nở nụ cười. Từ giây phút đó em đã biết rằng,Tấm đã đánh mất chàng.Và chàng,đã đánh mất em..

hồi ức chạy dài một đoạn đối thoại : -”Nhất định phải để cho hoàng thượng thấy cảnh Hoàng Hậu chính miệng sai người dội nước sôi vào ta!”

Yêu là gì?-Yêu chính là ngu xuẩn làm tất cả mọi chuyện vì người đó,sinh mệnh là cái gì trước trái tim?

Tình yêu không có lỗi,lỗi ở chỗ người mang nó trao nhầm người :)

--* The End*-*-*

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Đoàn về kĩ nữ. (Có H+)

Bọn họ nói ta là yêu tinh*,ta đương nhiên hài lòng về việc đó. Càng nhiều nam nhân tới đây, ta càng có nhiều tiền!

Ta là loi buông thả, ta câu dẫn dụ hoặc nam nhân thì đã sao? Là thanh lâu nữ tử thì đó là bản phận.

Đệ nhất thanh lâu nữ tử tại Thiên Tiên các,cái danh mới mỹ miều. Nam nhân xem ta là cái đích để chinh phục nữ nhân,thuần thực kĩ nghệ, nhan sắc hơn người lại phục vụ chu đáo. Ta trở thành món hời cho tú bà ở đây,nam nhân sẵn sàng bỏ ra hàng trăm lượng bạc chỉ để được hưởng thụ một đêm tiêu hồn bên cạnh ta .

Chỉ cần thật nhiều tiền, sau khi về già ta có thể hưởng thụ mà sống một cuộc sống thoải mái cho đến cuối đời,và cô độc một mình...

Ta mỉm cười không đáp cho suy nghĩ của mình, tủi thân gì chứ? Khi son trẻ thì làm vợ thiên hạ,sau về già thì thui thui một mình. Đã là nữ tử thanh lâu thì nào dám ôm hi vọng sẽ có người chồng bên cạnh khi cuối chiều xế bóng?

À, cũng có nhưng rất ít. Nam nhân nào có thể chấp nhận lấy một người con gái từng làm vợ bao người?nam nhân nào có thể chấp nhận một nữ tử cả thân thể và thân thế đều không trong sạch? Nam nhân nào có thể chịu được sự dè bủ của thế tục mà chịu cưới chúng ta làm thê?

Không có,chúng ta chỉ có thể làm thiếp. Làm công cụ thoả mãn dục vọng cho bọn họ thay vì những thê tử hiền lành chỉ biết nằm ngửa như một con cá chết?

Nhưng nói vậy cũng thật buồn,nếu vậy thì giá trị của chúng ta rốt cục chỉ là ở việc đó.

Bọn họ tìm được chút mới mẻ hứng thú từ chúng ta thì yêu chiều hết mức nhưng đến khi chúng ta già đi,thậm chí là chưa già mà khiến bọn họ mất hứng thú thì kết quả chỉ như một món đồ chơi bỏ đi bị vứt một xô trong góc nhà, chẳng ai chú ý. Sống nhờ chút hứng thú nhàn nhạt đó để có thể được có gia đình thì ra thà cô độc nhưng no đủ đến già còn hơn.

Ta lẳng lặng đứng trước gương ngắm nữ tử trước mặt. Đã mất đi nét ngây ngô ngày nào mà thay vào đó là sự khôn khéo giảo hoạt để làm vừa lòng “khách hàng”.Ta đưa tay sờ nhẹ lên môi,bờ môi này còn mềm mại và tươi tắn lắm! bờ môi này đã hôn bao người? Đã dây dưa dụ hoặc bao người khiến gia đình họ đổ vỡ? Cũng bờ môi này,ta nhếch môi cười nhạt,ngươi đã nói lời yêu thương giả dối với bao người?

Còn có thể trông chờ có người yêu người sao? Ngay cả ta cũng kinh tởm chính bản thân mình nữa là!

Bàn tay chà xát mạnh lên môi, son lem cả ra ngoài nhưng một ánh nhìn cũng không vui đi sự quyến rũ cùng nét yêu mị dụ hoặc...

Nước mắt bất giác rơi xuống trong vô thức,sao ta lại trở thành thế này? Vốn ban đầu ta cũng có một gia đình ấm áp,cũng là một thiếu nữ e lệ thận trọng,vốn cũng làm vợ người khác...

Cha mẹ ta hiềm muộn cho nên khi về già chỉ sinh được mỗi một mình ta,nhưng họ luôn tự hào về ta. Trong thôn, ta là đứa trẻ xinh đẹp nhất,hiều chuyện nhất. Lớn lên cũng không phụ sự kì vọng của cha mẹ mà ngoan ngoãn chăm chỉ,siêng năng. Năm mười lăm tuổi,ta được học múa học đàn với các tiểu thư khuê các, lần này cũng không phụ sự kì vọng của cha mẹ mà lại đứng đầu trong lớp,đơn giản vì ta biết để được vào học thì cha mẹ ta đã phải lặn lội làm lụng vất vả cho tới tối muộn. Họ không muốn ta phải thiệt thòi với bạn bè,càng không muốn ta sau này ta bị nhà chồng khinh rẻ vì ngu dốt. Ta hiểu, ta hiểu tất cả! Ta hiểu đằng sau nụ cười của họ là bao nỗi lo chất chồng, ta hiểu những đồng tiền mà ta cầm chính là mồ hôi và sức khoẻ của họ. Cho nên, ta tự nhủ với bản thân rằng mình phải làm vợ của nhà giàu để cha mẹ không phải tiếp tục chịu khổ. Hạnh phúc của ta thì là gì? Nó đâu thể đòi cho cha mẹ ta một cuộc sống no đủ thì sao ta phải lưu luyến?

Năm mười sáu tuổi, đúng như ý muốn ta theo kiểu hoa bốn người khiêng về nhà chồng. Nhà hán giàu có nhất vùng,ta vui mừng vì sau này cha mẹ ta sẽ sống thoải mái hơn, cuộc đời ta sẽ lên một bước mới, nào hay cuộc sống như địa ngục của ta bắt mất từ đây...

Vì làm tiểu thiếp cho nên phòng của ta không xa hoa cầu kì nếu không muốn nói là quá mức đơn sơ,bên ngoài dán chữ hi còn trong phòng là hai cây nến đỏ.

Phu quân của ta cho đến khi động phòng mới biết mặt. Đêm hôm đó ta khóc nức nở vì đau đớn nhưng hắn vẫn không dừng lại, phía dưới liên tục chuyển động. Tiếng khóc dần chuyển thành tiếng rên rĩ,hắn mỉm cười chậm lại, sờ mũi ta cung chiêu nói “thế mới ngoan! “ rồi hành hạ ta cho đến sáng...

Cứ mỗi bước chân bước đi khiến ta đau kinh khủng nhưng vẫn phải đến thỉnh an mẫu thân cùng chính thê của hân...

Một năm sau, ta có thai nhưng không có duyên với đứa trẻ*. Từ đó phu quân cũng xa cách với ta hơn, nha hoàn giúp việc cũng dần dần bị chuyển đi nơi khác. Một hôm nha hoàn thân tín hoảng hốt thông báo với ta rằng phủ đệ này sắp bị tịch biên do cha chồng làm quan nhưng nhận hối lộ, người nhà ức hiếp dân chúng. Ông ấy thì bị vào thiên lao, nhà cửa bị tịch biên còn con cháu trong vòng ba đời không được làm quan. Ta bủn rủn chân tay, vừa muốn chạy ra ngoài thì đã thấy phu quân bước vào. Hân thần sắc vẫn điềm nhiên như cũ, còn nói do người khác phao tin đồn vu oan, vốn không có chuyện gì. Hân nói hân tới đây để an ủi ta, ta vui mừng tin hân vẫn không quên ta...

Hân nói lâu lắm không uống rượu với ta rồi đưa ra một bình rượu nhỏ. Ta mỉm cười cúi đầu nâng chén với hân nhưng rượu vừa uống xong, một con choáng váng vội vã kéo tới rồi ta lịm đi, nhớ trước khi thiếp đi còn suy nghĩ sợ hân sẽ chán ghét ta mà không tới nữa.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy thì trước mặt đã xuất hiện một phụ thân, bà ta nói từ nay ta sẽ phải tiếp khách vì phu quân ta đã bán ta với giá một trăm lượng bạc.

Một trăm lượng bạc? Hân bán vợ hân với giá một trăm lượng bạc? Ta cơ hồ muốn ngắt đi, ta ước đây sẽ chỉ là một con ác mộng mà thôi. Thế nhưng đây là sự thật!

Lần đầu tiên bán sắc, ta bị tát ba cái!

Vì ta hét với “khách” rằng “ngươi làm ta đau!”

Sau khi bị tát ta còn bị mắng và không được trả tiền. Sau này khi bị đau, ta sẽ giả vờ tức giận nhăn mày nhonge nói: “phu quân, người làm thiếp đau!” .Sau lần đó ta không những không bị đánh mắng mà còn được cho thêm tiền.

Vì sao ta không chống trả khi bị bán vào lầu xanh ư? Sau khi biết con gái bị phu quân bán vào lầu xanh thì cha ta bệnh nặng qua đời, ta phải mượn tiền của tú bà ở đây để cứu cha nhưng không được, còn mẫu thân do quá đau khổ nên mấy tháng sau cũng rời bỏ ta... mình ta sống cái nghề nhục nhã này mà lay lắt kiếm sống...

Ta còn có sự lựa chọn sao? Không, không có!

Ta ôm mặt cúi đầu mặc cho nước mắt lăn dài. Bỗng bên ngoài có tiếng gọi bảo ta tắm rửa chải chuốt lại, ta bảo ta mệt, không muốn tiếp!

Bên ngoài lại cung kính nói tiếp rằng hôm nay là khách quen, chỉ muốn ta tiếp. Rốt cục ta cũng ngồi dậy tô son vắn tóc để tiếp khách...

(*yêu tinh: Cái này chắc nhiều người biết nhưng ta vẫn giải thích, yêu tinh ở đây hiểu theo nghĩa bóng có nghĩa chỉ sự dụ hoặc, hấp dẫn khiêu gợi mà nữ chính chúng ta có. Hiểu theo nghĩa trong truyện. ^^

* vô duyên với đứa trẻ tức là chuyện này bị sảy thai nhé)

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ta nhưn mảy nhìn người trong gương, vẻ đờ đẫn ban nãy được thay đổi hoàn toàn bởi nét kiêu diễm mỹ hoặc.

Bàn tay thanh mảnh lướt qua vạt áo làm chiếc áo lơi ra một chút, lấp ló ẩn hiện bộ ngực tròn đầy quyến rũ.

Mi tâm điểm một đoá mẫu đơn nhỏ nhỏ bằng tử ngọc. Trên đầu cài một bộ điêu hình đàn bướm, cứ mỗi bước đi thì bộ điêu lại rung động như có đàn bướm đang bay lượn như thật. Y phục tím nhạt dụ hoặc trê vai, lộ nửa khuôn ngực. Ta liếc mắt, khẽ cắn môi. Người trong gương ba phần thanh lệ, bảy phần quyến rũ.

Thế đấy, đấy mới chính là ngươì. Ngươi là kĩ nữ! Trừ phi ngươi chết đi còn nếu không ngươi vĩnh viễn chỉ là kĩ nữ. Mỗi phút mỗi giây ngươi còn tồn tại trên đời này thì nhục nhã này vẫn đeo bám ngươi.

Ta nhắm mắt ngăn đi giọt lệ đang chực trào nơi khoé mi, môi cứ cong lên một nụ cười. Ta ngẩng đầu thản nhiên bước đi.

Ta một thân nồng nặc mùi rượu. Hương men say cứ vờn quanh khoang mũi, mắt hơi hé nhìn người đàn ông đang đưa bàn tay đang chạy loạn trên cơ thể. Ta ưỡn người dán sát vào người hắn, lưỡi liếm nhẹ vành tai hắn, thỏm nhẹ nói “Tướng công thiếp muốn...”

Hắn khe khẽ bóp mạnh vào ngực, giọng khàn khàn mang ý cười mắng ta “Dâm phụ!”

“Dâm phụ thì sao chứ? Vì chàng thiếp mới nguyện làm dâm phụ thôi...” ta cười, bàn tay cũng không chịu thua mà vuốt ve cơ thể hắn rồi chuyển dần phía dưới mà cọ nhẹ. Hắn rên khẽ rồi lật người chiếm thế áp đảo.

Một đêm văn vũ.

Sáng sớm tỉnh giấc, ta hài lòng khi nhìn thấy số ngân phiếu trên giường rồi đứng dậy mặc y phục cho khách. Hắn cần vào vai ta rồi xoay người bước đi, ta cũng thân nhiên cất bước. Một đêm mây mưa ân ái như vợ chồng, rốt cục sau tờ ngân phiếu và cái xoay người thì chúng ta lại trở thành hai người không quen biết. Khi gặp lại liền như vợ chồng son lâu ngày xa cách...

Sau một đêm mây mưa, thanh lâu sẽ sai người lên dọn phòng cho kĩ nữ. Người dọn phòng cho ta là một nam nhân cao lớn. Đường nét khuôn mặt khá thanh tú nhưng trên mặt có một vết sẹo lớn làm khuôn mặt hắn khá đáng sợ, tuy nhiên hắn lại có một đôi mắt điềm tĩnh như luôn nhìn thấu suốt tất cả mọi việc, có đôi khi lại trong veo, thuần khiết như một đứa trẻ.

Hắn đường đường là một nam nhân sức dài vai rộng thì vì sao lại cam tâm làm một công việc nhọc nhằn như thế này? Câu trả lời đơn giản nhất, có lý nhất thì hắn có lẽ là tội phạm đào tẩu nên tìm kiếm công việc này nhằm mai danh ẩn tích, tránh sự truy đuổi của quan nhân.

Ta lặng im theo dõi hắn, nửa khuôn mặt không bị bóng nghiêng về phía ta, ánh nắng ban mai thuần khiết vàng óng như mặt ong đậu trên gương mặt thanh tú. Lông mày rậm uy vũ, đồng tử trong suốt dịu dàng như ngọc, mũi cao thanh ngạo và bờ môi mỏng nhạt màu hơi mím lại. Hắn thuần thực dọn dẹp mọi thứ một cách tỉ mỉ mà nhẹ nhàng. Hắn làm việc ở đây, bên cạnh ta bao lâu rồi nhỉ? ta không nhớ.

Ta chỉ nhớ tới hắn khi kĩ viện bị cháy gần nửa năm về trước... Ta bị hun nóng đến mù mịt đầu óc thậm chí nghĩ rằng mình sắp “tiêu” rồi. Trong ánh lửa rực sáng mà mắt ta cứ mờ dần đi, người nhẹ bẫng. Chợt từ xa xa thấy một bóng người vội vàng chạy tới rồi bước ra khỏi kĩ viện, nỗi sợ hãi lúc này mới dâng cao, cuộn cuộn như thủy triều kéo đến. Tiếng nói phát ra từ cổ họng chuyển thành những tràng ho dữ dội kéo dài như vô tận. Nước mắt lăn dài, ta chỉ kịp yếu ớt run rẩy than “ta sợ!” rồi ngất xỉu. Dần dần sau đó bắt đầu chú ý đến hắn nhiều hơn, hắn nói cứ gọi hắn là Đại Bảo hoặc A Bảo. Ta cũng chỉ ngậm ngùi im lặng không nói gì, chỉ có kẻ ngốc mới tin đó là tên của hắn. Ta dùng tiền để trả ơn cứu mạng cho hắn, hắn không nhận mà chỉ thân nhiên nói kĩ viện đã trả lương hậu cho hắn để bảo vệ ta cho nên đó là nghĩa vụ của hắn, không cần báo đáp. Ta cũng chỉ cúi đầu cười nhạt không nói gì thêm, lời nói như thế kia thì ai tin? Có ai lại chệch tiền cơ chứ, chưa kể mặc cho ta có là hoa khôi của kĩ viện thì sao? Ai dám từ bỏ sinh mạng đáng giá của mình cho một kĩ nữ lầu xanh... Sau vụ cháy kia, bà vai ta bị “nướng” một mảng lớn vô cùng xấu xí. Tú bà sợ mất mối làm ăn nên bảo ta xăm đè lên vết sẹo kia thì sẽ không còn nhìn thấy nữa. Ta gật đầu đồng ý, đơn giản bởi vì sau vụ cháy kia thì tiền bạc mà ta dành dụm bấy lâu đã bị cháy sạch. Nếu không tiếp khách thì cuộc đời về sau sẽ vô cùng thế thảm. Huống chi chỉ vài ba năm nữa thì ta cũng sẽ phải già đi, sẽ không còn được yêu thích nữa. Không có tiền, không người thân, không sức khỏe... vậy lúc đó không phải cũng là “chết” rồi sao? Bởi vậy ta liều mạng cắn răng chịu đau mà xăm lên mình “vết nhơ” vĩnh viễn không thể tẩy xóa. Nó như là lời nhắc nhở ta rằng: cho tới lúc chết thì thân phận kĩ nữ của ta sẽ vẫn luôn hiển hiện, vĩnh viễn không thể thay đổi. Đại Bảo xăm mình cho ta, ta bắt hắn xăm lên đó một đóa mẫu đơn. Hắn gật đầu đồng ý kèm theo một câu nói khó hiểu “hàng vẫn vậy!”

Mẫu Đơn thanh ngạo, mẫu đơn cao quý cuối cùng là là tên gọi của một kĩ nữ. Nực cười thay....

Nếu không phải tự mình đa tình thì theo ta nghĩ có lẽ là hắn thích ta, ta nào mơ là hắn sẽ dùng chân tâm thật ý mà đối đãi? Hoa khôi lầu xanh, yêu tình chuyển thế, kĩ nữ nổi danh nhất kinh thành. Ai lại không thêm khát nếm thử một đêm tiêu hồn bên cạnh. Ta hiểu chứ, ta hiểu!

Thế nhưng trước mắt ta, hắn luôn trưng ra biểu cảm cung kính thuần phục làm ta vô cùng khó chịu. Gia tạo như thế để làm gì? Mẫu Đơn ta đời này ghét nhất là cái biểu cảm thanh ngạo đó, giả dối đó. Dục vọng chiếm hữu của nam nhân không phải lớn lắm sao? Chỉ là loại chiếm hữu về thể xác đơn thuần này thôi chứ không phải là loại chiếm hữu về thể xác đơn thuần này thôi. Trong mắt bọn họ, tiểu thư hiền lành thì bảo thủ vô vị. Nữ tử nhiều chữ nghĩa thì kiêu cách kênh kiệu, nữ tử vô học thì thô thiển thiếu lễ nghĩa, giai nhân thiếu đầu óc. Gái giàu thì buông thả, gái nghèo thì bo bo co cọng tay chân. Bọn họ luôn muốn người phụ nữ của mình một lòng yêu say đắm bọn họ còn bản thân thì đứng ở chỗ cao soi mói từng người...

Cá nhân ta tuy không cao quý gì nhưng cũng không phải là hạng người ngu xuẩn. Ta nợ hắn thì ta phải trả. Ta trả tiền, hắn chệch không nhận. Chi bằng để nhất kĩ nữ này lấy thân báo đáp vậy...

Đêm hôm đó ta báo với kĩ viện là mình mệt, không muốn tiếp khách mà thay vào đó là tận tâm trang điểm thật lộng lẫy kiêu kì. Cái bộ mặt giả tạo kia ta muốn xé rách nó đi, muốn nhìn thấu bộ mặt thật lúc nào cũng thân nhiên của hắn.

Tự soi gương, người trong gương mảy lông thon dài, mắt phượng ân tình. Môi mỏng hơi cong lên âm áp như gió xuân tháng ba, ánh mắt yêu mị phiêu dật, nụ cười tan hồn lạc phách... Ta không tin hắn có thể từ chối, đơn giản vì mục đích hắn đã đạt được rồi thì cần gì phải tiếp tục một môi giả bộ làm gì! Được hoa khôi lầu xanh tự dâng mình tới, kể ra hắn cũng thật có giá!

Hắn cẩn trọng bước vào ngồi xuống uống rượu theo yêu cầu của ta. Trong rượu có chứa xuân dược mà bất cứ thanh lâu nào cũng có. Chờ khi ánh mắt hắn dần trở nên mông lung mê loạn và khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng. Ta biết thuốc đã có tác dụng, đường đường là yêu nữ chuyển thế mà phải dùng đến xuân dược tuy có chút mất mặt nhưng nó chỉ bổ sung thêm cho việc lật đổ bộ mặt thật của Đại Bảo thì cũng không có gì đáng trách. Ta bước đến vòng quanh hắn, vuốt ve hắn. Xúc cảm nóng bỏng nơi lòng bàn tay truyền tới khiến ta cảm thấy đặc ý vô cùng, trước tác dụng của xuân dược mà hắn vẫn cố gồng mình không làm điều gì thất lễ khiến ta cảm thấy bực mình hơn. Cọ nhẹ lên đôi môi mỏng nóng bừng khẽ liếm láp lên vùng sẹo bên má, người đối diện khẽ run rẩy. Kim nén gì chứ? Quân tử gì chứ? Thời khắc người mong chờ nhất không phải đã đến rồi sao? Khuôn ngực nóng bỏng khẽ sát vào vòm

ngực rộng của hắn,ta khẽ uốn éo người. Bàn tay khiêu khích chạy loạn khắp cơ thể... Ta vừa hôn vừa thì thầm vào tai hắn “ Ngươi không muốn ta sao? Đêm nay Mẫu Đơn là của ngươi,chỉ mình ngươi mà thôi...”

Bàn tay hắn dần dần cũng ý loạn tình mê mà đáp trả lại những hành động khiêu khích của ta và dần trở nên mạnh bạo hơn. Động tác vụng về của hắn đôi lúc khiến ta đau nhưng lại vô cùng phấn khích,không lẽ đây là lần đầu tiên của hắn sao?Bờ môi căng mọng củ ta cũng rất biết phối hợp mà rên rỉ ngâm nga. Bộ vị nào đó có sự biến đổi ngay dưới lớp vải mỏng khiến ta càng đắc ý hơn,ta hỏi hắn” ngươi có muốn ta không?”

Hắn khàn giọng đáp lại không chút chần chừ “muốn!”

“Vậy nói xem ngươi có thích ta không?”

“Có!”

Ta hài lòng cười nhạt,kết cục này tuy giống với dự liệu nhưng cũng có chút mất mát. Có lẽ là ta đã hi vọng quá nhiều mất rồi...Tất cả nam nhân trên đời này cũng như nhau cả thôi!

Ta vừa được thả xuống giường thì đã bị một cơ thể to lớn nóng bừng gấp gấp đổ xuống,y phục gần như đã bị lột sạch,hắn ngấu nghiến một cách cuồng dại khiến ta tự cảm thấy lo lắng không biết có phải là mình đã cho quá nhiều thuốc không? Bỏ qua thắc mắc đó,ta hào hứng đáp trả hắn một cách nhiệt tình. Dù sao ta cũng là một kĩ nữ “tận tâm,có trách nhiệm” với nghề.

Mảnh vải cuối cùng được gấp gấp xé bỏ,ta uốn người nghênh hợp hắn,môi khẽ thì thầm,dù sao cũng phải nói rõ cho hắn một lần... ta nói “Ngươi cứu ta một mạng,ngân phiếu ngươi không nhận vậy ta " lấy thân báo đáp". Từ nay ta với ngươi không ai nợ ai!”

Hắn chuẩn bị tiến vào,nghe xong câu nói của ta bỗng chốc đứng khựng lại như trời trồng. Ánh mắt mê loạn ban nãy dần dần trở nên thanh tỉnh,hắn kiên quyết ngồi dậy mặc y phục rồi rời đi. Trước khi đi còn kiên định nói “Ngươi vốn không nợ ta thứ gì. Là ta nợ nàng mới đúng cho nên nàng không cần phải cảm thấy có lỗi. Sau này cũng không cần phải tiếp diễn loại chuyện thế này nữa...”

Tối đó ta một mình uống rượu cho tới sáng,lòng bị thương nhưng không khóc, ta từng thề sẽ không bao giờ rơi bất kì giọt nước nào vì nam nhân...

Trước khi mơ màng thiếp đi,ta nghe thấy tiếng bước chân thật nhẹ vào phòng. Khoảng mũi thoang thoang mùi mồ hôi quen thuộc. Hắn ôn nhu dịu ta về phía giường,đắp chăn mỏng lên người rồi lén lút hôn nhẹ lên trán,vuốt tóc ta rồi lại lén lút rời đi. Trái tim ta đập mạnh,rất cục hấn là thực sự quan tâm ta,hắn không bỏ rơi ta. Trái tim trở nên hoan hỉ,dịu dàng như nước...

Đã là ba tháng kể từ khi ta “câu dẫn” hắn,hắn trước mặt ta vẫn cung kính như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chuyện đêm hôm đó ta cũng chỉ xem như một giấc mơ mà thôi.Đã có lúc ta rất muốn hỏi xem hắn đang suy nghĩ cái gì?tình cảm mà hắn đối với ta là thế nào? Thế nhưng hỏi ra rồi thì sao?Hắn sẽ lấy ta ư ?Câu trả lời chắc chắn là không! Cho dù hắn có chấp nhận lấy ta thì ta cũng không chấp nhận làm thê tử của hắn. Vì sao ư? vì ta không đủ can đảm,ta sợ khi trao chân tình cho ai đó rồi một ngày sẽ nhận được tin mình bị bán vào lầu xanh. Sợ hắn một môi trước miệng lưỡi thế tục rồi lạnh lùng đuổi ta đi. Ta,chính ta còn kinh tởm bản thân mình nữa là,còn chán ghét nó hơn bất cứ ai. Ta không động tâm với hắn,không yêu hắn,không có bất kì mối quan hệ nào với hắn có khi lại tốt hơn. Yêu hắn chính là hại hắn!Mặc dù đêm đêm ta vẫn hưởng thụ sự quan tâm dịu dàng từ hắn,hưởng thụ sự quan tâm nhỏ nhặt khi nhẹ nhàng đắp chăn cho ta,hưởng thụ chiếc hôn ấm áp lén lút mỗi tối...

Có những mối quan hệ không rõ ràng nhưng bền chặt.

Cũng có lúc ta muốn đuổi hắn đi lắm,muốn khiến cả ta và hắn đều hiểu rằng chúng ta không có cơ hội nhưng lại luyến tiếc... Luyến tiếc rất nhiều...

Ta vốn là người tham lam, vốn ban đầu muốn chỉ cần chút ôn nhu như vậy thôi,sau này lại tham lam muốn nhiều hơn nữa.Muốn hai người có thể cùng nhau nắm tay mà không phải lén lút như vậy. Nhưng lý trí bảo ta không được làm như vậy. Ta căm ghét cái lý trí tàn nhẫn này nhưng ta biết nó nói đúng,là ta sai...

Ta cứ thế mà say sưa ngắm hắn,thu hết cái hình bóng kia vào mắt. Lòng thầm suy nghĩ đến những “thượng đế”,đến những người khách vô tình lướt qua trong cuộc đời ta. Đã bao nhiêu người cùng ta ân ái vợ chồng? có bao nhiêu người thực sự biết ta tên là gì hay chỉ là cái tên hoa khôi mẫu đơn? Ta là Kim Nhã, ta không phải là Mẫu Đơn, ta là nữ nhân,không phải là kĩ nữ. Thế nhưng muộn mất rồi, có thể quay lại nữa sao? Sẽ là không bao giờ!

Một ngày nào đó ta sẽ phải già đi,tàn ulla... bao nhiêu con người từng gọi là chồng kia liệu có mấy may bận tâm đến một người từng má ấp môi kẻ? Chắc chắn là không!

Ta không biết suy nghĩ gì lại nói với hắn rằng “ Ta bỏ hết thứ theo ngươi có được không?”

Hắn hơi ngạc nhiên quay lại nhìn ta,hỏi:“ Có thể cho ta biết lý do không?”

“Ta mệt...” Đừng vậy,ta mệt lắm rồi! Mệt mỗi khi cứ phải tươi cười giả là,mệt mỗi khi suốt ngày phải lo lắng cho tương lai,mệt mỗi khi cứ phải kìm nén tiếng yêu chôn sâu tận đáy lòng mình. Chẳng có nguyện ý đưa thiếp đi không?

“Được!”

“Vì sao ngươi lại hào sảng đồng ý như vậy?” Ta muốn hỏi rõ hắn hơn về mọi thứ,mặc dù ta chấp nhận tin hắn,rồi bỏ nơi này,bỏ mặc ngoài tai mọi sự lo

lặng, quên đi tất cả thì ta vẫn muốn hỏi vì sao hấn lại muốn cứu ta? Vì sao lại chấp nhận ta...

Hắn ngẩng cao đầu nhìn về phía ta, vết sẹo che non nửa khuôn mặt cũng không khiến ta sợ hãi, bởi ta biết vết sẹo đó là vì ta mới có. Đôi mắt màu hổ phách mênh mông sâu thẳm mà ta luôn ngắm nhìn không ngờ lại đẹp đến thế, mênh mông sâu thẳm đến thế... hấn dần bước về phía ta, gương mặt không che dấu nổi vẻ kích động. Hấn bước tới ghì chặt ta vào lòng, nghẹn ngào nói “Nhã nhi, Kim Nhã... muội không biết huynh chờ giây phút muội hỏi huynh câu này lâu đến chừng nào đâu!”

“Vì sao huynh lại biết tên ta, huynh là ai? không lẽ...” Ta che miệng ngẩng đầu lên nhìn hấn. Tiểu hải tử năm nào nay đã trở thành một chàng trai tuấn tú ưa nhìn, lại vì ta mà mất hết... Hồi ức năm nào tràn về như hồng thủy dồn dập chảy xiết.

Dưới tán cây cổ thụ có hai đứa trẻ đang ngồi, một nam một nữ. Nam hài đang dỗ dành một tiểu nữ từ phần nộn dễ thương “Muội đừng khóc, tuy bông mẩu đơn ấy không thể hái nhưng huynh hứa sau này sẽ tặng cho muội thật nhiều mẩu đơn, lại là mẩu đơn không bao giờ tàn.”

Nữ hài từ ngừng khóc, khuôn mặt đầm nước long lanh mếu máo hỏi: “Huynh nói thật chứ? huynh hứa đi...”

“Huynh hứa” Nam hài nở nụ cười vui vẻ ngoắc ngón tay với tiểu phần nộn, tay còn lại lau nước mắt cho tiểu muội muội. Một lát sau tinh ranh cười nói: “Nhưng nếu sau này huynh tặng mẩu đơn không tàn cho muội thì muội nhất định phải trả ơn cho huynh”

Nữ hài từ đã ngừng khóc, chu môi cười hỏi lại: “Phải trả ơn huynh thế nào?”

“Vậy muội sau này phải làm vợ huynh”

“Vì sao huynh muốn lấy muội làm vợ?”

“Vì muội xinh đẹp nhất thôn chúng ta, lại trắng nõn. mẹ muội cũng hay làm bánh mỳ thầu cho huynh ăn, lấy muội về huynh sẽ được ăn mỳ thầu miễn phí!”

“Cũng đúng, huynh thật thông minh!”

Dưới tán cây năm ấy có hai đứa trẻ bàn bạc chuyện trọng sự của một đời.

Ngày nam hài chuyển nhà, nữ hài từ không khóc mà chỉ dặn dò: “Huynh đi xa nhớ tìm hoa mẩu đơn cho muội, nếu không muội không lấy huynh nữa!”

“Được, ta hứa với muội! Ngoéo tay”

Thời gian qua đi, từ một cô bé con ngốc nghếch, ta dần trở thành một đứa trẻ hiểu chuyện. Nỗi lo cơm áo, gánh nặng mưu sinh khiến ta hiểu rằng mình phải lấy một người chồng giàu sang để giúp đỡ phụ mẫu. Cuối cùng cũng chẳng giúp được gì. Vườn hoa nhà chồng trồng rất nhiều mẩu đơn nhưng ta chẳng còn thấy đẹp nữa, có lẽ lòng người vì những đồng tiền mà trở nên nguội lạnh mất rồi. Có lẽ vì ước mơ phú quý mà ta quên mất lời hứa năm nào, quên mất có một người ta từng hứa sẽ chờ làm vợ. Chàng giữ đúng lời hứa tặng mẩu đơn không tàn (vết xăm hoa mẩu đơn chính là hoa không tàn nha mấy thím! :))))))

Chàng giữ lời hứa chờ ta về làm vợ. Ta... lãng quên chàng

Chàng âm thầm chăm sóc, cam tâm chờ đợi. Ta nhấn tâm phá nát tình cảm của chàng. Tình cảm này có thể nhận được sao?

Ta bối rối ngoảnh mặt đi chỗ khác, ta không xứng! Người chung tình như chàng cần một người khác tốt hơn làm thê tử...

Chàng nhạy cảm phát hiện ra sự hối hận của ta. Nhẹ nhàng siết chặt vòng tay, khẽ thì thầm: “Nếu chê nàng thì ta đã không ở bên nàng rồi! Đừng lo, ta sẽ bảo vệ muội”. Ta choàng tay ôm lấy cổ chàng khóc lớn. Mặc kệ cái gì là không xứng! ta nhất định phải giữ chàng cho riêng mình.

Vào một ngày nào đó trong cuộc đời này, người sẽ tìm thấy một người khiến người muốn bỏ cả thiên hạ lại sau lưng...

Vài lời tác giả: Đáng lẽ truyện này mình hoàn từ nửa tháng trước rồi nhưng bấm nhầm nên bị dọn dẹp sạch sẽ -_- cho nên đã để mọi người phải chờ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

ĐOÀN VỀ NỮ VƯƠNG

Năm Thánh Tuyên thứ mười, Chiêu Dương hoàng đế băng hà, truyền ngôi cho công chúa Mặc Tư lên làm nữ vương, hoàng hậu buông rèm nhiếp chính.

Mặc Tư đăng cơ khi mới mười ba tuổi. Chỉ mất hai năm mà nàng đã thành công đứng lên ngôi cửu ngũ đó một cách vững vàng. Đối ngoại bình loạn, đối nội cách tân, khắp nơi đều là cảnh tượng thái bình. Hòa quốc ở phương Bắc đã lui 3000 dặm, hàng năm tiến cống. Lôi quốc ở phía Nam cúi đầu xưng thần, nhập vào bản đồ, trong triều hiền thần xuất hiện lớp lớp, tài俊 không ít. Chỉ hai năm ngắn ngủi mà toàn bộ quyền lực đều vào tay nàng ta. Một nữ nhân như thế, tài năng và quyền lực đến vậy chắc chắn không phải là loại người có thể coi thường.

Lãnh khốc tàn nhẫn.

Từ nhỏ ta đã được dạy cho cách đứng từ trên cao nhìn xuống thiên hạ, đã được dạy cách sống của bậc đế vương, đó chính là phải dũng mãnh như hổ, xảo quyết như hồ ly, với kẻ phản bội mình phải trả thù thâm độc như rắn rết. Bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích nhưng tuyệt đối không để mất lòng dân.

Mười lăm tuổi, một mình ta làm bá chủ thiên hạ.

Mười lăm tuổi, chính tay ta đưa mẹ ruột mình vào lãnh cung.

Mười lăm tuổi, ta dẹp sạch những ung nhọt tiền triều để lại, đồng thời triệt để nhổ cỏ tận gốc thế lực nhà ngoại. Quyền lực của ta, bất cứ ai cũng đừng hòng mấy may đụng tới...

Ta lạnh lùng, ta lãnh khốc nhất thiên hạ nhưng cũng là kẻ cô độc nhất thế gian.

Mười ba tuổi, khi tiền hoàng vừa qua đời. Vợ ngài cũng chính là mẫu thân ta vội vã tranh quyền đoạt vị. Một mình ta không căn cơ, không chút quyền lực, không có bất cứ sự hỗ trợ nào đủ lớn để có thể tranh giành quyền lực. Thế nhưng ta lại là kẻ bước lên ngôi cửu ngũ, đứng đầu thiên hạ. Tám vị huynh đệ tỷ muội nếu không bị ta từ từ hại chết thì cũng là bị ta triệt tiêu quyền lực mà ném vào một nơi xa xôi nào đó.

Đừng nói vì sao ta lãnh khốc tàn bạo, thực ra đây chính là bộ mặt lãnh khốc của gia đình đế vương. Tình thù tức máu thịt không có chút giá trị nào ở đây, vì quyền lực, vì vương vị, chúng ta chỉ có thể tàn ác. Kẻ ngáng đường ta vĩnh viễn không thể có được kết cục tốt đẹp!

Bởi vì... kẻ không có sức mạnh và sự thông tuệ thì vĩnh viễn chỉ là hạ cấp.

Hoàng bào chỉ có một chủ nhân mà thôi!

Hoàng cung... thứ gọi là người thân quá ư xa xỉ. Ở đây chỉ có quyền lực và lợi ích trần trụi...

Hiển nhiên, ta không thể có người thân. Không phải là không có, mà là không thể!

Ta từng nghĩ như vậy, từng nghĩ mình sẽ vĩnh viễn cô độc như thế cho tới khi ta gặp hần - một kẻ không có tên và không như không có ai biết đến sự tồn tại của hần, hần gần như không tồn tại bởi vì hần là ám vệ của ta. Mà ám vệ thì không cần tên. Sống, lặng lẽ âm thầm. Chết, không ai hay biết.

Sống vì chủ tử, chết vì chủ tử. Sinh ra chỉ có một khái niệm duy nhất - là trung thành.

Hần vô hình nhưng hữu hình. Sống nhưng không tồn tại. Một kẻ không tồn tại lại cho ta cảm giác an tâm đến lạ thường. Khi mà mẫu thân nguoi, huynh đệ nguoi, những kẻ thân thiết ruột thịt nhất muốn giết nguoi. Thì lại có một người sẵn sàng hi sinh mà bảo vệ nguoi cho dù có phải chết. Khi nguoi cô độc nhất, hần sẽ nghe nguoi nói. Khi nguoi tuyệt vọng nhất, hần sẽ nói "có ta ở đây!" Là "ta" - không phải là "tiểu nhân" hay "nô tì".

Hào sảng mà tự tin đến vậy đương nhiên sẽ thấy ảm áp đến tận chân tâm.

Hần là kẻ duy nhất không sợ ta giết. Bởi vì hần biết ta không muốn, cũng không nỡ...

Ta hỏi hần: "Nếu một ngày, ta mất hết mọi thứ trong tay thì nguoi có bỏ rơi ta không?"

Hần im lặng nhìn ta, ánh mắt kiên định.

"Ta sẽ không cho nguoi cơ hội bỏ rơi ta" Ta có thừa tự tin để nói như vậy. Nếu quyền lực ta có thể từ bao nhiêu người lấy được thì đương nhiên ta có năng lực giữ nó lại trong tay.

Nếu không, là vô dụng. Mà ta đương nhiên không phải loại người đó.

Ta và hần.

Mối quan hệ này.

Nếu gọi là chủ-tớ thì là sai.Hắn chưa bao giờ xưng một tiếng “thuộc hạ” hay bất kì ngôi xưng nào tương tự.Hắn xưng là “ta” . Vì lý do đó mà ta chọn hắn làm ám vệ. Cho dù có làm kẻ vô hình không ai biết đến,cho dù có làm tôi tớ cho người khác thì hắn cũng không đánh mất ngạo khí của bản thân.

Tôi tớ thế nào,chủ nhân thế ấy.

Mối quan hệ giữa ta và hắn không phải là mối quan hệ ràng buộc ruột thịt-điều đó là đương nhiên. Thế nhưng hắn cho ta hiểu sự ám áp của tình thân.Hắn là người đầu tiên dạy cho ta cách sống,cao ngạo sống .Khi ta bị chính mẫu thân sai người ám sát,hắn đã dạy cho ta biết thế nào là không có quyền lực thì sẽ sống không bằng chết.Hắn nói:“Số mệnh là do bản thân nắm giữ,đừng để đời này phải làm quân cờ cho kẻ khác”

Đúng vậy,ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm quân cờ trên bàn cờ của bất kì ai.Nếu không thể là người chơi cờ thì ta sẽ là người hất đổ bàn cờ.

Mối quan hệ của ta và hắn vốn dĩ là một mối quan hệ không ràng,cũng không cần phải rõ ràng...”Chỉ cần Mật Tư còn sống sẽ không bao giờ phụ ngươi” Câu nói ba năm về trước ,ta nhớ.Ta còn nhớ rõ hôm đó trời đã mưa to thế nào,Vô Diện đã bị thương nặng thế nào nhưng hắn tuyệt nhiên không hề nản bị thương dù chỉ một chút. Một thiếu niên đối diện với mười mấy tên thích khách võ công cao cường đương nhiên là sẽ không thể có cơ hội thắng.Cho dù khắp người chẳng chít vết thương,huyết nhục mơ hồ hắn vẫn ôm chặt lấy ta,nói:“ đừng sợ”

“Đừng sợ!” .Cho dù đối mặt với cái chết hắn vẫn an ủi ta:“ Đừng sợ”

Đúng lúc đó có viện binh đến cứu,cả hắn và ta mới thoát nạn,trước khi ngất đi,môi hắn còn nhướn lên một nụ cười:“Ta làm bản y phục ngươi rồi”

Hắn nhớ ta thích y phục màu trắng,hắn đối diện với cái chết vẫn lo lắng cho ta. Mẫu thân,người thầy không? Quyền lực quan trọng vậy sao?Quan trọng đến mức muốn trừ bỏ đứa con do máu thịt mình sinh ra đến vậy sao?Hắn ta với con chỉ là người đứng..

Giây phút đó ta tự hứa với lòng mình,chi cần ta còn sống thì sẽ không bao giờ phụ hắn. Vì hắn không bỏ rơi ta,hắn lựa chọn bảo hộ ta thì ta chắc chắn phải được trả công xứng đáng. Trước lúc hắn ngất đi,ta chỉ kịp ra lệnh :“ Vô Diện,ngươi không được chết,bằng mọi giá ngươi phải sống.Sau đó ta sẽ cứu ngươi,bằng mọi giá sẽ cứu ngươi.Ta lúc đó rõ ràng đã nhìn thấy trên gương mặt xám xịt thiếu sự sống hơi bừng sáng một nụ cười.

Ta lúc đó lấy tất cả cao quý vương giả của một vị công chúa cần có,ra lệnh với thuộc hạ “Bằng mọi giá phải cứu sống hắn,nếu không tất cả các ngươi chính là đồ bồi táng theo hắn”

Năm đó ta chỉ mới mười ba.

Phụ thân một lần say rượu đã nói với ta rằng,thân làm đế vương thì không được vương vấn đến chữ tình,nếu không sẽ là vạn kiếp bất phục.Sinh ra là kẻ đứng đầu thiên hạ càng không được mù quáng,tình thân,tình phụ tử,mẫu tử,tình người...khi cần thiết đều nên vứt bỏ,đạp lên chúng,bỏ qua chúng mới đứng đắn.Lúc đó ta cho là người nói sai,lúc đó ta tin mẫu thân thực sự yêu người.Nhưng không phải,ta khi lớn lên đã có thể nhận thức,đã hiểu rằng có lẽ ở một thời điểm nào đó người đã thực sự yêu phụ hoàng.Chỉ là quyền lực,quyền lợi gia tộc nó lớn hơn tình cảm kia rất nhiều... cho nên lời phụ hoàng nói chưa bao giờ là sai.

Có thể ngươi yêu hắn thật đấy,nhưng tình yêu mà phải chịu sự áp lực của quá nhiều thứ cộng thêm tham vọng của con người thì tình yêu đó qua một khoảng thời gian nào đó,ở một thời điểm nào đó sẽ từ từ vô hình phai nhạt đi và tham vọng dần dần trở nên sắc nét hơn.Lúc đó,có lẽ ngươi không hiểu được rằng chính mình đã bị quyền lực mua chuộc từ lúc nào.

còn nữa

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Ngươi Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nàng vốn là con dòng dõi trâm anh có tiếng ở kinh thành. Từ nhỏ đã có dung mạo thanh lệ thoát tục khiến bao nhiêu nam nhân ngày đêm mất hồn cầu thân ngoài cửa phủ viện. Thế nhưng người mà nàng chọn lại là một chàng thư sinh nghèo ba năm thi chưa một lần đỗ đạt.

Cả kinh thành chê nàng ngốc nghếch,cha mẹ nàng dọa từ mặt nhưng nàng bất chấp yêu hắn,bất chấp vì hắn làm tất cả.Hắn cũng hiểu điều đó,biết nàng thật tâm nên cũng trọn lòng yêu nàng.Biết nàng thích nhất là trâm cài phi thủy nạm ngọc bên ngoài cửa thành,hắn cắn răng làm đủ chuyện từ bóc vác,viết chữ dạo cho để chép sách suốt mấy tháng ròng để dành mua cây trâm đó cho nàng.Hôm cầm cây trâm ngọc đó về,thay vì cảm động,nàng chỉ mặt lạnh bảo hắn cầm cây trâm đó đi đổi tiền.Nàng lạnh lùng mắng hắn không xứng với nàng,với nỗ lực và hi sinh nàng phải chịu đựng,nàng nói:“ Chàng mua cho

thiếp cây trâm thiếp thích nhất.Đúng,thiếp cảm động.Nhưng đây không phải là điều thiếp muốn.Lang quân của thiếp,người thiếp bỏ tất cả đi theo không phải là kẻ tay làm miệng nhai mà phải là kẻ có thể giúp thiếp ngẩng cao đầu với thiên hạ,với những kẻ đã chê cười thiếp.Chàng là người có học,có thực tài cho nên hi vọng chàng hiểu.Thiếp nguyện làm tất cả vì chàng..”

Hắn cắn răng bán chiếc trâm ngọc mua sách sở miệt mài ôn tập.Nàng nói đúng,chí hướng của hắn,tài năng của hắn không thể bị vùi dập,bị bào mòn cho chết héo ở đây được,hắn không muốn người ta coi thường hắn cũng như cười chê nàng.Một chiếc trâm ngọc có là gì,sau này đồ đạc,hắn chắc chắn sẽ bù lại cho nàng nhiều hơn.

Bóng lưng gầy của nàng thoăn thoắt làm việc một cách nhanh chóng và thuần thục.Khó có thể tin được đây là vị tiểu thư cao quý lá ngọc cành vàng ngày nào... Đôi mắt hắn dâng lên một tầng mờ ảo,vội chạy đến ôm lấy bóng lưng gần kia khẽ nói :“Cảm ơn nàng,ta nhất định sẽ không để nàng phải hối hận vì đã lấy ta.Cảm ơn...”

Bóng lưng gầy khẽ run rẩy,một giọt nước mắt ấm nóng rơi lên mu bàn tay hắn khiến đáy lòng hắn khẽ xót xa,hắn nợ nàng..

Ba năm miệt mài đèn sách,cuối cùng trời không phụ lòng người,hắn đỗ trạng nguyên mũ lọng áo võng về quê nở mặt nở mày với thiên hạ,rạng rỡ tỏ tông.Nàng theo sau,đôi mắt ngấn lệ nở nụ cười rạng rỡ.

Dần dần hắn bận rộn hơn,hiếm hoi lắm hắn mới ghé qua thăm nàng một tháng đôi ba lần.Bọn nô tài trong phủ nói hắn đã có bà hai,bà ba bên ngoài. Cuối cùng hắn cũng mang bà hai bà ba về thật.Hắn nói hắn có lỗi với nàng,nhưng nàng cũng nên thông cảm với hắn,hi vọng nàng đừng bạc đãi hai người bọn họ...

Nàng biết hắn cố tình nói tới chuyện nàng đến bây giờ khi làm chính thê mà vẫn chưa sinh cho hắn một đứa con nói dối.Mẫu thân hắn cũng bóng gió nhắc tới chuyện này mấy lần nên hành động của hắn cũng xem là dễ hiểu.Hai tiểu thiếp của hắn cũng tính là hiểu chuyện,trước mặt nàng vẫn dè chừng tôn trọng không dám được sủng mà thị uy,chắc là cũng nhờ “phúc” của hắn đã dận dò từ trước.

Mới hai lăm tuổi mà nét mặt của nàng khi xưa nay cũng dần mờ nhạt,lại thêm hai tiểu thiếp xinh tươi hơn hẳn trong nhà nên nàng càng trở nên lu mờ hơn.Phấn son không điểm,y phục cũng chọn màu trang nhã nhạt màu.Duy chỉ có từ khi nàng làm phu nhân chưa bao giờ cài trâm,nàng chờ hắn,chờ lời hứa của hắn năm nào,chờ cho sự hi vọng nàng bỏ ra bao năm nhưng có lẽ hắn quên rồi,quên mất rồi..

“Phu nhân,người...” Tỳ nữ bên cạnh hốt hoảng chạy đến bên cạnh,tay run run lau đi vết máu đang chảy

“Ta không sao...”

“Phu nhân,không được!Em phải nói với lão gia,người bị thổ huyết gần đây quá nhiều rồi...” Tiểu Tuyết lo lắng chạy ra cửa.Một lúc sau đem về một vị đại phu già nổi tiếng kinh thành,nàng thở dài,thua mất rồi...

Nàng bị bệnh,hắn không tiếc tiền mua kì hoa diệu thảo chữa bệnh cho nàng.Có điều hắn quên rằng nàng bị tâm bệnh

Tâm bệnh phải chữa bằng chân tâm

Triều đình gần đây đang bận rộn với chuyện công phẩm sang Hóa quốc cho nên hắn cũng khá đau đầu,tính cò trong danh sách công phẩm hắn nhìn thấy tên một cây trâm ngọc cổ mang tên” hồi ức thanh xuân”

Hồi ức thanh xuân,hắn chợt nhớ tới một nữ nhân y phục trắng tuyết dung nhan diễm lệ thẹn thùng cúi đầu trong vườn lê năm ấy.Hoa lê hòa cùng màu áo khiến hắn mỗi khi nhớ lại đều ngỡ như mình đang đứng trước tiên nữ,nữ nhân ấy hóa ra đã có lúc thoát tục như thế,mỹ lệ xuất thần đến vậy... À không,nàng vẫn luôn động lòng người như thế cho tới khi làm vợ của hắn.Thanh xuân của nàng là những ngày bốn ba buôn bán bên ngoài nuôi hắn học hành.Thanh xuân của nàng là yên tĩnh quản lí phủ đệ để hắn yên tâm chuyện triều chính,thanh xuân của nàng... a,hắn thấy khóe mắt cay cay,cái tên “hồi ức thanh xuân như dao,từng chữ từng chữ rạch lên tim hắn muốn tứa máu.Hắn chợt nhớ ra mình còn nợ nàng một lời hứa.Hóa ra nhường ấy năm,khi tiền quyền có đủ trong tay,khi cứ ngỡ đã có tất cả mọi thứ thì hắn lại quên mất hóa ra hắn đang nợ một người con gái lời hứa của cuộc đời...Hắn chạy nhanh ra ngoài cung,mặc kệ ánh mắt nhòm ngó của các vị triều thần.Chạy như bay ra ngoài,tới trước cửa tiệm trang sức lớn nhất kinh thành,chọn mua một cây trâm bạch ngọc cầu kì nhất,mỹ lệ nhất,cao quý nhất.Hắn muốn tặng nàng..

Vừa về đến phủ,khắp nơi tràn ngập một màu trắng tang thương,thuộc hạ hắn nói nàng chết rồi...không thể nào!!! Lần gặp nàng gần đây nhất,nàng còn khỏe mạnh. Lần gần đây nhất... là gần nửa tháng trước...

Chiếc trâm ngọc rơi xuống đất vỡ tan,dưới ánh nắng mặt trời,mỗi mảnh vỡ đều long lanh như nước,như nước mắt của người con gái bạc mệnh nào đó

“Lão gia,đây là thứ mà phu nhân nắm chặt cho đến khi chết” Hắn nhìn về phía a hoàn Tiểu Tuyết đang khóc nức nở,dưới ánh nắng,cây trâm ngọc nằm xưa tòa ra ánh sáng lóa mắt,lung linh rạng ngời...

“Khôngggggg...”

Thời gian luôn im lặng, cho nên đến đi đều vội vã. Bạn không biết hoa rụng như thế nào, khi tình ngộ hoa đã rơi đầy đất

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

ĐOÀN NỮ VƯƠNG (tiếp)

Ngàn thu tịch liêu, tàn một giấc mộng

Dần dần ta phát hiện ra sự thông tuệ của vô diện. Hấn luôn là người khơi thông tư tưởng cho ta, tuy không đưa ra cách giải quyết vấn đề nhưng hấn là người vạch ra mấu chốt.

Ta từng hỏi hấn có muốn đem trí tuệ của mình ra làm thần tử của ta không, có muốn trở thành một người sống thực sự để làm rạng danh tổ tông không? - Hấn im lặng. Một lúc sau mới ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh dịu dàng nói: “Ta chỉ là cô nhi, đến cha mẹ mình còn không biết là ai thì làm sao rạng rỡ tổ tông. Ở cạnh người, phò tá người, bảo vệ người không phải cũng là công việc của một thần tử sao? Chỉ là một cái danh mà thôi, hà cớ gì phải cầu nệ.”

Nếu ngay lúc ta hỏi mà hấn lập tức trả lời thì ta chắc chắn sẽ không tin, vĩnh viễn không tin. Có nam nhân nào thông tuệ mà không có tham vọng? Ai lại cam nguyện cúi đầu dưới chân nữ tử làm bề tôi?

Nhưng bất cứ điều gì, chỉ cần chính miệng hấn nói ra thì ta bắt giác liền tin tưởng hấn không lý do, chỉ cần chính miệng hấn nói ra...

Phụ hoàng từng nói, từng dặn ta rằng đừng tin tưởng bất kỳ ai, bất kỳ người nào. Cũng đừng trao trái tim mình cho bất cứ kẻ nào. Bởi có những lúc, những thời điểm ngay cả bản thân mình cũng không thể tin được. Thân đế vương, nếu không phải cô gia thì sẽ là quả nhân. Cao xử bất thắng hàn mà thôi.

Năm Thánh Tuyên thứ mười chín, Mặc Tư bị bức thoái vị sau chín năm cầm quyền. Kết thúc triều đại Thánh Tuyên nữ đế. Lên ngôi là thập tam hoàng tử của tiền triều còn sống sót sau chiến loạn Thánh Tuyên, lập ra triều đại mới...

Toàn bộ dư đảng của trường công chúa bị xóa sổ, cải cách bộ máy cầm quyền, đặc xá cho tù nhân, ban hành nhiều bộ luật mới, trong vòng ba năm miễn nộp tô thuế, vạn dặm Phong quốc hưởng cảnh thái bình...

Hấn từng nói sẽ không bao giờ bội phản ta, ta ngây ngốc tin là thật cho tới ngày chính hấn cùng triều thần bức ta thoái vị. Nguyên lai hấn chính là thập tam hoàng tử của tiền triều! Khá khen cho hấn mười năm nhẫn nhịn làm chó săn cho ta, mười năm trước hấn mới chỉ có mười hai tuổi. Mười hai tuổi đã biết nhẫn, cam chịu cúi đầu xưng thần dưới chân kẻ thù diệt quốc...

Ta, Mặc Tư vạn phần bội phục hấn. Nguyên lai mười năm bầu bạn, ta thần nhiên tin tưởng, thần nhiên trọng dụng chính kẻ thù của mình. Mười năm ròng rã đó, hấn có vô số lần có thể giết ta nhưng hấn không muốn. Ta biết, vì hấn muốn ta cũng phải thụ hưởng cảm giác bị mất nước, cảm giác bất lực vô dụng của hấn.

Mặc Tư a Mặc Tư, ngươi cũng thật vô dụng!

Nước mắt lăn dài trên má, chủy thủ trong tay nâng lên, bên ngót dưới ánh mặt trời, ta thần nhiên nói: “Mặc Tư ngu dốt, rước hổ về nhà làm phá hủy cơ nghiệp của tiên đế. Nay không còn mặt mũi nào nhìn tổ tiên, xin được lấy cái chết để đền tội!”

Thương hà kiếm vung sương nghìn dặm, một đêm khuyên thành tuyết mênh mông.

Ai mặc bạch y điểm mai trang, lạc vào rừng đàn, hương vương tóc.

Phật không phổ độ được nỗi đau cách thế ly thương. Bỏ đề hoa đã nở ngập miếu tường, dưới hoa ai sầu lẻ bóng.

Trong mộng cũng chẳng thấy tư niệm trôi về đâu...

Mãi một nghiêng mực mới, viết lại tiền duyên trên gối nằm, chỉ hái được một mảnh trăng nghìn năm xưa cũ.

Đợi khi chuông phật vang lên, đem dung mạo chôn dấu bấy lâu tái hiện nhân dạng của chàng...

Vô Diện,à không! Thập tam hoàng tử Từ Đồ Vũ nay đã làm hoàng đế không ngờ lại biệt giam ta ở đây.Đã ba tháng trôi qua,ta bị hấn sai người giam giữ ta không rời một li.

Ba tháng trước,hấn sai người tới cứu nhưng lại phé toàn bộ võ công của ta.Có lẽ,hấn sợ ta giết hấn chăng? Ta nhếch môi cười cô độc.

Hấn giam giữ nhưng không giết ta,đó chắc là một dạng tra tấn êm ái nhưng đau đớn đi.Hấn muốn ta sống để thụ hưởng lại tất cả những khổ sở mà hấn đã chịu đựng,đã trải qua.Hấn cho ta sống để ngày ngày dằn vặt đau khổ vì sự ngu dốt của bản thân...

Vô Diện,ngươi làm rất tốt!

Nô tỳ A May trước khi uống thuốc độc đã cố năn nỉ ta rời đi,chỉ cần núi xanh còn đó thì lo gì không có củi đốt.Nhưng ta đã trả lời sao nhỉ? À. Tha hương không phải là cố quốc!

Ta lúc đó vẫn còn cố chấp rằng Vô Diện vẫn là thần tử của ta,vẫn bảo vệ ta...không phải không thể rời đi,mà là không nỡ.Ba tháng trôi qua,chấp niệm và tín ngưỡng dần trở thành thù hận.

Vô Diện,cho dù có thành quý thì Mặc Tư cũng sẽ không bao giờ bỏ qua cho ngươi!

Thái giám Từ Minh thông báo rằng mặc kệ ta trước đây có thân phận gì.Từ giây phút này ta sẽ là hoàng hậu của đất nước này,sẽ là mẫu nghi thiên hạ của Phong quốc.

Ba ngày nữa tổ chức đại hôn.Nay hấn đến để đưa cho ta xem phượng giá.

Ta cong môi cười ngạo nghễ nhìn tên thái giám với vẻ mặt cuồng ngạo nhất,nói :“Nói với Từ Đồ Vũ,Mặc Tư sinh ra để mặc hoàng bào chứ không phải phượng giá!Nếu muốn nhận một bộ thi thể thì hấn cứ việc,trẫm không quản...”

Ngạo khí của bậc đế vương vẫn cuộn cuộn trong huyết quản của ta, nữ đế vong quốc thì thế nào?Ta vẫn là nữ đế!

“Ngươi đúng là không biết tốt xấu!Hoàng thượng sẵn sàng bỏ qua tất cả,không sợ quần thần dị nghị mà vẫn cố chấp muốn lấy ngài,là vì gì chứ?Hoàng thượng cũng có nỗi khổ tâm riêng a~ .Người vẫn là nên buông bỏ cố chấp đi.Hoàng thượng nhất định sẽ tốt với ngài a~ “

“Hấn tốt với trẫm? Chính là lợi dụng sự tin tưởng của ta để cướp nước?là bội phản ta? haha.Mời về ngay cho,đừng để ta nổi giận” Ta phẩy tay áo cười lạnh lùng bỏ đi

“Nếu người cứ cương quyết như vậy,thình bở quá cho nô tài thất lễ,mạo phạm rồi!”

Nói xong hấn tung một đám bột phấn về phía ta,chẳng mấy chốc mà khung cảnh xung quanh mờ mịt dần rồi tối đen.Trước khi ta ngất đi,còn suy nghĩ,quả nhiên sau khi võ công bị phé liền giống như “Rồng bơi nước cạn bị tôm trêu,hổ xuống đồng bằng bị cẩu khinh”

Tư vị này quả nhiên không dễ chịu.

Lúc ta tỉnh dậy là khi thấy bản thân ngồi ngay ngắn trước gương, trên người phượng giá đỏ thắm cao quý.Người trước gương nhân diện như họa,rực rỡ đến chói mắt.Ba phần thanh lệ,bảy phần thoát tục,vừa nhiếp phách câu hồn lại thanh lãnh tựa sương.

Cánh tay vô lực không đưa lên được,toàn bộ cơ thể mềm nhũn suy yếu.Có lẽ bọn họ đã cho ta dùng nhuyễn cân tán.Bỉ ối!

Vô Diện mặc hoàng bào,thần sắc lãnh đạm cao quý,ngạo nhiên,bất khả xâm phạm.Quả nhiên thật ra đáng để vương.Như có như không ta trông thấy môi hấn cong lên một nụ cười tiến về phía ta,đỡ bước lên long sàng.

Hình ảnh này từng xuất hiện trong giấc mơ của ta vô số lần,ta và hấn đều mặc hi bào,hấn cười dịu dàng đỡ ta về phía mình.Giấc mơ kia ngọt ngào bao nhiêu,đẹp để bao nhiêu khi trở thành hiện thực hóa ra lại cay nghiệt đến thế,đau đến kinh tâm động phách!

Ta cũng cong môi cười lạnh lùng,hận ý điên cuồng không che dấu,thế nhưng hấn lại ngây người

trước nụ cười của ta,ta nhếch môi cười nhạt nhẽo,hấn nghĩ giữa ta và hấn còn có thể tồn tại nụ cười sao?

Hấn đỡ ta bước từng bước lên tường thành cao ngất,ở ngoài kia trăm vạn người quỳ lạy chúc phúc .Nếu thân phận của ta là một nữ nhân bình thường thì hấn là đang ngây ngất trong vui sướng và hạnh phúc.Nhưng ta là nữ đế!không phải,đã từng là nữ đế của Phong quốc,cho nên những lời chúc phúc ngoài kia chẳng khác nào những mũi tên bén ngọt xuyên vào tim ta cả.Vô Diện nhìn ta dịu dàng. Mầu đen long bào hào hoa tinh mỹ,màu vàng sậm kim tuyến thêu giao long xuất hải cùng một phần tuyệt đẹp hoa văn hình mây,bá khí phi phàm,anh tuấn tao nhã!

Vô Diện nói:“Nàng biết không?đứng trên này cùng nàng thụ hưởng sự chúc phúc của muôn dân thiên hạ,cùng nhau ngắm cảnh thái bình chính là giấc mơ

của ta hàng đêm.Cuối cùng nó cũng trở thành sự thật.Ta biết,nàng hận ta! Nàng có nỗi khổ tâm của nàng,ta cũng có nỗi khổ của ta.Lợi dụng nàng,là ta sai,ta tiểu nhân,ta hèn hạ.Nhưng ta thề rằng,tình cảm của ta dành cho nàng là chân thành.”

Thì ra hẳn cũng có chung một giấc mơ với ta,có điều,hắn chọn đi đường tắt nên đã lạc đường.Ta và hẳn thực không thể quay đầu.

“Chàng có buồn không?” Ta cười yếu ớt,chiếc trâm bạc lún vào càng sâu,máu bắn lên cả gương mặt ta và hẳn.Vô Diện nhìn ta,lại nhìn chiếc trâm,cười chua chát nói :“Nếu còn hận thì hãy đâm tiếp đi,ta có thể chịu được,khi nào nàng hả giận thì thôi”

Ta buông tay,lắc đầu:“ Không,thù hận giữa ta và chàng... vĩnh viễn không hóa giải được.Một trăm này,là ta đoạn tuyệt với chàng”

Ta lùi về phía tường thành,buông mình rơi xuống.

Tiếng của Vô Diện hét lên đau đớn và tuyệt vọng “mau cứu nàng!”

Ta khe khẽ hát :

“Đàn son đứt,khiêu vũ dưới trăng,huong say như xưa.

Đàn xé gió đông,cớ sao hồng nhan tiều tụy.

Mối hận thân thể,tỏ bày cùng ai,mày xinh ử dột.

Nỗi bi hoan ly hợp trên thế gian chuyển vần,xưa đúng nay sai nhìn chẳng hết.

Tâm khó thấy,mấy phen ly hợp,người ngọc chưa già.

Tâm sen đáng,duyên tựa nước,ngóng trời xanh.

Trời xanh có tình cũng phải già,yêu hận triền miên đều là quá vãng...”

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Nàng là công chúa tự sinh,mẫu thân chỉ là một nô tỳ bé nhỏ được phụ hoàng 1 đêm sủng ái mà sinh ra nàng.Số phận từ đầu đã định,nàng chỉ là vật hi sinh,không đáng nhắc đến.

May sao nàng có chút tư sắc,từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm tử sĩ. Năm 13 tuổi được phụ hoàng sắc phong làm Nguyên Dung công chúa. Hai năm sau lên đường sang Phong quốc hòa thân,làm con tốt thế mạng cho tỳ tỳ Phù Sinh.Thực ra,nói con tốt cũng không đúng,bởi ngay từ đầu khi sinh ra thì nàng đã định sẽ phải làm nô tỳ,đã định sẽ làm quân cờ cũng cố quyền lực cho cha mình.

Có thể chống đối,có thể giãy dụa sao?Nàng còn mẫu thân...

Lôi quốc của nàng tuy giàu có nhưng phụ hoàng lại mang tiếng là trầm mê nữ sắc,không mấy quan tâm đến thiên hạ.Đất nước tuy mang tiếng giàu mạnh nhưng thực ra nàng biết nó chỉ còn cái vỏ rỗng,chính vì vậy người mới muốn đưa nàng đi hòa thân để đổi lại mấy năm ngắn ngủi bình yên cho đất nước,cho con dân Lôi quốc.

Nàng thừa hiểu giá trị lợi dụng của mình.Từ nhỏ đã không được sủng ái,lại không phải con của phi tần chính thống,không có gia tộc nhà ngoại cường đại hỗ trợ phía sau.Phụ hoàng cung chiều tỳ tỳ nên không muốn nàng phải đến hòa thân ở một nơi xa lạ,các tỳ muội khác đều được sủng ái ít nhiều,chưa kể còn có gia tộc hỗ trợ,còn nàng?Buồn cười thay cho cái danh hiệu công chúa! Nàng được chọn đi hòa thân đương nhiên có cái lý riêng của nó. Từ nhỏ đã được hoàng huynh tổng vào cùng với một đám ám vệ,sống cuộc sống khắc nghiệt để trở thành một ám vệ suất sắc phục vụ vào mục đích chính trị-nội gián.Nàng từ nhỏ đã được đào tạo,lại mang tiếng là công chúa của một nước,cho nên nàng chính là con cờ đặc lực nhất mà hoàng huynh đào tạo ra.Nàng mang thân phận cao quý nên sẽ dễ dàng hoàn thành công việc nội gián,và nếu nhiệm vụ thất bại thì việc nàng hi sinh chắc cũng chẳng làm họ bận tâm.Ai chấp nhận việc mình trở thành 1 con rối không linh hồn?

Nhưng họ biết điểm yếu của nàng-là mẫu thân!

Hai năm từ khi được phong tước vị,mẫu thân nàng đã có cuộc sống tốt hơn.Tuy không giàu sang phú quý như các phi tần khác nhưng cũng có một cuộc sống nhàn nhã đủ đầy.Đã sống quá nửa đời làm nô tỳ nên nàng muốn mẫu thân mình về già có thể thoải mái hơn một chút...

Nếu gãy dựa trốn thoát không được thì chi bằng thân nhiên đón lấy.

Ngày xuất giá,nàng hành đại lễ về phía hoàng cung,từ nay về sau trở thành kẻ tha phương.Trong túi thơm đeo bên mình mang theo một nắm đất của quê hương,muốn trở lại đây,có lẽ là kiếp sau...

Gả vào làm trắc phi của phủ ngũ hoàng tử,nàng hoàn thành tốt công việc nội gián của mình.Ban ngày là một trắc phi không màng danh lợi,đêm về trở thành ám vệ chuyên đi thu thập thông tin gửi về cố quốc.Thế nhưng dần dần nhiệm vụ của nàng trở nên khó khăn hơn,hoàng huynh dần không muốn ỷ nể nữa mà bộc lộ dã tâm to lớn muốn thôn tính Phong quốc,nhất là sau khi hắn lên ngôi thiên tử.Chỉ dựa vào một mình nàng thôi sao? Hắn cũng quá đề cao nàng rồi! Nhưng nàng vẫn phải thực hiện,tính mạng của mẫu thân nàng còn phụ thuộc vào hắn.

Phu quân của nàng là ngũ hoàng tử,tuy chàng không phải con cả nhưng trong tay nắm binh quyền,lại là bào đệ ruột thịt với thái tử.Tiếp cận hắn,gia vờ yêu hắn,khiến hắn trầm mê ta,sủng ái ta là nhiệm vụ mà hoàng huynh sai khiến,hắn dặn ta :“Trái tim của ngươi phải đặt ở Lôi quốc,vĩnh viễn không được đặt nhầm chỗ.Vạn vạn con dân Lôi quốc đều là dựa vào ngươi”

Thế nhưng nàng đã sai mất rồi,sai ở chỗ là trầm mê với sự dịu dàng của chàng,với tính cách với khí chất hào sảng của chàng...

Nàng phải làm gì đây?Nàng thực sự không biết!

Khí chất,tình yêu của chàng khiến nàng trầm luân,không muốn thoát ra.Cho đến khi hoàng huynh gửi mật thư muốn nàng phải hạ sát chàng,đồng thời hắn cũng không quên đe dọa rằng đừng thách thức tính kiên nhẫn của hắn nếu không muốn mẫu thân phải chết.

Day dứt và đau khổ giữa tình cảm và hiếu thuận.Nàng quyết định chọn mẫu thân,người đã quá đáng thương rồi!Giết chàng xong nàng cũng sẽ tự vẫn bồi táng cùng chàng.

Nàng hẹn chàng ra rừng đào tặng một bài ca vũ.Dưới rừng đào,một mỹ nhân mặc huyết y đỏ thắm thanh lệ tựa phù dung,lúc múa kiếm lại rực rỡ như liệt diễm,phong tình vô hạn,khỏe miệng nàng nở một nụ cười rực rỡ làm vạn hoa thất sắc. Trong đôi mắt chàng là tràn đầy ý cười,nhưng thoáng qua nét thống khổ vô tận.Dần dần điệu múa trở nên mạnh mẽ hơn,quay cuồng cùng trời đất,đôi mắt chàng cùng lúc đó cũng trở nên trĩu nặng hơn.Một mũi kiếm bén nhọn lạnh lùng chìa thẳng vào tim chàng,rõ ràng chàng đủ thời gian để né tránh và giết nàng.Thế nhưng chàng vẫn nhắm mắt nở nụ cười thân nhiên đón nhận,nụ cười đó khiến Tùy Diệp run tay,kiếm đâm chệch vào vai trái hắn,máu tuôn xối xả còn nàng ngã gục ở trên đất,sắc mặt trắng bệch run rẩy.Thấy chủ tử bị thương,nhóm ám vệ xông ra chìa kiếm vào nàng.Có lẽ,nếu nhóm ám vệ này mỗi người một đao cũng đủ để nàng nát vụn thành thịt bằm.Chàng vội vàng hét lên: “Không được thương tổn đến nàng!”

Tùy Diệp thất thần nhìn hắn,vô hồn hỏi :“Tại sao?”

Chàng bước từng bước khó nhọc đến bên cạnh nàng,đưa tay vuốt tóc,cười nói:“Không phải nàng đã biết câu trả lời rồi sao? Bỏ hết đi,chúng ta lập tức rời khỏi đây,không màng thế sự ngao du sơn thủy ở ẩn cả đời,được không?”

Tùy Diệp lùi lại về phía sau,khuôn mặt tuyệt thế mờ nhòe sau màn nước mắt,nàng ôm tai nhớ tới mật thư “nếu không hoàn thành nhiệm vụ,mẫu thân ngươi đợi ngày lăng trì xử tử“.Không,nàng phải làm sao?Đuôi mắt thấy cây kiếm của tên ám vệ bên cạnh,nàng nhanh chóng cướp lấy thân nhiên đâm vào bụng mình,bỏ mặc tiếng gào xé lòng của chàng.Trong vòng tay ấm áp của chàng,nàng mỉm cười sờ má chàng,khẽ nói :“Thiếp xin lỗi. Chàng...có buồn không?”

Chàng có buồn không?

“Phong Liên Vũ,không có duyên gặp trên cầu Ô Thước,hẹn đợi chàng ở giữa Nại Hà”

“Không!!!!”

Có lẽ nàng không biết hắn từ ba tháng trước đã biết rõ thân phận và mục đích của nàng,chi là không muốn chấp nhận sự thật,muốn thay đổi nàng Bởi vì nàng đã thành công cướp mất trái tim chàng...

Sau này trên thế gian sẽ không còn một người con gái hỏi hắn “Chàng có buồn không?” nữa...

Ngũ hoàng tử thân kinh bách chiến tình nguyện đi giết giặc, tự tay chém hôn quân Lôi quốc sát nhập hai nước Phong Lôi lại với nhau,vạn dân con dân hưởng cảnh thái bình.Sau khi chiến thắng lập tức từ quan, ôm tro cốt của thê tử đi ngao du thiên hạ...

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Dưới ánh trăng lạnh lạnh, một nam tử tuấn mỹ đứng ngạo nghễ nhìn kinh thành bên dưới. Thân sắc y u sầu lạnh đậm, trên tay cầm một hũ nhỏ trong suốt bằng bạch ngọc, trong đó có chứa tro cốt của nàng. Hân cứ yên lặng như thế, tà áo bạch sắc lạnh lùng hơi lay động theo từng cơn gió, một lúc sau hân rũ mắt nhìn xuống chiếc hũ bé nhỏ trong tay. Đôi phượng mâu u sầu mà dịu dàng nói khẽ khẽ như kể chuyện, như trần tình cho bản thân: “Nàng biết không, từ nhỏ trẫm đã không dám thích bất kỳ điều gì vì trẫm biết, bất kỳ trẫm thích thứ gì thì cũng sẽ có người lấy nó ra để áp chế trẫm. Từ khi đó trẫm đã biết, trừ khi trẫm thích một người có năng lực tự bảo vệ mình, có thể tự nắm giữ vận mệnh mình trong lòng bàn tay, nhưng có người như vậy sao?”. Trẫm đã nghĩ vậy đấy, cho đến khi trẫm gặp nàng. Hân ngưng thi thắm, tầm mắt mông lung sâu thẳm hồi tưởng về một người thiếu nữ trong đêm nguyên tiêu ngày ấy. Ánh trăng nhàn nhạt như thủy ngân bao phủ lên cơ thể nàng khiến toàn thân như tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng, căng tràn tựa bằng thanh ngọc khiết như không thuộc về trần thế, mà từ ánh sáng điểm lệ đó, một thiếu nữ mặc tử y ngẩng đầu lên nhìn hân, đôi mắt như pha lê trong suốt, mông lung mà sâu thẳm. Khóe môi nàng như xuất hiện một nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng, nàng nói: “Thiếp muốn đầu quân trả thù cho đại ca, mong bệ hạ tác thành!”

Vóc người đơn bạc khiến người ta đau lòng kia sao có thể ra trận giết giặc? Ấy thế mà ma xui quỷ khiến như thế nào ta lại đồng ý. Nàng thân nhiên quý xuống tạ ơn ta rồi quay đầu rồi đi, không một chút lưu luyến. Ta nhớ ta từng hỏi nàng có muốn trở thành phi tử của ta không? Ta cũng đã hứa là chỉ sẽ sủng ái một mình nàng, thế nhưng nàng lại thân nhiên trả lời rằng: “Thiếp sợ người nhà lo lắng, khi đã vào thâm cung sâu như biển, kẻ mưu mẹo ngoan cố như thân thiếp sợ là họa chứ không phải phúc. Luận tài, Hoa quý tần kinh tài tuyệt diệu, luận sắc Dương quý phi điểm lệ vô song. Mà thân thiếp lại không đủ ôn hòa, xử sự lại không đủ khéo léo”

Ta biết nàng không thích ta, vô cùng không thích. Người nàng yêu là vị hoàng huynh của ta đang trấn giữ ở biên ải phía Bắc kia kia. Ta thừa nhận là ta vô cùng ghen tỵ với hoàng huynh, vô cùng ghen tỵ. Vì sao nàng cứ cố chấp mê luyến hân đến vậy, ta đây nào thua kém gì? Ta có ngôi vị cao quý nhất thiên hạ, là duy ngã độc tôn, lại còn có, ta đã từng hứa sẽ chỉ sủng ái một mình nàng. Ta không thể cho nàng mặc phượng giá nhưng hậu cung ba nghìn giai lệ, ba nghìn sủng ái chỉ dành riêng cho nàng, vậy còn chưa đủ sao?...

Nữ nhân tham lam! Thật khiến người ta vừa hận vừa yêu.

Ta thích nàng từ khi nào nhỉ?

Chắc là thích nàng từ khi nàng vẫn còn là một tiểu hài tử tròn tròn, trắng nõn theo chân đại ca vào cung bái kiến phụ hoàng.

Thích nàng khi nàng thử mặc chiến bào của đại ca ngồi ngạo nghễ trên lưng ngựa luyện bắn cung, thỉnh thoảng len lén liếc nhìn hoàng huynh của ta và trên môi cong lên một nụ cười hài lòng khi trúng đích.

Thích nàng khi nàng đã trưởng thành, lạnh lùng xin đi đầu quân báo thù cho đại ca. Vốn nữ nhân không được đầu quân, vậy mà nàng bất chấp nữ cái nam trang xin đi tòng quân. Lại nhờ vào bản lĩnh hơn người dần dần chiếm được lòng quân, dần dần leo lên làm tướng quân. Thích nàng khi khoác lên mình bộ chiến bào, cầm quân đi sát phạt trên sa trường, bảo vệ đất nước thái bình thịnh trị. Có thiếu nữ nào như nàng, được mọi người con trọng gọi là Ngân Diện tướng quân không? (Nv này dùng mặt nạ bạc che đi tướng mạo và thân phận nên gọi là Ngân Diện nhé!)

Thích nàng khi kiên quyết không bỏ quân doanh, hùng hồn nói: “ Thân là quân thống soái, nên cùng binh lính hoạn nạn cùng chia, đồng cam cộng khổ. Chẳng lẽ ta làm được chức thống soái của hàng vạn binh lính cũng chỉ nhờ tài trí hơn người? Binh lính ở đây có ai không do cha mẹ sinh thành? Bọn họ vì nước xuất lực, ta nếu không thể đối xử với họ bình đẳng thì căn bản không xứng ngồi lên vị trí này!”

Nàng cũng từng hỏi ta: “ Ngươi có từng tin tưởng bản thân sẽ là một hảo hoàng đế lưu danh thiên cổ không? Hay là chỉ biết sinh cái tử của kẻ thất phu?” Nàng cứ đứng như vậy, thanh lệ hơn cả phù dung, so với vẻ thanh nhã, trầm tĩnh của u lan, toàn thân tỏa ra mùi hương thoang thoảng tựa tiên nhân, cách xa với tất cả tục vật hồng trần. Lần đầu tiên ta thấy, hóa ra một nữ nhân sa trường lại có vẻ kinh tài tuyệt diệu đến vậy, quyến rũ đến vậy.

Còn nhớ ngày đó hoàng muội của ta vì trót si mê nàng mà một lòng muốn rời khỏi hoàng cung để đi tìm Ngân Diện tướng quân mà bị tàn quân của Lôi quốc bắt giữ. Nghe tin báo về, một mình nàng dẫn quân xông vào doanh trại của giặc lạnh lùng tuyên bố: “Đã là nữ nhân của bản tướng thì chắc chắn không phải dạng người ham sống sợ chết! Nhưng nếu ai trong số các ngươi dám đụng đến nàng thì nên biết chấp nhận hậu quả”.

Nhớ tới việc đó ta không khỏi lạnh người, nếu như lúc đó ta không kịp sai người dẫn quan đến phá vòng vây thì e rằng nàng đã chết từ lâu. Nghe báo lại lúc cứu được nàng ra thì toàn thân đã thấm đẫm máu tươi, khuôn mặt trắng bệch hơi ním cười rồi ngất lịm từ lúc nào. Ta cũng nghe thuộc hạ báo lại hoàng huynh đã bí mật rời biên cảnh về thăm nàng. Cuối cùng huynh ấy cũng động tâm, từ lúc đó ta đã biết, trong ván cờ tình ái này ta đã thua, chỉ là kẻ thừa mứa chen vào tình cảm của hai người bọn họ...

Ta thù hận, ta cay nghiệt, ta ghen tỵ... Sự đổ vỡ làm lu mờ toàn bộ lý trí của ta. Ta truyền một đạo thánh chỉ phái hoàng huynh phải đi san bằng Lôi quốc trả thù cho muội muội. Thực ra đó là cái cớ tốt nhất để khiến họ rời xa nhau. Thậm chí ta còn cay nghiệt suy nghĩ, nếu hoàng huynh từ trận nơi sa trường cũng không hẳn là việc xấu...

Vốn chỉ nghĩ như vậy, vốn chỉ muốn khiến họ chia ly mà thôi, không ngờ nửa năm sau, tin chiến sự ở Lôi quốc báo về hung tin rằng hoàng huynh bị đánh úp ở ngay gần kinh đô, đã tử nạn!

Ta thừa nhận,khi nghe thấy tin đó,ta đã có chút vui mừng.Phải chăng khi nghe thấy tin kia thì nàng sẽ dần chết tâm,sẽ dần nguôi ngoai mà nghĩ tới chút chân tình của ta,có lẽ nàng sẽ động lòng chăng?

Nhưng không,không đợi khỏi hẳn thương thế đã liền vội vàng vào cung diện kiến ta.Nàng lại xin lần nữa xin được tham gia chiến trận,lại còn muốn lấy cái chết đe dọa ta.Đương nhiên ta không đồng ý,ta không muốn mất nàng.Thế nhưng nàng cứng đầu hơn ta tưởng,cao ngạo như nàng lại quý ngoài cửa cung ba ngày liền không ăn không uống mặc cho triều thần hết mực can ngăn.Tới ngày thứ năm...một thiếu nữ như nàng sao có thể chịu đựng được năm ngày liên tục chứ?Huống chi nàng còn chưa lành hẳn.Ta đau lòng chuẩn tấu cho nàng,ta thua nàng mất rồi!

Đế vương,không được mềm lòng với bất kỳ ai,với bất kỳ hoàn cảnh nào.Thế nhưng ta lại mềm lòng trước nàng,nàng là nhược điểm chí mạng của ta,không phải sao?

Bằng đi một thời gian,tin thắng trận báo về nhưng có điều nàng lại từ nạn.Thứ ta nhận về là một chiếc bình tro cốt nguội lạnh trên tay này và một bức di thư do chính tay nàng viết,trong thư nàng chỉ viết duy nhất một dòng là xin được chết bên người mình yêu.Trong thư một chữ cũng không dư thừa,cũng không thêm quan tâm đến ta.

Ta cười khổ.Nữ nhân đáng giận!một chút cũng không thêm quan tâm đến ta.

Dưới trăng,một giọt nước mắt ấm nóng lặng lẽ rơi xuống bình ngọc,lại lặng lẽ chảy xuống từ kẽ tay rồi rơi nhanh xuống đất.Nhanh đến nỗi dường như nó chưa từng xuất hiện...

Ta mỉm cười nhìn bình tro cốt,nói:“Trẫm chuẩn tấu cho nàng!” .Lát sau ra lệnh cho người đứng phía sau :“Đem nàng an táng trong hoàng lăng,bên cạnh hoàng huynh của ta,bãi vị của nàng nhòa ghi rõ là “Vương phi của đại hoàng tử”.

Từ Du,tại sao duyên phận của chúng ta lại mỏng manh đến vậy?Lại chỉ có thể gặp mà không thể cầu...

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ai, nắm chặt vai ta, xua đi một đời vắng lặng?

Ai, gọi trái tim ta, xóa đi một kiếp túi hờn?

Đỡ lấy vai ta, cùng ta một đời phẳng lặng

Gọi lòng ta, che chở cho ta cả đời.

Năm Thánh Tuyên thứ mười,Chiêu Dương hoàng đế băng hà,truyền ngôi cho công chúa Mặc Tư lên làm nữ vương,hoàng hậu buông rèm nhiếp chính.

Mặc Tư đăng cơ khi mới mười ba tuổi.Chỉ mất hai năm mà nàng đã thành công đứng lên ngôi cửu ngũ đó một cách vững vàng.Đối ngoại bình loạn,đối nội cách tân,khắp nơi đều là cảnh tượng thái bình.Hóa quốc ở phương Bắc đã lui 3000 dặm,hàng năm tiến cống.Lôi quốc ở phía Nam cúi đầu xưng thần,nhập vào bản đồ,trong triều hiến thần xuất hiện lớp lớp,tài toán không ít.Chỉ hai ngăm ngăm ngui mà toàn bộ quyền lực đều vào tay nàng ta.Một nữ nhân như thế,tài năng và quyền lực đến vậy chắc chắn không phải là loại người có thể coi thường.

Lãnh khốc tàn nhẫn.

Từ nhỏ ta đã được dạy cho cách đứng từ trên cao nhìn xuống thiên hạ,đã được dạy cách sống của bậc đế vương,đó chính là phải dửng dưng như hổ,xảo quyết như hồ ly, với kẻ phản bội mình phải trả thù thâm độc như rắn rết.Bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được mục đích nhưng tuyệt đối không để mất lòng dân.

Mười lăm tuổi,một mình ta làm bá chủ thiên hạ.

Mười lăm tuổi,chính tay ta đưa mẹ ruột mình vào lãnh cung.

Mười lăm tuổi,ta dẹp sạch những ung nhọt tiền triều để lại,đồng thời triệt để nhỏ cỏ tận gốc thế lực nhà ngoại.Quyền lực của ta,bất cứ ai cũng đừng hòng mây may đụng tới...

Ta lạnh lùng,ta lãnh khốc nhất thiên hạ nhưng cũng là kẻ cô độc nhất thế gian.

Mười ba tuổi,khi tiền hoàng vừa qua đời.Vợ ngài cũng chính là mẫu thân ta vội vã tranh quyền đoạt vị. Một mình ta không căn cơ,không chút quyền

lực, không có bất cứ sự hỗ trợ nào đủ lớn để có thể tranh giành quyền lực. Thế nhưng ta lại là kẻ bước lên ngôi cửu ngũ, đứng đầu thiên hạ. Tám vị huynh đệ tỷ muội nếu không bị ta từ từ hại chết thì cũng là bị ta triệt tiêu quyền lực mà ném vào một nơi xa xôi nào đó.

Đừng nói vì sao ta lãnh khốc tàn bạo, thực ra đây chính là bộ mặt lãnh khốc của gia đình đế vương. Tình thù tức máu thịt không có chút giá trị nào ở đây, vì quyền lực, vì vương vị, chúng ta chỉ có thể tàn ác. Kẻ ngáng đường ta vĩnh viễn không thể có được kết cục tốt đẹp!

Bởi vì... kẻ không có sức mạnh và sự thông tuệ thì vĩnh viễn chỉ là hạ cấp.

Hoàng bào chỉ có một chủ nhân mà thôi!

Hoàng cung... thứ gọi là người thân quá ư xa xỉ. Ở đây chỉ có quyền lực và lợi ích trần trụi...

Hiển nhiên, ta không thể có người thân. Không phải là không có, mà là không thể!

Ta từng nghĩ như vậy, từng nghĩ mình sẽ vĩnh viễn cô độc như thế cho tới khi ta gặp hần - một kẻ không có tên và không như không có ai biết đến sự tồn tại của hần, hần gần như không tồn tại bởi vì hần là ám vệ của ta. Mà ám vệ thì không cần tên. Sống, lặng lẽ âm thầm. Chết, không ai hay biết. Sống vì chủ tử, chết vì chủ tử. Sinh ra chỉ có một khái niệm duy nhất - là trung thành.

Hần vô hình nhưng hữu hình. Sống nhưng không tồn tại. Một kẻ không tồn tại lại cho ta cảm giác an tâm đến lạ thường. Khi mà mẫu thân nguoi, huynh đệ nguoi, những kẻ thân thiết ruột thịt nhất muốn giết nguoi. Thì lại có một người sẵn sàng hi sinh mà bảo vệ nguoi cho dù có phải chết. Khi nguoi cô độc nhất, hần sẽ nghe nguoi nói. Khi nguoi tuyệt vọng nhất, hần sẽ nói "có ta ở đây!"

Là "ta" - không phải là "tiểu nhân" hay "nô tài".

Hào sảng mà tự tin đến vậy đương nhiên sẽ thấy ám áp đến tận chân tâm.

Hần là kẻ duy nhất không sợ ta giết. Bởi vì hần biết ta không muốn, cũng không nỡ...

Ta hỏi hần: "Nếu một ngày, ta mất hết mọi thứ trong tay thì nguoi có bỏ rơi ta không?"

Hần im lặng nhìn ta, ánh mắt kiên định.

"Ta sẽ không cho nguoi cơ hội bỏ rơi ta" Ta có thừa tự tin để nói như vậy. Nếu quyền lực ta có thể từ bao nhiêu người lấy được thì đương nhiên ta có năng lực giữ nó lại trong tay.

Nếu không, là vô dụng. Mà ta đương nhiên không phải loại người đó.

Ta và hần.

Mối quan hệ này.

Nếu gọi là chủ-tớ thì là sai. Hần chưa bao giờ xưng một tiếng "thuộc hạ" hay bất kì ngôi xưng nào tương tự. Hần xưng là "ta". Vì lý do đó mà ta chọn hần làm ám vệ. Cho dù có làm kẻ vô hình không ai biết đến, cho dù có làm tôi tớ cho người khác thì hần cũng không đánh mất ngạo khí của bản thân.

Tôi tớ thế nào, chủ nhân thế ấy.

Mối quan hệ giữa ta và hần không phải là mối quan hệ ràng buộc ruột thịt - điều đó là đương nhiên. Thế nhưng hần cho ta hiểu sự ám áp của tình thân. Hần là người đầu tiên dạy cho ta cách sống, cao ngạo sống. Khi ta bị chính mẫu thân sai người ám sát, hần đã dạy cho ta biết thế nào là không có quyền lực thì sẽ sống không bằng chết. Hần nói: "Số mệnh là do bản thân nắm giữ, đừng để đời này phải làm quân cờ cho kẻ khác"

Đúng vậy, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm quân cờ trên bàn cờ của bất kì ai. Nếu không thể là người chơi cờ thì ta sẽ là người hất đổ bàn cờ.

Mối quan hệ của ta và hần vốn dĩ là một mối quan hệ không ràng, cũng không cần phải rõ ràng... "Chỉ cần Mật Tư còn sống sẽ không bao giờ phụ nguoi" Câu nói ba năm về trước, ta nhớ. Ta còn nhớ rõ hôm đó trời đã mưa to thế nào, Vô Diện đã bị thương nặng thế nào nhưng hần tuyệt nhiên không để nàng bị thương dù chỉ một chút. Một thiếu niên đối diện với mười mấy tên thích khách võ công cao cường đương nhiên là sẽ không thể có cơ hội thắng. Cho dù khắp người chẳng chít vết thương, huyết nhục mơ hồ hần vẫn ôm chặt lấy ta, nói: "Đừng sợ"

"Đừng sợ!". Cho dù đối mặt với cái chết hần vẫn an ủi ta: "Đừng sợ"

Đúng lúc đó có viện binh đến cứu, cả hần và ta mới thoát nạn, trước khi ngất đi, môi hần còn nhướn lên một nụ cười: "Ta làm bản y phục người rồi" Hần nhớ ta thích y phục màu trắng, hần đối diện với cái chết vẫn lo lắng cho ta. Mẫu thân, người thầy không? Quyền lực quan trọng vậy sao? Quan trọng đến mức muốn trừ bỏ đứa con do máu thịt mình sinh ra đến vậy sao? Hần ta với con chỉ là người dưng...

Giây phút đó ta tự hứa với lòng mình, chỉ cần ta còn sống thì sẽ không bao giờ phụ hần. Vì hần không bỏ rơi ta, hần lựa chọn bảo hộ ta thì ta chắc chắn

phải được trả công xứng đáng. Trước lúc hấn ngất đi,ta chỉ kịp ra lệnh :“ Vô Diện,ngươi không được chết,bằng mọi giá ngươi phải sống.Sau đó ta sẽ cứu ngươi,bằng mọi giá sẽ cứu ngươi.

Ta lúc đó rõ ràng đã nhìn thấy trên gương mặt xám xịt thiếu sự sống hơi bừng sáng một nụ cười.

Ta lúc đó lấy tất cả cao quý vương giả của một vị công chúa cần có,ra lệnh với thuộc hạ “Bằng mọi giá phải cứu sống hấn,nếu không tất cả các ngươi chính là đồ bồi táng theo hấn”

Năm đó ta chỉ mới mười ba.

Phụ thân một lần say rượu đã nói với ta rằng,thân làm đế vương thì không được vương vấn đến chữ tình,nếu không sẽ là vạn kiếp bất phục.Sinh ra là kẻ đứng đầu thiên hạ càng không được mù quáng,tình thân,tình phụ tử,mẫu tử,tình người...khi cần thiết đều nên vứt bỏ,đạp lên chúng,bỏ qua chúng mới đứng đắn.Lúc đó ta cho là người nói sai,lúc đó ta tin mẫu thân thực sự yêu người.Nhưng không phải,ta khi lớn lên đã có thể nhận thức,đã hiểu rằng có lẽ ở một thời điểm nào đó người đã thực sự yêu phụ hoàng.Chi là quyền lực,quyền lợi gia tộc nó lớn hơn tình cảm kia rất nhiều... cho nên lời phụ hoàng nói chưa bao giờ là sai.

Có thể ngươi yêu hấn thật đấy,nhưng tình yêu mà phải chịu sự áp lực của quá nhiều thứ cộng thêm tham vọng của con người thì tình yêu đó qua một khoảng thời gian nào đó,ở một thời điểm nào đó sẽ từ từ vô hình phai nhạt đi và tham vọng dần dần trở nên sắc nét hơn.Lúc đó,có lẽ ngươi không hiểu được rằng chính mình đã bị quyền lực mua chuộc từ lúc nào.

Dần dần ta phát hiện ra sự thông tuệ của vô diện.Hấn luôn là người khơi thông tư tưởng cho ta,tuy không đưa ra cách giải quyết vấn đề nhưng hấn là người vạch ra mấu chốt.

Ta từng hỏi hấn có muốn đem trí tuệ của mình ra làm thần tử của ta không,có muốn trở thành một người sống thực sự để làm rạng danh tổ tông không?- Hấn im lặng.Một lúc sau mới ngẩng đầu,ánh mắt lấp lánh dịu dàng nói:“Ta chỉ là cô nhi,đến cha mẹ mình còn không biết là ai thì làm sao rạng rỡ tổ tông. Ở cạnh người,phò tá người,bảo vệ người không phải cũng là công việc của một thần tử sao?Chỉ là một cái danh mà thôi,hà có chi phải câu nệ.”

Nếu ngay lúc ta hỏi mà hấn lập tức trả lời thì ta chắc chắn sẽ không tin,vĩnh viễn không tin.Có nam nhân nào thông tuệ mà không có tham vọng? Ai lại cam nguyện cúi đầu dưới chân nữ tử làm bề tôi?

Nhưng bất cứ điều gì,chỉ cần chính miệng hấn nói ra thì ta bất giác liền tin tưởng hấn không lý do,chỉ cần chính miệng hấn nói ra...

Phụ hoàng từng nói,từng dặn ta rằng đừng tin tưởng bất kỳ ai,bất kỳ người nào.Cũng đừng trao trái tim mình cho bất cứ kẻ nào.Bởi có những lúc,những thời điểm ngay cả bản thân mình cũng không thể tin được. Thân đế vương,nếu không phải cô gia thì sẽ là quả nhân.Cao xử bất thắng hấn mà thôi.Năm Thánh Tuyên thứ mười chín ,Mặc Tư bị bức thoái vị sau chín năm cầm quyền.Kết thúc triều đại Thánh Tuyên nữ đế.Lên ngôi là thập tam hoàng tử của tiền triều còn sống sót sau chiến loạn Thánh Tuyên,lập ra triều đại mới..

Toàn bộ dư đảng của trường công chúa bị xóa sổ,cải cách bộ máy cầm quyền,đặc xá cho tù nhân,ban hành nhiều bộ luật mới,trong vòng ba năm miễn nộp tô thuế,vạn dặm Phong quốc hưởng cảnh thái bình...

Hấn từng nói sẽ không bao giờ bội phản ta,ta ngây ngốc tin là thật cho tới ngày chính hấn cùng triều thần bức ta thoái vị.Nguyên lai hấn chính là thập tam hoàng tử của tiền triều! Khá khen cho hấn mười năm nhẫn nhịn làm chó săn cho ta,mười năm trước hấn mới chỉ có mười hai tuổi.Mười hai tuổi đã biết nhẫn,cam chịu cúi đầu xưng thần dưới chân kẻ thù diệt quốc...

Ta,Mặc Tư vạn phần bội phục hấn.Nguyên lai mười năm bầu bạn,ta thân nhiên tin tưởng,thân nhiên trọng dụng chính kẻ thù của mình.Mười năm ròng rã đó,hấn có vô số lần có thể giết ta nhưng hấn không muốn.Ta biết,vì hấn muốn ta cũng phải thụ hưởng cảm giác bị mất nước,cảm giác bất lực vô dụng của hấn.

Mặc Tư a Mặc Tư,ngươi cũng thật vô dụng!

Nước mắt lăn dài trên má,chảy thủ trong tay nâng lên,bén ngọt dưới ánh mặt trời,ta thân nhiên nói :“Mặc Tư ngu dốt,rước hổ về nhà làm phá hủy cơ nghiệp của tiên đế.Nay không còn mặt mũi nào nhìn tổ tiên,xin được lấy cái chết để đền tội!”

Thương hà kiếm vung sương nghìn dặm,một đêm khuynh thành tuyết mênh mông.

Ai mặc bạch y điểm mai trang,lạc vào rừng đàn,hương vương tóc.

Phật không phở độ được nỗi đau cách thế ly thương.

Bỏ đề hoa đã nở ngập miếu tường,dưới hoa ai sầu lệ bóng.

Trong mộng cũng chẳng thấy tư niệm trôi về đâu...

Mãi một nghiêng mực mới,viết lại tiền duyên trên gối nằm,chi hái được một mảnh trăng nghìn năm xưa cũ.

Đội khi chuông phật vang lên,đem dung mạo chôn dấu bấy lâu tái hiện nhân dạng của chàng...

Vô Diện,à không! Thập tam hoàng tử Tư Đồ Vũ nay đã làm hoàng đế không ngờ lại biệt giam ta ở đây.Đã ba tháng trôi qua,ta bị hấn sai người giam giữ ta không rời một li.

Ba tháng trước,hấn sai người tới cứu nhưng lại phé toàn bộ võ công của ta.Có lẽ,hấn sợ ta giết hấn chăng? Ta nhếch môi cười cô độc.

Hấn giam giữ nhưng không giết ta,đó chắc là một dạng tra tấn êm ái nhưng đau đớn đi.Hấn muốn ta sống để thụ hưởng lại tất cả những khổ sở mà hấn đã chịu đựng,đã trải qua.Hấn cho ta sống để ngày ngày dằn vặt đau khổ vì sự ngu dốt của bản thân...

Vô Diện,người làm rất tốt!

Nô tỳ A May trước khi uống thuốc độc đã cố năn nỉ ta rời đi,chi cần núi xanh còn đó thì lo gì không có củi đốt.Nhưng ta đã trả lời sao nhỉ? À. Tha hương không phải là cố quốc!Ta lúc đó vẫn còn cố chấp rằng Vô Diện vẫn là thần tử của ta,vẫn bảo vệ ta...không phải không thể rời đi,mà là không nỡ.Ba tháng trôi qua,chấp niệm và tín ngưỡng dần trở thành thù hận.

Vô Diện,cho dù có thành quỷ thì Mặc Tư cũng sẽ không bao giờ bỏ qua cho người!

Thái giám Từ Minh thông báo rằng mặc kệ ta trước đây có thân phận gì.Từ giây phút này ta sẽ là hoàng hậu của đất nước này,sẽ là mẫu nghi thiên hạ của Phong quốc.

Ba ngày nữa tổ chức đại hôn.Nay hấn đến để đưa cho ta xem phượng giá.

Ta cong môi cười ngạo nghễ nhìn thái giám với vẻ mặt cuồng ngạo nhất,nói :“Nói với Tư Đồ Vũ,Mặc Tư sinh ra để mặc hoàng bào chứ không phải phượng giá!Nếu muốn nhận một bộ thi thể thì hấn cứ việc,trẫm không quản...”

Ngạo khí của bậc đế vương vẫn cuộn cuộn trong huyết quản của ta, nữ đế vong quốc thì thế nào?Ta vẫn là nữ đế!

“Người đứng là không biết tốt xấu!Hoàng thượng sẵn sàng bỏ qua tất cả,không sợ quần thần dị nghị mà vẫn cố chấp muốn lấy ngài,là vì gì chứ?Hoàng thượng cũng có nỗi khổ tâm riêng a~ .Người vẫn là nên buông bỏ cố chấp đi.Hoàng thượng nhất định sẽ tốt với ngài a~ “

“Hấn tốt với trẫm? Chính là lợi dụng sự tin tưởng của ta để cướp nước?là bội phản ta? haha.Mời về ngay cho,đừng để ta nổi giận” Ta phẩy tay áo cười lạnh lùng bỏ đi

“Nếu người cứ cương quyết như vậy,thình bở quá cho nô tài thất lễ,mạo phạm rồi!”

Nói xong hấn tung một đám bột phấn về phía ta,chẳng mấy chốc mà khung cảnh xung quanh mờ mịt dần rồi tối đen.Trước khi ta ngất đi,còn suy nghĩ,quả nhiên sau khi võ công bị phé liền giống như “Rồng bơi nước cạn bị tôm trêu,hổ xuống đồng bằng bị cẩu khinh”

Tư vị này quả nhiên không dễ chịu.

Lúc ta tỉnh dậy là khi thấy bản thân ngồi ngay ngắn trước gương, trên người phượng giá đồ thẩm cao quý. Người trước gương nhân diện như họa,rực rỡ đến chói mắt.Ba phần thanh lệ,bảy phần thoát tục,vừa nhiếp phách câu hồn lại thanh lãnh tựa sương.

Cánh tay vô lực không đưa lên được,toàn bộ cơ thể mềm nhũn suy yếu.Có lẽ bọn họ đã cho ta dùng nhuyễn cân tán.Bỉ ỏi!

Vô Diện mặc hoàng bào,thần sắc lãnh đạm cao quý,ngạo nhiên,bất khả xâm phạm.Quả nhiên thật ra đáng đế vương.Như có như không ta trông thấy môi hấn cong lên một nụ cười tiến về phía ta,đỡ bước lên long sàng.

Hình ảnh này từng xuất hiện trong giấc mơ của ta vô số lần,ta và hấn đều mặc hi bào,hấn cười dịu dàng đỡ ta về phía mình.Giấc mơ kia ngọt ngào bao nhiêu,đẹp để bao nhiêu khi trở thành hiện thực hóa ra lại cay nghiệt đến thế,đau đến kinh tâm động phách!

Ta cũng cong môi cười lạnh lùng,hận ý điên cuồng không che dấu,thế nhưng hấn lại ngậy người

trước nụ cười của ta,ta nhếch môi cười nhạt nhẽo,hấn nghĩ giữa ta và hấn còn có thể tồn tại nụ cười sao?

Hấn đỡ ta bước từng bước lên tường thành cao ngất,ở ngoài kia trăm vạn người quỳ lạy chúc phúc .Nếu thân phận của ta là một nữ nhân bình thường thì hấn là đang ngây ngất trong vui sướng và hạnh phúc.Nhưng ta là nữ đế!không phải,đã từng là nữ đế của Phong quốc,cho nên những lời chúc phúc ngoài kia chẳng khác nào những mũi tên bén ngọt xuyên vào tim ta cả. Vô Diện nhìn ta dịu dàng. Máu đen long bào hào hoa tinh mỹ,màu vàng sậm kim tuyến

thêu giao long xuất hải cùng một phần tuyệt đẹp hoa văn hình mây,bá khí phi phàm,anh tuấn tao nhã!

Vô Diện nói:“Nàng biết không?đứng trên này cùng nàng thụ hưởng sự chúc phúc của muôn dân thiên hạ,cùng nhau ngắm cảnh thái bình chính là giấc mơ của ta hằng đêm.Cuối cùng nó cũng trở thành sự thật.Ta biết,nàng hận ta! Nàng có nỗi khổ tâm của nàng,ta cũng có nỗi khổ của ta.Lợi dụng nàng,là ta sai,ta tiểu nhân,ta hèn hạ.Nhưng ta thề rằng,tình cảm của ta dành cho nàng là chân thành.”

Thì ra hán cũng có chung một giấc mơ với ta,có điều,hắn chọn đi đường tắt nên đã lạc đường.Ta và hắn thực không thể quay đầu.

“Chàng có buồn không?” Ta cười yếu ớt,chiếc trâm bạc lún vào càng sâu,máu bắn lên cả gương mặt ta và hắn. Vô Diện nhìn ta,lại nhìn chiếc trâm,cười chua chát nói :“Nếu còn hận thì hãy đâm tiếp đi,ta có thể chịu được,khi nào nàng hả giận thì thôi”

Ta buông tay,lắc đầu:“ Không,thù hận giữa ta và chàng... vĩnh viễn không hóa giải được.Một trăm này,là ta đoạn tuyệt với chàng”

Ta lùi về phía tường thành,buông mình rơi xuống.

Tiếng của Vô Diện hét lên đau đớn và tuyệt vọng “mau cứu nàng!”

Ta khe khẽ hát :

Trường Giang cuộn cuộn đổ về Đông.

Bao lớp sóng xô bấy lớp anh tài

Ngoảnh đầu lại nhân tình thế thái

Được mất bại thành bồng chốc hóa hư không

Biết mấy tịch dương nhuộm hồng sóng nước.

Bao kiếp ngư tiêu bơi chài theo dòng

Đắm mình với gió Đông

Cát chén rượu nồng thêm thoả chí

Dưới ánh trăng thu càng thấm thiết cuộc trùng phùng

Chuyện xưa, chuyện nay, bại thành, được mất

Được mất, bại thành, bồng chốc hoá hư không..

....

Đôi lời muốn nói: Mình thấy chỉnh sửa lại thể này hay hơn nên up lại,cũng ko xóa 2 phần kia vì chúng nó cũng khá nhiều view,hilhi

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Chờ đợi duyên phận cần ngàn vạn năm

Yêu một người lại chỉ trong khoảnh khắc

Nếu si mê người là mạo hiểm

Ta cam nguyện mắc cạm chôn hồng trần

Mặc cho thế gian vật đổi sao dời

Ta nguyện vẫn một lòng đứng đợi

Chỉ cần một lần tái kiến

Cầu Nại Hà,ta đợi người tam kiếp...

“Đời người có bảy khổ. Sinh, lão, bệnh, tử, oán hận, yêu phải xa, muốn không được“.

Ta vốn là một đóa hoa bi ngạn vô tâm vô phế sống bên bờ sông vong xuyên mấy nghìn năm qua,vốn chỉ làm một đóa hoa tinh linh bé nhỏ hóa thành dẫn độ cho các linh hồn phiêu đảng được về miền cực lạc... ai nha,ta cũng muốn thăng chức lắm chứ!Nghĩ mà xem,bản thân ta tuy là một tiểu nhân vật nhưng cũng là một tiểu nhân vật biết cầu tiến nha~

Là lão phật Di Lặc dám lừa ta!Lão già bụng mỡ đó còn dám nói cái gì mà chờ đủ duyên sẽ gặp người hữu duyên,lại còn có không biết đối với người là phúc hay họa... Đáng thương thay cho một tiểu tinh linh bé nhỏ như ta bị lão già đó lừa làm chân cu li ở đây suốt tám nghìn năm.Lần này ta quyết định nếu lão không ra mặt lộ diện thì đích thân ta sẽ tới tìm lão nói chuyện phải trái,nhưng...à,y ta là ra khỏi đây bằng cách nào mới được cơ chứ?Nói ra thật đáng phi nhổ nhưng đường đường là một tinh linh ở đây rờn rã tám nghìn năm nhưng ta lại là một đóa bi ngạn mù đường thậm tệ.Lần nọ vì ham chơi nên đi lạc mất mấy ngày,may mắn làm sao gặp được Hắc Bạch đại ca đi tuần mới được xách về lại đây.Chao ôi,cuộc sống này đúng là quá đồi vạt và mà =)))

Hôm nay địa giới khá ồn ào,nghe nói là có một mỹ nam thần nào đó xuống đây lịch kiếp,chà chà,là mỹ nam thần tiên đấy!Ta không khỏi chống cằm tưởng tượng một phen,lơ đãng suy nghĩ.Chắc chắn đó là một mỹ nam thanh lệ thoát tục đấy nhỉ?Ai nha nha,hình như từ này không đúng lắm!Vậy thì chắc chắn người sẽ mặc bạch y phiêu diêu không nhiễm bụi trần,hoặc cũng là mặc chiến bào oai phong lẫm liệt chẳng?ta vui vẻ hào hứng dặt thêm vài tầng đá đi cùng ách,là thạch đầu muối muối.Hiếm hoi lắm mới có nam thần tiên xinh đẹp giáng thế,ta nhất định phải đi xem để rửa mắt chứ?Àm giới này có ai chứ?Diêm vương gia gia với bộ râu quai nón,làn da lốm đốm và 32 bà vợ?Tiểu Bạch với làn da tái nhợt và tiểu Hắc với làn da đen không tỳ vết?Chao ôi may sao định lực của ta lớn,còn không e là đôi mắt cá này không giữ được nữa rồi a~

Chúng ta hào hứng hơn hờ vừa đi vừa tám chuyện đến quên cả trời đất,mấy tiểu thạch đầu bảo ta dừng lại chờ để bọn chúng đi mua thêm đồ ăn vặt.Haha,ta đương nhiên là cao hứng ngồi chờ rồi,mỹ nam tuy đẹp nhưng không no bụng được nha,có đồ ăn thêm vào vẫn là tốt nhất.Chờ đợi quả nhiên là mệt mỏi,ta thiết nghĩ chỉ bằng mình cứ đánh một giấc,các tiểu thạch đầu chắc chắn sẽ biết tìm ta ở đâu.Nói là làm,ta để lại dấu tích đánh dấu rồi hào hứng tìm một bụi cây ven đường lẩn vào ngủ thế nhưng trong bụi cây lại xuất hiện một con chó nhỏ cuộn tròn người ngái ngủ.Điều lạ lùng là con chó nhỏ này lại có những chín cái đuôi xù lông mềm mượt,bộ lông trắng muốt êm ái khiến ta ngay lập tức có hảo cảm với nó.Chắc là một tinh linh hoang dã nào đó đi lạc,chà chà,nhìn tiên khí từ thân nó tỏa ra mà xem.Nếu ta có thể bắt nó tặng làm vật cưỡi cho Diêm Vương lão gia chắc chắn sẽ được thăng chức cho mà xem.Cơ hội này làm sao có thể bỏ lỡ,thế nhưng pháp lực của ta lại quá bé nhỏ cho nên quyết định ngồi suy nghĩ để có cách đối phó vẹn toàn nhất,không ngờ lại ngủ quên mất. Trong giấc mơ ta mơ thấy mình nhờ bắt được tiểu cầu mà được thăng chức,hồng hách đi lui đi tới trong sự ngưỡng mộ của tinh linh ma giới... Ta vui vẻ ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng,không ngờ vì quá mức vui sướng cho nên tỉnh lại mất,khi tỉnh lại mới biết vì kích động quá đà mà tự hiện nguyên hình.Chân thân của ta hiện đang nằm lắc lư bên tai của một vị tiên nhân ưu nhã.Ta len lén mắt nhìn sang,chà chà,vị tiên nhân này có dung mạo thật là khiến người ta ghen tỵ nha.Hắn một thân sa y màu hồng nhạt,môi hồng răng trắng,mì mẩy như họa,về ngoài còn đẹp hơn nữ nhân mấy phần,thật là khiến người ta kinh diễm.Chà chà,xem đi,làn da này phải chăm sóc kĩ đến mức nào?Ta không tránh khỏi thêm thường đồ kị mà đưa tay sờ nhẹ lên mặt hắn vuốt vuốt,ôi cái xúc cảm mềm mại này...chắc chắc.Bỗng nhiên bên tai xuất hiện một giọng nói trầm ấm mang ý cười hỏi ta :“Ồ,người tỉnh rồi sao?” Ta nghe thấy thể liền giật mình rơi xuống đất lăn mấy vòng liền hiện lại thành một tiểu tinh linh.Xoa xoa cái mông nhỏ,ta chợt nhớ tới tiểu cầu trong bụi cây kia,ngước mắt lên hỏi vị thần tiên trước mặt: “Thần tiên đại ca,người có thấy một con chó nhỏ màu trắng nào không?”

Hắn hơi cong môi cười,tiểu mỹ nam thật khiến người ta ghen tỵ mà!Hắn tiến tới đưa tay ra tỏ ý muốn kéo ta dậy, mấy khi được tiếp xúc gần gũi với mỹ nam,ta đương nhiên (giả vờ) lúng túng (giả vờ) đỏ mặt nắm tay hắn đứng dậy.Bờ môi mông hồng nhạt ưu nhã hỏi ta :“Ồ,tiên tử có thể miêu tả kĩ hơn không?”

Đương nhiên là được rồi,mỹ nam hỏi ta đương nhiên sẽ không từ chối :“Là một con chó nhỏ toàn thân trắng như tuyết,à,nó còn có những chín cái đuôi.Còn to xù như thế này này!” Ta còn vô cùng kĩ lưỡng vung đôi tay nhỏ ra hươ hươ tả kĩ cho hắn.Cơ mà không biết ta có nhìn nhầm không,lại thấy khuôn mặt hoa đào của hắn nháy mắt hơi tím lại,khóe môi hơi gật gật.Một lúc sau hắn mới đưa mắt nhìn ta và nói với giọng (miễn cưỡng) thông cảm :“ Khụ,tiên tử,vẫn là nên tìm học một lớp sơ cấp môn phân loại động vật đi“.

Chậc,dù sao vận số của ta luôn không tốt,ta cũng chỉ buồn bã một lúc rồi vui vẻ đi theo hắn,một lúc sau với ngó người ra hỏi :“ Xin hỏi,tiên nhân đang đi đâu vậy?”

“Vậy người đang đi đâu?” Hắn hơi ngạc nhiên tròn mắt nhìn ta.Chậc,tốt rồi!hắn mắt phượng to tròn,ta mắt cá ngỗng hơi híp nhìn nhau,một lúc sau ta và hắn cùng cay đắng nhận ra là đã bị lạc đường.

Sáng hôm sau,may sao ta gặp được Hắc vô thường tiểu đệ nên mới được dẫn về.Đôi mắt híp của hắn không ngừng liếc qua liếc lại giữa ta và tiểu mỹ nhân phía sau.Hắn kéo ta lên phía trước,hỏi khẽ :“ Người kia là ai?Sao người gặp được hắn?”

“À,thì là ta vô tình gặp hắn trên đường...”Ta nghĩ tiểu Hắc dù sao cũng là người quen cho nên không giấu diếm hắn.

“Chậc chậc,công tử ưu nhã gặp giai nhân ưu tú” Tiểu Hắc gật gù đắc ý ngắt lời ta.

“Ta bị ngã nên được hắn đỡ dậy”

“Chậc chậc...da thịt thân mật” tiểu Hồ gật gù đắc ý ngắt lời ta.

“Sau đó..”Ta quay sang nhìn tiểu Hắc nhìn tiểu hắc đang tròn mắt nhìn ta,ta cũng tròn mắt nhìn lại hắn,nhìn qua nhìn lại rốt cục không chịu được hắn mới nói “Sao không kể tiếp đi?!”

“Ta đang chờ hai tiếng “chắc chắc” của ngươi” ta thần nhiên đáp.

Tiểu Hắc hiểu ra liền gật gù “chắc chắc” ta liền tiếp tục kể “sau đó ta và hắn lạc đường một đêm ở đây”

“Chắc chắc,tình yêu nảy sinh như thế này đây”.Tiểu Hắc vẽ mặt cao thâm gật gù khoái trá,bỗng vỗ tay khen ngợi “Một chuyện tình mỹ lệ giữa nam thần tiên và nữ yêu.Đây chính là những kiểu đoạn kinh điển mà ta thường đọc,quả nhiên là thật tuyệt vời!”

Chẳng mấy chốc ba người bọn ta được đưa đến điện Diêm La,hôm nay lão già keo kiệt ấy bỗng dung lại mời ta ở lại sau khi tiểu Hắc vào thông báo.Chà chà sao mí mắt phải của ta nháy liên tục thế nhỉ?Tự nhiên lại nảy sinh dự cảm không lành a~

Lời tác giả: Ta đòi gió cho các nàng đây.Thương ta hông~

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sau khi Cám chết,hoàng thượng vẫn đối đãi với ta như cũ nhưng thực là còn như cũ sao? Người hay ngồi tĩnh mạch sau góc hậu viện nơi những bãi cỏ um tùm,người ngoài những lúc ngồi phê công văn tấu sớ thì thường ngồi thơ thần bên cây cổ cầm mục ruỗng đã lâu không đụng tới,đôi mắt người không có tiêu cự mà nhìn về một nơi sâu thẳm nào đó,xa xăm mà cô tịch.

Ta cảm thấy khó hiểu vô bờ,cái chết của ả là do tự sát,là do ả lập mưu muốn đề ta xuống bùn đen,ta cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền thành toàn cho ả mà thôi.Huống chi những việc mà ả làm trước đây còn ghê gớm hơn ta nhiều...Ta bắt đầu lo lắng,phải chăng trong những ngày tháng mà ta rời xa chàng,chàng đã bị ả quyến rũ chăng? Ngày Cám mất,người chỉ ôm siết lấy nàng ta trong chốc lát rồi bỏ đi,từ đó đến nay người vẫn an tĩnh đến lạ lùng.Người mà chàng yêu không phải là ta sao? Cám thì có gì tốt? Ả là người độc ác sẵn sàng giết hại chị mình chỉ để làm đề hậu...Ả năm lần bảy lượt muốn giành giật hạnh phúc với ta...Còn ta...còn ta...là để tự vệ.Tất cả những gì ta làm chỉ là cô giành lấy hạnh phúc về phía mình không phải sao? Hạnh phúc vốn là của ta! Chàng là người của ta!

Cám chết,lòng ta không còn an tĩnh như trước nữa,ta vốn nghĩ nếu ả chết,hạnh phúc sẽ quay về bên ta.Nhưng không!Trước khi chết ả còn cay độc dàn xếp cho ta,ả vẫn mưu mô và hèn kém như mẹ của ả.Cám chết,bụt cũng chỉ lắc đầu nhìn ta nhân nhật rồi biến mất,mặt kệ cho ta có gào khóc như thế nào người cũng không xuất hiện,trước lúc bỏ đi,người chỉ để lại tiếng thở dài cùng câu nói: “Ngươi đã thay đổi rồi,là ta đã hại ngươi”

Hoàng thượng hồ hững với ta,nụ cười của người,ánh mắt của người tất cả đều không còn như trước,lòng ta bỗng chốc bị thương vô bờ.

Ta đã làm sai điều gì?

Ta chỉ muốn giành lại những thứ của ta đáng được nhận mà thôi!

Nửa đêm canh ba,ta vẫn thao thức không ngủ được,bước chân vô thức tiến về tẩm cung cũ của Cám,có lẽ ta muốn tìm chút kiêu ngạo còn sót lại--sự kiêu ngạo của kẻ chiến thắng!

Trong bóng đêm sâu thẳm và tĩnh mịch ấy,ta nhìn thấy bóng lưng cô độc của chàng.Chàng gầy đi nhiều,chiếc cầm lún phún râu và hai bên mai đã có tóc bạc.Chàng chỉ mới ngoài hai mươi tuổi!

Mùi rượu thoang thoang trong không khí khiến người ta bất giác mang một nỗi niềm thương tâm khó thoát nên lời.Bỗng nhiên chàng kéo chiếc ghế bên cạnh,giọng trầm trầm lên tiếng :“ Có thể tặng ta một khúc cầm không?” Ta tiến đến gần,nghệ ngồi xuống,tay đảo nhẹ một cái để thử đàn rồi cất tiếng

“Lông son hoa,tóc xanh dài

Ngắm sao trời nhớ người trong mộng

Lệ ngàn hàng,tĩnh khó tỏ

Roi vào chốn sương khói muôn trùng”

Trong đôi mắt mơ hồ của người như có ánh sáng,nhìn trong trẻo đến lạ thường,nó sáng rõ như tìm được một điểm tựa vô hình nào đó,có thần thái hơn hẳn.Trên khuôn mặt gầy gò có chút xanh xao thoang vẽ nên một nụ cười mê đắm.Chỉ là,đôi mắt đó nhìn ta rồi mơ màng nghĩ đến người khác,trái tim ta bất giác run rẩy kéo theo cơn đau khó tả,thất vọng,ưu thương,bàng hoàng...mọi loại cảm xúc tiêu cực đổ dồn lên ta.Tiếng đàn bị cắt ngang khiến người giật mình hoảng hốt,vội chạy đến nâng cánh tay ta hoảng hốt gọi lớn: “Người đâu! mau gọi thái y,quý phi bị thương!Nhanh lên!”

Ta gãy gập rồi chạy đi mặc cho cánh tay cứ dâng lên từng hồi đau đớn. Chẳng gọi ta là quý phi, trong khi ta là hoàng hậu của đất nước này! Thực ra ta đã có câu trả lời của chính mình, trong văn bản này ta là người thua cuộc, trước đây người yêu ta thì như thế nào? Người chỉ nói là người yêu ta nhưng chưa lần nào nói là chỉ yêu mình ta, tất cả những gì ta sợ hãi đều là sự thật, người động tâm trước Cám, và người đã quên ta. Chân chính hủy diệt một người có lẽ cũng chỉ có vậy mà thôi...

Bỗng nhiên lúc này ta phát hiện ra mình thật cô độc, cô độc đến đáng thương, ta vượt qua tất cả chỉ để được gặp lại người, giành lại thứ gọi là hạnh phúc. Thế nhưng bây giờ ta có gì? Người ta yêu bây giờ còn không nhận ra ta là ai. Phải chăng đây chính là sự trừng phạt giành cho ta? Cám à...ta thực ghen tỵ với người...cho dù như thế nào đi chăng nữa, người đã thành công lấy đi tất cả nhưng điều mà ta ao ước mặc dù đáng lẽ chúng đã là của ta-của riêng ta.

Ta chán ghét sự ác độc của người bao nhiêu thì bản thân ta lại bị nó cuốn lấy bấy nhiêu. Ngay từ đầu ta đã bán linh hồn cho ác quỷ mất rồi. Giá như...ta không quay lại...giá như ta không trả thù... nhưng trên đời này làm gì có giá như!

Ta xin chàng trước bỏ chức vị rồi lui về ở ẩn tại chùa Phước Tích sống cuộc đời vô âu vô lo, ngày ngày đọc kinh mong cho mẹ con Cám được siêu thoát và cầu cho đất nước thái bình. Phước Tích, tích phúc mong cho cõi lòng được bình an thanh tịnh nốt quãng đời còn lại...

Lời tác giả: Bởi vậy cho nên thế gian mới có câu: “Khi bạn ném bùn vào người khác thì tay bạn cũng đã dính bùn”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14

Chap 1:

“Nghe nói trên ngọn tuyết sơn này có một con yêu quái ngụ tại đây mấy nghìn năm rồi, à ta phong trần tuyệt đỉnh, nghe nói còn đẹp hơn Dao Trì tiên nữ đến mấy lần nhưng suy cho cùng có lẽ đó cũng chỉ là lời đồn đãi của thế nhân mà thôi. Bởi lẽ những người đã từng gặp ả đều một đi không trở về...”

Mạc Tà nghe những người bên cạnh vui vẻ kể chuyện về Tuyết Nữ cũng vui vẻ ngồi nghe cùng chứ không bàn luận gì thêm. Hướng tầm mắt nhìn ra phía xa xa ngoài kia rồi chặc lưỡi “chà, trận bão tuyết e là còn kéo dài lắm đây” nói xong hần hơi thu mình lại rồi nhấp một ngụm rượu cho đỡ lạnh lại thầm nghĩ nếu thời tiết còn như thế này e là đường đến kinh thành hẳn sẽ chậm mất rồi. Mạc Tà vốn là cô nhi, được bá phụ bá mẫu *(bác trai, bác gái) thương tình đưa về chăm sóc cho hẳn không khác gì ruột thịt còn cho hẳn ăn học tới nơi tới chốn. Bao năm dùi mài kinh sử, hẳn quyết một phen đến kinh thành thi thố, nếu được phong quan tước có thể áo võng mũ lông về quê cũ, vừa nở mày nở mặt cho cha mẹ đã khuất vừa có thể đối với hai người họ mà báo ơn.

Tiếng ồn ào bên tai vẫn chưa dứt, mọi người ngồi trong tửu lâu vui vẻ bàn tán chuyện của ả yêu quái, Mạc Tà cũng chỉ xem đó là chuyện hoang đường để giải trí hù dọa nhau mà thôi. Một thư sinh mặc bạch y cười lớn nói: “Gia sư nếu ả ta đẹp tựa tiên nữ, các huynh có dám đổi mười năm tuổi thọ của mình để cùng ả phong lưu một đêm không?”

Xung quanh rộ lên những tiếng cười lớn, sáng khoải, dâm dăng, trào phúng... mọi người vui vẻ nói: “Đương nhiên là sẽ thử rồi, đặt tiên nữ dưới thân là chuyện phong lưu đến mức nào!”, “Đúng vậy còn nghe nói, nàng ta có khuôn mặt của tiên nữ còn thân mình là của yêu tinh”, “Vậy thì ta nguyện đem thân xử nam hai mươi năm nay vì nàng ta mà hầu hạ”, “haha, đúng là dâm dăng!”, “Huynh chưa nghe câu chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu à?”, “Ta e đó không phải mẫu đơn mà là hoa bi ngạn thôi”

Ngồi bên cạnh Mạc Tà là một thư sinh cao gầy tên là Đại Vĩ huyếch tay hần hỏi: “Nếu là huynh thì huynh nghĩ thế nào?”

Mạc Tà cười đáp: “Người yêu khác biệt, Mạc mỗ không dám loạn ngôn... Nhưng thiết nghĩ sinh ra bản chất vạn vật là như nhau, giết người là hành động ghê rợn đến mức nào, e là có nỗi khổ tâm”. Giọng Mạc Tà không lớn nhưng cũng khiến vài người chú ý, một thư sinh cho là không phải, nói: “Ta lại nghĩ đã là yêu quái thì đương nhiên không có tính người, mà đã không có tính người thì biết chi đến đau khổ trăm lần. Chúng có lẽ chỉ coi chúng ta là thức ăn như gà vịt súc sinh mà thôi. Yêu quái thì làm gì mà biết đau lòng chứ?”

Mạc Tà cười ôn hòa đáp: “Huynh không phải là yêu quái, làm sao hiểu được tâm tư của chúng?”

Thư sinh kia cũng không phải dạng vừa đáp lại: “Huynh cũng không phải là yêu quái, vậy làm sao huynh hiểu được tâm tư chúng? Haha, hoa ngôn xảo ngữ với yêu quái có ích gì chứ!?”

Mạc Tà còn muốn tranh luận nhưng xung quanh mọi người đều hết hứng thú tản ra để về phòng ngủ sớm. Bọn họ đã hẹn với nhau rằng nếu ngày mai tiết trời khá hơn thì sẽ cùng nhau lên đường đến kinh thành dự thi. Thời tiết này thì biết chờ đến bao giờ chứ!

Mạc Tà thờ dài,hắn bỗng nhớ tới câu chuyện cũ của mình.Nhiều năm về trước hắn nhặt được một tiểu hồ ly trong một lần vào rừng cùng bá phụ kiếm củi.Nó là một con hồ ly nhỏ trắng muốt bị thương,bá bá nói là muốn xẻ thịt nó ra làm bữa tối nhưng khi Mạc Tà nhìn thân hình trắng muốt bé nhỏ hơi run rẩy của nó liền cảm thấy thực đáng thương nên hắn xin bá bá tha cho tiểu hồ ly.Bá bá khen hắn hiền lành nên vui vẻ tặng cho hắn mà không giết thịt,tiểu hồ ly từ đó ở cạnh bầu bạn với hắn suốt ba năm trời, hắn gọi hồ ly là Tiểu Bạch.

Ba năm sau trong một lần vào rừng kiếm củi bị lạc đường.Hắn bị một con sói già què chân làm bị thương,đau quá nên ngất đi, khi tỉnh lại thì Tiểu Bạch đang đánh nhau với con sói kia để bảo vệ hắn.

Kết quả là chúng cùng nhau đồng quy vu tận.Người ta hay nói hồ ly là giống loài giả hoạt không đáng tin nhưng hắn tin,chỉ cần người đưa một bàn tay ra giúp thì chúng sẽ đối xử tốt với người.Không phải là chúng xấu mà có lẽ vì chúng ta chưa đủ tốt mà thôi...hồ ly tinh ăn thịt người,lẽ nào người chưa ăn thịt hồ ly sao? Nói cho cùng thì mọi điều xấu,có lẽ đều từ con người mà ra,đều từ cái giống loài tự cho là bá chủ này mà ra cả thôi mà... Hắn lắc đầu thất thần bước về phòng mà không để ý tiểu nhị dọn bàn phía sau đang nhìn lẩn với ánh mắt tán thưởng.Tiểu nhị này,đôi mắt hồ ly câu dẫn người...mị lực giữa đôi con mắt khó nam nhân nào có được.Hoặc là...con người khó có được!

* Hết Chap 1 *

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

May mắn làm sao ngày hôm sau tuy tuyết vẫn còn rơi nhưng thời tiết đã dịu hơn nhiều,trời không có gió và cũng không lạnh bằng hôm qua.Đám người đi cùng Mạc Tà đều đùa nhau là được Tuyết Nữ phù hộ.Mạc Tà im lặng xem lại đồ đạc một lần nữa rồi cùng bọn họ lên đường,thời tiết khá ổn cho nên trời vừa sập tối bọn họ đã dựng trại để nghỉ chân ngày mai đi tiếp.Mạc Vũ nghe tiếng cọt kẹt nhẹ nhàng dưới chân thầm cảm thấy vui vẻ,thời tiết tốt như vậy thì kinh thành sẽ chẳng còn xa nữa đâu. Hắn cùng mọi người dựng lều,tìm củi về để sưởi ấm rồi cùng nghe mọi người tán dóc,vui vẻ cười đùa nhưng chẳng được lâu vì trời dần lạnh hơn,xui xẻo là gió có vẻ đang lớn dần sợ rằng sẽ có bão tuyết.May mắn là bọn họ đang ở trong vách núi,dựng trại giúp cản gió và ấm hơn nhiều.Dần dần,thứ bọn họ không mong muốn nhất lại đến,tiếng sói hú nhau khi xa khi gần khiến tim bọn họ như ngừng đập,nhưng không ai nói gì mà chỉ lẳng lặng chăm thêm củi cho thật sáng.Sói sợ lửa,chi cần lửa đỏ cho đến sáng chúng sẽ nản lòng mà bỏ đi còn bọn họ sẽ an toàn.Có lẽ đều nghĩ giống nhau nên họ cảm thấy thoải mái hơn một chút,cùng nhìn ra mảng trời tối đen ngoài kia chờ trời sáng,quả nhiên lũ sói sợ lửa đã lẳng lặng rời đi rồi.Trái tim được thả lỏng,bọn họ cùng nhau phân ra người trực canh cho nhau ngủ thay phiên nhau,thực sự nếu không được ngủ thì rất mất sức,khó mà đi hết ngọn núi trong ngày mai được.Mạc Tà xung phong canh vào giờ Tị,hắn bây giờ vẫn không ngủ được,nửa canh giờ sau,trong cái khung cảnh yên tĩnh ấy lại xuất hiện một loạt tiếng động đều đều đang dần tiến về phía họ.Hắn vội chăm thêm củi rồi tức tốc gọi mọi người dậy.Một người trong đó hét toáng lên “ Gấu!Đó là tiếng chân gấu!”

Mạc Tà hít sâu một hơi,tối hôm qua bọn họ chất củi hơi nhiều nên củi dự trữ còn lại khá ít mà gấu lại khác biệt hơn sói nhiều.Chúng nó to lớn và khỏe kinh người,chi e tám người bọn họ sẽ là bữa sáng bổ dưỡng cho gấu mất!

Tiếng bước chân ngày càng gần hơn,Mạc Tà cảm thấy trái tim không ở trong lồng ngực nữa ,nó dường như còn không đập.Một vài kẻ tâm lý không tốt đã khóc rống lên kêu cha gọi mẹ,một vài kẻ sắc mặt đã tái xanh như tàu lá và dưới chân vẫn còn ngai ngái mùi nước tiểu ấm nóng..

Con gấu trắng to lớn mồm nhều nước iếng liên tục,ánh mắt thèm khát nhìn chòng chọc vào bọn họ.Nó đang chờ con mồi của nó,còn bọn họ đang chờ cái gì đây? Chờ...chết chăng?! Dần dần,cúi cận dần,cận dần,con gấu đã rục rịch chuẩn bị.Mùi hôi thối nồng nặc theo từng bước chân của nó lấp đầy khe núi.Chi một tiếng “chạy” của ai đó,không ai bảo ai mọi người đều chạy điên cuồng,con gấu vui vẻ tùm được chân một gã thư sinh đập vào vách tường.Máu...văng tung taa khắp mọi nơi...

Nhưng con gấu vẫn không có biểu hiện muốn dừng lại,nó lê thân hình to béo nhưng nhanh nhẹn của bản thân chụp thêm được hai người nữa,một người bị xé làm đôi,một người bị rút mất đầu.Mạc Tà không dám nhìn thêm,hắn chạy điên cuồng theo mọi người,không thềm để ý bất cứ cái gì nữa...Trời tối đen như mực,nhánh cây đập vào mắt hắn đau muốn nổ đom đóm.Hắn không thấy lạnh vì tiếng hét đầy đau đớn của những người kia cứ quanh quẩn bên tai hắn.Hóa ra hắn hèn nhất đến vậy,bỏ người khác chỉ để cứu mình.Dù sao bọn họ cũng là bạn đồng hành của người,dù sao phụ mẫu họ cũng đang chờ họ về,vừa chạy,vừa nghĩ hắn vừa bật khóc.Nhưng hắn muốn sống!Chạy đến khi trời tảng sáng,mắt hắn hoa lên và người run cầm cập hắn mới chịu chạy chậm lại,mắt không ngừng tìm kiếm một ánh lửa le lói nào đó.Nhưng không...không có gì cả! Hắn kiệt sức ngã xuống tuyết,trước khi lịm đi lại thấy có một ánh lửa le lói từ xa...hắn cười lâm bầm “ở đây thì có ai chứ! Đồ ngốc!” lại bị thương nghĩ hóa ra cuối cùng mình lại táng mạng ở đây.Bá phụ,bá mẫu...con bất hiếu!

Hơi ẩm và mùi thức ăn lan tỏa trong không khí khiến Mạc Tà tỉnh giấc.Trước mặt hắn xuất hiện một cô gái... à không! Là một tiên nữ!

Mạc Tà nhìn không chớp mắt,hắn sợ nếu chỉ trong khoảnh khắc chớp mắt kia nàng sẽ như làn khói mà biến mất mất. Dưới ánh đèn vàng vàng ấm áp,một nữ nhân đẹp như họa khiến hắn lú cả lưỡi.Làn da trắng nõn như mỡ đông,thân hình yếu điệu mềm mại, nếu gầy một chút thì sẽ là quá gầy,nặng thêm một chút sẽ là quá béo.Hắn không hình dung hết được vẻ đẹp của nàng,bao nhiêu năm đọc sách hắn vậy mà không tìm được từ nào có thể xứng mà miêu tả với nàng.Nghiêng nước nghiêng thành thì quá tầm thường,hoạt sắc sinh hương thì lại như từ dành cho đám nữ nhân dung hoa tục phấn,đẹp tựa mộng ảo lại có vẻ không thực mà diễm lệ thoát tục thì lại nghe quá mức phong trần... Hắn cứ tự cãi nhau trong đầu,không để ý rằng tiên nữ của hắn đã tới gần

nhìn hán đang chờ người mà khẽ mỉm cười,nụ cười kia...vạn hoa thất sắc!

“ Công tử,chàng uống chuat cháo cho ấm người!” Giọng nói ấy đã dọa hán vào chân tình tuyệt lộ mất rồi!

Cứ như vậy,hán cứ ở đó mà mê luyến vẻ đẹp của nàng.Ở cạnh nàng hán không suy nghĩ được gì cả,cứ ngẩn ngơ như bị câu hồn.Liên tục trong vòng nửa tháng,hán đọc sách,nàng dệt vải,không xa lạ nhưng cũng không gần gũi nhưng như thế lại khiến hán có cảm giác ấm áp có hương vị của gia đình,chi nghĩ thế thôi cũng đủ khiến hán lừng lợ hạnh phúc.Lắm lúc hán tự nhủ hay chỉ như vậy thôi cũng đã ổn rồi?vừa xa vừa gần như vậy cũng là ổn rồi? Hán không dám đến gần hơn với nàng,hán sợ hán không xứng,trong mắt hán nàng như là thần thánh lại có cảm giác – thiêng liêng bất khả xâm phạm...

Nàng nói nàng tên là Tuyết Liên.Hán cảm thấy cái tên này quả nhiên hợp với nàng.

Nàng nói với hán rằng bản thân không mẹ không cha,bị cường hào ác bá muốn cướp hôn nên sợ hãi chạy trốn lên núi ẩn cư. Nàng nói nàng đi bán đồ đổi gạo thì gặp hán bất tình nên cứu về,hán lại nói hán vô tình đi lạc nên bị dã thú truy đuổi.Nửa tháng sau khi mà thương thế trên người hán khỏe hơn,Tiểu Liên nói xa nói gần muốn tiễn khách.Lúc này hán mới thực sự sợ hãi,nếu hán rời đi hán sợ rằng đây chỉ là một giấc một hoang đường,sợ sẽ không còn được gặp lại nàng mất.

Vì vậy hán quyết định mặt dày thổ lộ cùng nàng.Mạc Tà kể hết đầu đuôi câu chuyện,kể cả sự ái mộ mà hán dành cho nàng.Dưới ánh nến,Mạc Tà hơi run rẩy,sau khi kể lại mọi chuyện,hán nói tiếp “ Tiểu Liên,ta với muội là thực lòng thực dạ.Ta...ta hứa sẽ không bao giờ bỏ rơi muội.Chỉ cần thi trạng nguyên xong,ta lập tức đem lễ đến cầu hôn muội.Chỉ cần muội không chê...”

“Huynh thật lòng thương muội sao?” Tuyết Liên mỉm cười tao nhã,khuôn mặt hơi ửng hồng lên khiến Mạc Tà kích động,đầu óc lại nảy sinh ra vài điều đen tối,hán tự phi nhủ bản thân thô tục,ngước đôi mắt hướng đến nàng chờ đợi.

“Ta gốc gác không rõ ràng huynh khoong chê sao?”

“Ta chỉ cầu muội không chê ta.ta chỉ mong đời này kiếp này có muội cùng bầu bạn mà thôi.Có như vậy,ta chết cũng cam lòng!”

“ Có chết cũng cm lòng sao?” Tuyết Liên cười nghi ngờ khiến lòng hán nóng lên,muốn vì nàng mà cam nguyện hết mọi việc.Hán nóng lòng đến mức hai tay xoắn cả vào nhau,trái tim nảy lên liên hồi.

“ Vậy thì được,huynh hãy nhớ lời hứa của mình” Mạc Tà cong môi cười hạnh phúc bước đến ôm lấy nàng,thân hình mềm mại không xương nghã vào lòng hán.Ánh mắt ấy,bờ môi ấy...tất cả đều khiến hán sa đọa! Nhưng hán không dám,hán sợ sẽ làm nàng kinh hãi.Ngay lúc đang phân vân,nàng khẽ cười hôn lên môi hán khiến hán không muốn chịu đựng thêm nữa,với tay tắt ngọn đèn rồi hạ màn che xuống,trong màn là một cảnh xuân quang kiều diễm,uyên ương tiệc đêm tàn.

Hoàn chương 2

%:M(=+

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

“Chỉ hái đóa hoa sen

Chớ ngắt tàu lá biếc

Về nhà hỏi trượng phu

Có ai đẹp như thiếp.” (*)

*Bài “Việt nữ” của Vương Xương Linh.

Nàng là yếu điểm của ta,cũng là nhược điểm của hán.Thân vương của ta nói,chỉ cần ta đại giá quang lâm,trở thành tân đế thì ba vạn mỹ nữ tài sắc vẹn toàn muốn thế nào sẽ có thế ấy.Hà có gì phải vì một nữ nhân bình thường mà bỏ lỡ mất nghiệp đế vương?

Ta lúc đó tự mắng bản thân mình háo sắc,nhất thời mu muội mà quên đi đế nghiệp chưa hoàn thành.Đế nghiệp trong tay,ta muốn gì mà chẳng được.Ta sẽ bù đắp lại cho nàng,ta sẽ cho nàng đứng đầu hậu cung,ba ngàn giai lệ,ba ngàn sủng ái chỉ dành riêng cho nàng...chỉ riêng cho nàng mà thôi.

Nhưng ta sai mất rồi!

Lần thứ nhất ta phản bội nàng chính là đưa nàng đến bên cạnh hấn làm nội gián cho ta. Ai mà ngờ được gian khách Yêu Hồ chính là người mà Lục gia ta yêu quý. Ai mà ngờ được ta có thể đẩy nàng bên cạnh kẻ thù của mình, nơi mà nàng có thể biến mất không dấu tích nếu bị phát hiện. Nơi mà nàng luôn phải sống sợ hãi, dè chừng. Vậy mà nàng vẫn cam tâm tình nguyện, nàng nói nàng sẵn sàng làm mọi thứ để giúp ta trở thành hoàng đế...

Rất lâu sau đó nàng nói: “Thực ra bệ hạ chưa một lần yêu ta. Chẳng ấy đã dạy ta hiểu rằng, nếu thực lòng yêu một người thì sẽ không dễ dàng buông tay. Thực ra, từ đầu đến cuối ta chỉ là quân cờ trong ván cờ quyền lực của ngài. Ngài chưa từng yêu ta thì sao phải dối lòng nhiều như vậy? Không phải mọi chuyện đã kết thúc rồi sao?”

Nàng không gọi ta là “Thần Vũ”, nàng gọi ta là “ngài” là “bệ hạ”. Nàng không gọi kẻ thù của ta là “hấn” hay “Thập hoàng tử” nữa, nàng gọi là “chàng”...

Lần thứ hai ta phản bội nàng chính là cưới con gái của tể tướng làm chính thất, biến nàng ta trở thành một quân cờ trong tay ta, khiến thế lực của ta mở rộng hơn nhiều. Nhưng trước sau ta vẫn sắm vai một vị thần vương chỉ biết treu hoa ghẹo nguyệt, say đắm với mỹ tửu mỹ nhân... Chỉ có nàng mới biết được dã tâm to lớn của ta.

Rất lâu sau đó nàng cười nói: “Thực ra cả ta và vợ chàng đều chỉ là những con tốt thí đáng thương. Nói trắng ra, thứ duy nhất chàng yêu chỉ là quyền lực. Chàng mới thật nhẫn tâm làm sao! Để tâm khó dò, quả nhiên...”

Nàng còn nói nếu tha cho hấn, muốn nàng làm gì cũng được. Ta nói muốn bắt nàng làm danh kỹ, ta muốn khiến nàng sợ hãi, nàng do dự cho nên buột miệng thốt ra. Đôi mắt đen trầm của nàng thoáng hoang mang mờ mịt, rồi cuối cùng cúi đầu chấp nhận. Khi nàng thoáng quay lưng, đôi mắt kia long lanh ánh nước. Ta đuổi theo ôm xiết nàng vào lòng hỏi nàng: “Nàng yêu hấn đến vậy sao? Ta có thể bù đắp cho nàng, chấp nhận sai lầm của nàng” Mùi hương của người trong lòng vẫn dịu mát lạ thường, khiến cho ta mê đắm

“Ít nhất...chàng ấy thực lòng yêu ta...” Nàng cười khẽ, nụ cười chua xót nói tiếp “Ít nhất, chàng ấy không muốn đuổi ta đến bên cạnh một nam nhân khác...”

Có những vết thương, nhìn không mấy rõ ràng, nhưng thực ra nó khiến người ta tê tái gấp trăm nghìn lần. Lời nói của nàng là dao, đâm vào tim ta rỉ máu...

Ta chỉ muốn giữ nàng lại. Ta là bậc cửu ngũ chí tôn, thiên hạ này vì ta mà thờ phụng, lẽ nào ta không thể giành lại được nàng sao? Ta không tin!

“Đào yêu, quay về bên ta. Được không?” Người trong lòng tựa quây, muốn giằng ra nhưng tay ta tựa như sắt, cứng rắn cưỡng ép nàng về lại lòng ngực. Hơi ấm kia khiến ta trầm mê biết bao...

“Dân phụ đã có trượng phu bên mình, huống chi chàng còn là nghịch thần. Phu xướng phụ tùy, ta thân mạng trọng tội bên người, sao dám làm bẩn uy danh của bệ hạ... Bệ hạ, xin người khai ân!” Vòng tay của ta nói lỏng hơn, phải rồi! Cảm nhận được sự lo lắng, nàng gồng mình khỏi vòng tay của ta, một mực dập đầu quỳ lạy xin ta khai ân. Cho đến khi nền nhà đỏ thẫm màu máu, ta mới thờ dãi một hơi, nói: “Bây giờ ta đưa ra hai lựa chọn, nàng có thể tự mình suy nghĩ. Thứ nhất: Nàng về bên cạnh ta, ta có đủ quyền năng biến nàng thành một phi tử mà không hề triều thần dị nghị, còn về phần hấn thì tội chết có thể tha nhưng tội sống không thể miễn. Ta sẽ lưu đầy hấn về nơi biên thủy, sinh tử là bởi hấn. Thứ hai: Nàng không đồng ý, ta sẽ lập tức chém đầu hấn. Tru di cửu tộc, biến hấn thành tội nhân thiên cổ cho đời đời kiếp kiếp bị phi nhổ, còn về phần nàng... sẽ phế bỏ vô công, cắt đứt gân cốt, biến nàng thành phế nhân bên cạnh ta... Hãy suy nghĩ cho kĩ”

Ta thấy ống tay áo bỏ đi, ta biết nàng sẽ không dám tự sát vì tính mạng phu quân nàng còn trong tay ta, huống chi âm vệ của ta còn ở đó, sẽ không để cho nàng tự ý làm liều. Sinh mệnh của nàng, bây giờ đã không do nàng quyết định nữa rồi!

Ba canh giờ sau, nàng đến tìm gặp ta với đôi mắt sưng đỏ trống rỗng và thần sắc đậm đặc lạnh lùng. Lòng ta có một nỗi niềm khó nói thành lời... Một phần ta cảm thấy thỏa mãn vì nàng cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, phần còn lại là vì ta ghét đôi mắt kia, nó trống rỗng không chút sinh khí, dường như người đứng trước mặt ta lúc này chỉ là một con rối gỗ vô hồn không cảm xúc.

Nàng từ từ quỳ xuống, lạnh đạm nói: “Xin bệ hạ khai ân, tha cho phu quân của dân phụ một mạng. Dân phụ xin được làm trâu ngựa trả ơn cho bệ hạ...” nói xong nàng dập đầu bái lạy. Từng lời nói của nàng như là dao, cứ mãi vào tim ta từng chút một. Nàng vẫn muốn nhắc rằng nàng vẫn làm vợ của hấn sao, còn với ta nàng chỉ là thần tử? Hay lắm! Rất biết cách làm người khác tức giận... Ta nghiêng răng bước xuống nơi nàng đang quỳ, đưa tay bóp cằm nghiêng răng nói: “Nhớ cho kĩ, người bây giờ là Đào phi của Vũ đế, là vợ của ta. Mạng hấn trong tay người, ngày 20 tháng sau lập tức tiến cung làm phi tử. Bây giờ thì lui đi...”

Ánh mắt nàng trực tiếp đối diện với ta, nó khiến ta khó chịu. Ánh mắt ấy bình tĩnh đến lạ, không mấy may mắn sống, ánh mắt thuần phục không sinh khí. Ta buông cầm nàng ta, dứt khoát bỏ đi, duy chỉ có nàng, chỉ có nàng mới có thể khiến ta không thể giữ được bình tĩnh...

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Đêm hôm đó,ta lật thẻ bài của Vương chiêu nghi.Đến giây phút quyết định,khi ta nhìn vào đôi mắt phượng mê đắm thuần phục kia ta mới phát hiện vì sao lại si mê Đào Yêu đến vậy.Bởi vì tất cả nữ nhân trong cung đều không có cái ánh mắt kia,vừa thuần phục,vừa cao ngạo... Tất cả đều không thể sánh được với nàng,nhưng tại sao ta chỉ có nàng là ta không chiếm được? Ta không cam tâm!

Tất cả đồ kị và ghen ghét ta đều đổ dồn vào thân thể ngọc ngà bên dưới.Khoái lạc qua đi,ta bỗng cảm thấy chán ghét chính mình.Tại sao năm xưa ta lại đang tâm đẩy nàng đi,nếu...nếu lúc đó ta suy nghĩ lại thì tốt biết mấy.Cánh tay trắng nõn nã của Vương thị vắt qua eo ta,đôi môi nũng nịu hôn khẽ lên cánh tay rồi ngẩng đầu cười nhìn ta âu yếm.Ta nhìn nàng ta cười khẽ rồi thuận thế đè nàng ta xuống dưới tiếp tục điên long đảo phượng.

Đêm đó,ta không ở bên Vương chiêu nghi mà lại đến biệt cung của nàng,đột nhiên rất muốn nhìn người đó,đột nhiên rất muốn nhìn xem lúc này nàng đang làm gì.Ta không cho nó tài bẩm báo,một mình tiến vào biệt cung.Nàng vẫn chưa ngủ mà chỉ là ngồi an tĩnh nhìn bản thân trong gương rồi đưa tay sờ nhẹ lên bụng,khuôn mặt vừa dịu dàng vừa thẳng thốt sợ hãi.Đột nhiên tâm trí ta dâng lên một hồi bất an,rất muốn biết nàng nghĩ cái gì nhưng không tiến vào,là ta không dám tiến vào.Nguyên nhân vì sao ư?Ta cũng không rõ...

Ngày đại hôn rất nhanh đã đến.Nàng mặc một bộ cung nghi hoa lệ,màu đỏ đẹp đẽ ấy lại vẽ trong tâm trí ta một kí ức vừa ngọt ngào vừa mờ nhạt.Dưới tán đào năm đó,nàng một thân huyết y đỏ rực múa kiếm,thân ảnh đẹp như tiên tử Dao Trì,khi nhìn thấy ta thì giật mình ngưng ngừng thu kiếm.Cảnh sắc diễm lệ năm đó nay được tái hiện lại đẹp xiết bao,cuối cùng nàng cũng là của ta... Mỗi vẽ một nụ cười hoàn mỹ,ta cùng nàng bước đi trong sự chúc phúc và ghen tỵ của ngàn vạn người,bất chợt lại nảy sinh cảm giác thành tựu.Như thể đã đoạt được một báu vật vô giá nào đó về tay mình...

Đêm động phòng,ta nâng tay hạ xuống tấm hi khăn.Thân hình nàng khẽ run và khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt.Ta mất hứng : “Nàng sợ hãi?”

Đáp lại ta chỉ là một cái cúi đầu.Ta bóp cằm giận dữ : “Nàng nhớ cho kĩ,nàng bây giờ là vợ ta,cả thiên hạ đều biết.Đừng may mơ tưởng cái gì nữa!”

Đôi mắt nàng vẫn trống rỗng nay hiện lên thần sắc chua xót,vừa quật cường kia vừa khiến ta mê đắm,vừa khiến ta chua xót sợ hãi.Ta ghé môi mình vào môi nàng,hôn điên cuồng,bỏ mặc sự giãy dụa của người dưới thân.Cho đến khi toàn bộ hi phục bị xé rách và ta chuẩn bị đi vào người nàng thì mới phát hiện đôi mắt trống rỗng kia của nàng chảy ra một giọt lệ trong suốt.Ta ôn nhu hôn lên mắt nàng,nuốt đi dòng lệ kia thì nàng mới nghẹn ngào : “Thần Vũ,ta đã có thai.Là con của người đó”

Trái tim đang lừng lờ của ta chết lặng.Có cái gì đó rất ghê gớm đang cào xé trong long ngực,đau đến mức muốn ngất đi.Ta cay đắng hỏi lại : “Nàng nói cái gì?”

“Ta đã có thai.Xin hãy tha cho con của ta,tha cho con ta.” Nàng tóc tai hỗn loạn,khuôn mặt tái nhợt đầm nước mắt.Còn ta,như bị bòn rút đến kiệt sức,buồng thông cánh tay,lòng chua chát đắng ngắt.

“Ngày mai thái y sẽ đem thuốc đến cho ngươi.Phải phá nghiệt chủng đó đi!” Một khắc sau ta lạnh lùng ra lệnh.ta cầm hận đến mức muốn băm vằm cả nàng và hân.Đau đớn làm sao,ta không nỡ ra tay với nàng.Nhưng đứa bé thì khác,nó cần phải bị xóa bỏ.Ta không chấp nhận lại xuất hiện một kẻ chen chân vào giữa ta và nàng.

Đào Yêu nghe vậy vội vàng từ trên giường bò xuống,chặt vật bò đến cầu xin ta: “Hoàng thượng,xin người tha cho con ta một mạng.Kiếp này ta cam nguyện làm trâu ngựa cho ngài.Cầu xin người!”

“Không được!” Ta cay nghiệt bác bỏ rồi quay người rời đi.Chuẩn bị ra đến cửa thì bất chợt nàng lên tiếng: “Hoàng thượng,nếu ngài muốn giết nó.Ta sẵn sàng sống chết với ngài.Hải tử còn,ta còn.Hải tử mất,ta theo nó bồi táng.Cùng sinh cùng diệt!”

“Nàng dám đe dọa ta?” Ta giận dữ

“Nô tỳ không dám!” Về quật cường trong mắt nàng khiến ta chán ghét xen lẫn sợ hãi.Ta đâm vào tường,nghe tiếng rút lấy thanh kiếm ngay đó chia thẳng vào mặt nàng,chi muốn xả nàng ra làm đôi.Trước hành động của ta,nàng thần nhiên nhắm mắt.Sự thần nhiên đó lại như là tê tái chấp nhận,nàng...thật sự là không có tim sao? Ta cay đắng buông tay,để lại một câu nói: “Nàng thắng rồi!” rồi vội vã bỏ đi... Trái tim chết lặng trong lồng ngực,dường như đã mất đi độ ấm.

Sáng hôm sau,ta ra một đạo thánh chỉ đưa nàng đến lãnh cung.Vĩnh viễn không được tiến vào hoàng cung nữa bước.Mãi về sau câu chuyện Đào phi vừa được tán phong làm phi tử đã làm gì đắc tội hoàng thượng nên bị đẩy vào tử cung vẫn là một câu chuyện trà dư tửu hậu không có lời giải của chốn cung đình..

Một ngày nọ,ta được nghe báo lại là nàng đã hạ sinh ra một tiểu hải tử khỏe mạnh.Từ sĩ hỏi dò ý của ta xem sẽ xử lí đứa bé kia như thế nào.Ta đã vô số lần suy nghĩ về việc này,ta có thể tha cho con nàng sống nhưng nó vĩnh viễn sẽ không biết cha mẹ mình là ai hoặc âm thầm sử dụng thủ đoạn khiến nó biến mất.Nhưng nàng chăm sóc và bảo vệ nó rất tốt,những ngày đầu,nàng không chịu ăn bất cứ thứ gì ta cung cấp.Chỉ ăn rau củ hoang dại và tự nấu lấy thức ăn cho riêng mình.Bởi vậy khi gặp nàng,ta giật mình mất mấy giây mới có thể bình tĩnh lại được.Nàng gầy rộc đi và thân mình xanh xao ốm yếu.Chỉ đến khi ta hứa là sẽ không làm hại đến con nàng thì mới chịu ăn thức ăn trong cung.Ta cười khỏ,nàng bảo vệ nó như vậy,nếu ta còn cố gắng cưỡng cầu làm hại nó thì e rằng sẽ chỉ đẩy ta và nàng đi xa hơn.Ta ra lệnh cho hân phải cẩn thận chăm sóc nàng,không được có sơ suất.Rõ ràng hân cúi đầu rất nhanh nhưng sự khó tin trong mắt khó mà che dấu được...Đương nhiên là khó tin rồi,ngay cả ta cũng khó mà tin được...

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Đời người phải khóc bao nhiêu lần mới không lưu lệ.

Đời người phải rơi bao nhiêu lệ mới không tan nát lòng...

Hôm nay ta nhớ rất lâu về trước, cũng ngày đông lạnh như thế này. Chẳng một thân lam y đơn bạc đứng trong gió lạnh, khuôn mặt anh khí hướng về phía xa xa kia, nơi người ta gọi là kinh thành. Ta đã nhìn theo và nghĩ nơi đó có gì khiến chàng bị thương đến vậy, cô độc đến vậy... Nghĩ rất lâu, rất lâu... mãi đến khi được nhìn người đó từ xa mới có thể bàng hoàng nhận ra...

Nếu ngày xưa ta yêu quý dung mạo này bao nhiêu thì bây giờ ta lại chán ghét nó bấy nhiêu. Lấy ta bởi vì dung mạo này sao? Bởi vì nó, ba phần giống với nàng ta sao? Ta nên cảm thấy may mắn hay bị thương đây...

Chàng từng nói: “Quyền lực chỉ là thứ khoác bên ngoài tấm áo bào, khi nữ vương không còn mặc hoàng y trên người, nàng cũng đơn giản chỉ là một nữ nhân như bao người. Một nữ nhân thật mạnh mẽ, kiên cường nhưng cũng thật dịu dàng và ấm áp.”

Phải rồi, chàng làm sao có thể tiến tới được với nàng ta? Nàng là nữ đế, cho dù chàng có khuynh thế thiên tài hơn nữa thì tình cảm của chàng cũng bị gán vào tội đại nghịch bất đạo... Tâm tư của chàng chỉ có thể gửi gắm vào đồng tấu chương kia, ngày ngày cùng nàng ta san sẻ...

Chàng... đã lần nào chú ý đến ta chưa?

Đã... lần nào động tâm chưa?

Chắc là chưa!

Hẳn rồi.

Tâm tư của chàng... đặt lên người kia bao nhiêu cũng không đủ. Nào đến lượt ta...

Thế nhưng...

Nếu chàng nói là có, ta cũng nguyện ý tin tưởng. Chỉ cần là chàng nói...

Ta vạn lần nguyện ý!

Chàng từng đứng trong bóng tối hỏi ta: “Cho nàng biết tên ta, nàng có thể nhớ bao lâu?”, có thể chàng cũng chẳng thể ngờ, cái không bao lâu ấy lại là cả một đời một kiếp. Thậm chí, là suốt cả quãng đời còn lại...

Chàng là quân sư của Bắc Tàn, chàng dưới một người trên vạn người... Ta vô số lần tự hỏi, người như chàng tại sao lại chịu cúi đầu trước một nữ nhân, tại sao chàng không lấy ngôi vị đó làm một vị đế vương quyền khuynh thiên hạ?

Là bởi vì người đó.

”Cõi hồng trần chinh phạt bấy nhiêu năm

Ôm giấc mộng một lần làm bá chủ

Trái tim đá chưa từng nghe khuấy phục

Bỗng ngập ngừng trước giọt lệ giai nhân”

Bài thơ này, chỉ cần lọt ra ngoài thì chàng có vạn cái đầu cũng không sống được, chắc chỉ có lúc say ta mới có thể nhìn thấy chàng thực đến vậy. Chỉ có như vậy thì ta mới có thể thấy chàng tức giận, thấy chàng bi ai, thấy chàng cười bất lực... Chàng ôn nhu với tất cả mọi người, chàng hay cười dịu dàng, nhưng tại sao, ý cười chưa bao giờ chạm tới đáy mắt?

Tây Vực muốn xuất quân chinh phạt, nàng ta muốn thân chinh đánh giặc. Chàng nằng nặc muốn thay nàng ta xuất chinh. Chàng không muốn nàng ta bị tổn thương phải không?

Vậy còn ta?

Chàng nói, nếu chàng không trở về... Ta có thể tự do, có thể rời đi, có thể tiếp tục xuất giá. Chỉ đến khi ta nói vĩnh viễn sẽ đợi chàng trở về. Lần đầu tiên, chàng nhìn ta dịu dàng. Lần đầu tiên trong đôi mắt đó có một thứ gì đó khó nói dần dần nảy sinh...

Cuối cùng trong đôi mắt đó đã có hình ảnh của ta.

Cuối cùng ta cũng có thể nhích từng chút một đến gần trái tim chàng.

Chỉ cần thời gian, ta tin có thể làm tan chảy sự băng lạnh trong trái tim chàng...

Thế nhưng...

Khi tỉnh dậy, ta đã biết mình tuyệt vọng rồi...

Khi ta đứng đối đầu chiến tuyến với chàng ta đã biết mình không còn cơ hội nữa rồi.

Đôi mắt chàng hướng về ta đầy bất an cùng lo lắng

Chàng sợ ư?

Sợ ta làm điều ngu ngốc sẽ làm nhiều lòng quân?

Hay...

Lo cho ta?

Ta không biết!

Nghe nói, Tát Mạt Nhĩ cảm quân đi chinh phạt.

Nghe nói hán ra tay tàn độc, quyết tuyệt như mãnh thú, lòng dạ thâm sâu độc ác khó ai lường... Ta nhắm mắt nghẹn ngào cố nén nước mắt vào trong. Không được! Nếu rơi nước mắt sẽ nhiều loạn lòng quân, nếu rơi nước mắt thì làm sao có thể nhìn chàng rõ như vậy được...

Tát Mạt Nhĩ tiến đến gần ta, khuôn mặt hần hung ác vẽ ra một nụ cười man rợ nâng cằm ta hướng về phía chàng cười nói: “Nghe nói phu nhân của Tô tướng quân là một giai nhân tuyệt sắc khuynh thành, quả không ngoa. Nếu nàng ta bị làm nhục ngay tại đây...”

Phía dưới binh sĩ phần nộ nâng tiến nhắm về phía hán khiến Tát Mạt Nhĩ tức giận, hần hung tợn kéo bóp cằm ta nói: “Tô tướng quân, ngài muốn phu nhân mình bị làm nhục ngay tại đây hay muốn biến thành bia ngắm cho tướng sĩ của ngài?” Xung quanh binh sĩ Tây Vực cười to chế nhạo

Chàng từ từ đưa tay ra hiệu cho binh sĩ hạ cung tiến xuống, hỏi: “Tát Mạt Nhĩ, nếu người đầu hàng. Ta sẽ bảo đảm với hoàng đế tha cho người một mạng, nếu ngoan cố thì nhất định phải chết ở đây!”

Tát Mạt Nhĩ cười lớn, rút thanh gươm bên cạnh kề vào cổ ta nói: “Xem ra tình cảm của Tô tướng quân dành cho phu nhân không mấy sâu đậm rồi!”

Ta nhìn về phía ấy, chàng một thân chiến bào oai vệ, đôi mắt thoáng lay động nhìn ta. Ta mỉm cười, một giọt nước mắt lăn dài xuống khóe môi, mặn chát.

Ba năm kết tóc cùng chàng làm phu thê, chỉ cần một thoáng do dự như vậy là đủ rồi. Cả đời này có thể đổi lấy chút do dự kia là đủ lắm rồi. Ta mặc kệ lưỡi gươm đang kề cổ kia, bước nhanh về phía cổng thành, máu càng ngày càng nhiều thấm đỏ cả vạt áo trước. Tát Mạt Nhĩ có lẽ vạn lần không ngờ tới ta sẽ làm vậy, khi định thần lại thì đã cùng ta rơi xuống phía dưới.

Ta còn nghe rất rõ tiếng thét của chàng, chàng gọi ta là Viêm Tịch. À, hóa ra chàng nhớ tên ta. Thật tốt!

Nếu nói được, ta rất muốn nói với chàng: “Sau này nếu rảnh rỗi, chàng nhất định phải nhớ ta một chút, một chút thôi cũng được... Như vậy ta sẽ đỡ tủi thân hơn”

Nhưng ta lại nghĩ, nếu chàng không nhớ ta sẽ tốt hơn. Chàng sẽ không phải đau lòng, sẽ không thương tâm... Hoặc giả sẽ thương tâm ít hơn chăng?

Như vậy cũng tốt! Tô Nhược Vũ, may quá! Chàng chưa kịp thích ta...

Thật may mắn!

Vòng tay ai rất ấm ôm ta vào lòng... Là chàng hay ảo mộng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nghe nói chàng không yêu ta?

Rất lâu về trước có người hỏi ta tên là gì. Ta chợt nhớ tới người đang mặc hoàng bào ở cung Càn Minh kia, người đó cũng từng hỏi ta tên là gì. Lâu dần, người đó cũng quên tên của ta mà thay vào đó là “ái khanh”; “Tô khanh”...

Vậy thì nàng sẽ nhớ tên ta bao lâu?

Người mặc hoàng bào từng nói là cả đời, còn nàng cứ lẩm nhẩm tên ta mãi... nàng sẽ nhớ được bao lâu?

Ta không biết, cũng không muốn biết.

Trên đời này luôn có một người khiến người nhớ nhưng quyến luyến, không thể nào quên, người đó giống như một đóa hoa anh túc hấp dẫn, dù có đau đớn khổ sở như thế nào thì cũng không biết nên làm thế nào...

Người mặc hoàng bào đó cũng vậy, tựa như một cây gai trong cơ thể. Năm năm tháng tháng trôi qua dần dần lại trở thành một phần không thể thiếu. Lấy ra thì sẽ đau đớn mà không lấy sẽ khổ sở...

Nữ nhân đó, có đôi mắt giống hệt nàng. Đôi mắt thuần khiết hệt như một đóa sen, chỉ là năm tháng qua đi. Đôi mắt đó càng ngày càng sắc lạnh, càng ngày càng âm hiểm khó dò hơn. Người đó từng nói rằng ta không được vì bất cứ ai mà rung động, người có thể kiểm soát ta chỉ có thể là nàng...

Ta chỉ cười.

Sau đó ta lấy một nữ nhân có đôi mắt giống hệt nàng làm thê tử

Tô Phù nói nàng thật đáng thương, nàng chỉ là kẻ thế thân thấp hèn.

Ta cũng chỉ cười...

Ừ, biết nói làm sao....

Vậy mà, sau đó ta lại lén lút học thủ ngữ chỉ vì muốn biết cô gái nhỏ ấy nghĩ gì. Thật buồn cười

Trên đời, có một số việc không phải không để tâm, mà để tâm cũng không làm được gì hơn. Có một số người không phải cứ trân trọng là có thể giữ lại được, mà dù có trân trọng rất nhiều rồi cũng sẽ mất đi... Bởi vậy nên ta không dám đặt tâm tư của mình quá nhiều lên nàng.

Kì thực như thế này cũng rất tốt.

Cô gái ấy, hay lén lút nhìn ta từ xa xa, miệng hay cong lên một nụ cười ngọt ngào.

Cô gái ấy hay lặng lẽ bước đến bên cạnh mài mực, châm trà, gọt hoa quả... cứ chạy tới chạy lui như một chú chó nhỏ.

Ta biết, không nên cho nàng hi vọng quá nhiều.

Ái tình là thần dược nhưng ái tình cũng chính là độc dược khó lường. Rốt cục, cũng chỉ là một cô gái nhỏ thì hà cớ gì lại phải để nàng ném trái đau thương?

Ta không thể cho nàng tình ái nhưng có thể cho nàng an yên. Vậy là đủ rồi phải không?

Lâu dần, cô gái ấy trầm lặng hẳn, không vui vẻ hoa tay múa chân như trước nữa.

Ta phát hiện những lúc như vậy, nàng rất thu hút. Cô gái ấy có sự trầm tĩnh của u lan lại có sự thuần khiết khó mà diễn tả thành lời...

Từ khi nào nàng trưởng thành đến vậy?

Cô gái nhỏ ấy...

Ta phát hiện ta quan tâm nàng nhiều hơn mình nghĩ. Cũng không biết từ lúc nào mà chuyện về người đó không còn khiến ta chú tâm nhiều như trước nữa. Làm vậy, có đúng không?

Ngày nọ, Tô Phù nói rằng nàng phải đích thân đi thân chinh đánh giặc để củng cố quân tâm nhưng làm sao có thể? Đất nước làm sao có thể một ngày thiếu vua?

Cho nên ta tình nguyện xin đi đánh giặc. Tô Nhục Vũ ta nợ nhà họ Tô một mạng, on dưỡng dục chi bằng trả hết lần này đi?

Đột nhiên rất muốn cho cô gái đang ở nhà kia một lời hứa hẹn.

Thế nhưng..

Đạo groom vốn không mất

Chinh chiến xưa nay mấy kẻ về?

Ta lấy gì để đảm bảo đây?

Cười khở một cái,lòng đầy giông bão...

Cô gái đó vẫn đang cố đợi ta về,khuôn mặt ngái ngủ gà gât và đôi mắt còn hơi mơ màng hoảng hốt tỉnh dậy khiến ta suýt bật cười.Hóa ra cô gái nhỏ ấy chưa từng thay đổi,vẫn ngốc như vậy...

Thật không an tâm...

Cô gái nhỏ lắc đầu quây quây,mắt ầng ậc nước khi nghe ta nói có thể sẽ không trở về.Đôi mắt trong suốt nhìn ta kiên cường rồi ra thủ ngữ nói rằng nàng sẽ chờ ta...

Lòng ta khê động

Tốt quá,ít nhất còn có một người chờ ta...

Đột nhiên rất muốn sống sót trở về,đột nhiên rất muốn cùng nàng thề non hẹn biển,đột nhiên muốn cùng nàng rời đi,cùng nhau ngao du sơn thủy chẳng màng thế sự...

Khi trở về,nhất định ta sẽ nói cho nàng biết.Hắn nàng sẽ bất ngờ lắm...

“nếu như gặp lại chẳng thể đỏ hồng đôi mắt

Liệu có thể làm ửng hồng đôi gò má?”

Lần gặp nhau,không ngờ lại là trên chiến trường

Không ngờ lại là ở hai phe đối nghịch

Chưa bao giờ ta cảm hận quyền lực,trách nhiệm,căm hận cái gọi là giang sơn xã tắc đến vậy.

Nếu chỉ là một nam nhân bình thường ta sẽ chẳng màng điều gì mà chạy đến cướp nàng về.

Nếu chỉ là một nam nhân bình thường ta sẽ không phải đắn vật nhiều đến vậy.

Chọn ai?

Chọn nàng - nữ nhân của mình?

Hay chọn giang sơn xã tắc?

Bên nặng bên nhẹ ai cũng rõ ràng.

Nhưng ta không muốn...

Giả như đây chỉ là một con ác mộng cay nghiệt. Khi tỉnh dậy vẫn sẽ thấy nàng

Giả như...

Trên công thành,cô gái đó nhìn ta trầm mặc,hắn nàng sợ hãi lắm? Hắn nàng tuyệt vọng lắm?!

Đột nhiên cô gái ấy hướng đến ta nở nụ cười khiến tim ta khê động.Có lẽ ta biết nàng định làm gì? Xin đừng...

Viêm Tịch...

Xin đừng..

Ta còn thiếu nàng 1 lời hứa...

Viêm Tịch...

Xin đừng..

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Mình nói ngắn gọn thôi.

Mỗi người 1 quan điểm,nên đừng ép ai phải theo ai cũng đừng mạt sát ai cả.

Truyện mình đăng lên,viết như thế nào là quyền của mình.Các bạn có nói đến mùa quýt năm sau mình cũng sẽ không thay đổi nội dung của nó.

Nếu muốn đọc thì mời ở lại đọc tiếp truyện mình,còn nếu thích Tầm hay không đồng tình,mời các bạn đọc truyện cổ tích.Đây đơn giản vậy thôi,mình nói xong rồi !

(À mà cmt nào hl vs mình nhìn chương mất thì mình “xin phép” xóa cmt vs gắn cờ nick mấy bạn luôn :) Mình ích kỉ lắm nên chẳng muốn người khác làm mình khó chịu đâu :*)

Chào thân ái và quyết thắng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Mình nói ngắn gọn thôi.

Mỗi người 1 quan điểm,nên đừng ép ai phải theo ai cũng đừng mạt sát ai cả.

Truyện mình đăng lên,viết như thế nào là quyền của mình.Các bạn có nói đến mùa quýt năm sau mình cũng sẽ không thay đổi nội dung của nó.

Nếu muốn đọc thì mời ở lại đọc tiếp truyện mình,còn nếu thích Tầm hay không đồng tình,mời các bạn đọc truyện cổ tích.Đây đơn giản vậy thôi,mình nói xong rồi !

(À mà cmt nào hl vs mình nhìn chương mất thì mình “xin phép” xóa cmt vs gắn cờ nick mấy bạn luôn :) Mình ích kỉ lắm nên chẳng muốn người khác làm mình khó chịu đâu :*)

Chào thân ái và quyết thắng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Mình giả sử, chỉ là giả sử thôi nhé ♥

Ví dụ nếu như 1 ngày nào đó, truyện mình được xuất bản. Thì mọi người có ủng hộ mình không?

Trong truyện xuất bản sẽ có thêm 10 đoạn văn chưa bao giờ được đăng ở bất cứ nơi nào. Đảm bảo chất lượng tuyệt đối sẽ không khiến mọi người phải thất vọng ♥

Đừng lo lắng là sẽ mất lòng hay khó chịu...Mình cần biết suy nghĩ của các bạn. Xin hãy thành thật trả lời ♥

Cảm ơn mọi người đã luôn quan tâm đến tác phẩm của mình. ♥

cúi đầu

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Mình giả sử, chỉ là giả sử thôi nhé ♥

Ví dụ nếu như 1 ngày nào đó, truyện mình được xuất bản. Thì mọi người có ủng hộ mình không?

Trong truyện xuất bản sẽ có thêm 10 đoạn văn chưa bao giờ được đăng ở bất cứ nơi nào. Đảm bảo chất lượng tuyệt đối sẽ không khiến mọi người phải thất vọng ♥

Đừng lo lắng là sẽ mất lòng hay khó chịu...Mình cần biết suy nghĩ của các bạn. Xin hãy thành thật trả lời ♥

Cảm ơn mọi người đã luôn quan tâm đến tác phẩm của mình. ♥

cúi đầu

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: EM CÓ THÍCH VÀO TÙ KHÔNG? - Cao Bi Ổi

Giới thiệu truyện: EM CÓ THÍCH VÀO TÙ KHÔNG? – Cao Bi Ổi

Trích dẫn hay: “Phương Nga, tôi có thể đưa em lên thiên đường thì cũng có thể kéo em xuống địa ngục, đời này không phải là tôi thì đừng hòng gả cho nam nhân khác. Cũng không cho phép em nhìn nam nhân khác ngoài tôi, bằng không tôi sẽ tống em vào tù!”

Thể loại: Nữ cường, nam phúc hắc, thâm tình, hợp đồng tình nhân, ngoại tình, tiểu tam, ngược luyến tàn tâm =))) SM, H++

Nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất mà hắn từng thấy, dùng mạo thuẫn phác lương thiện nhưng vẫn tỏ ra khí chất mạnh mẽ không tương. Mỹ nhân như ngọc, nụ cười mơ màng ấm áp tựa xuân phong ấy chỉ có thể thuộc về hắn mà thôi. Hắn tìm cách tiếp xúc với nàng, mua chuộc nàng âu cũng chỉ là để khiến nàng rung động mà đi theo hắn mà thôi. Nhưng tấm lòng của hắn nàng lại cứ thờ ơ không muốn thấu hiểu mặc cho hắn ngày ngày hao gầy bày tỏ. Hắn điên cuồng không tiếc bất cứ thứ gì với cô, ngay cả 17 lần vào nhà nghỉ nhưng không làm gì (???) chả lẽ như vậy cũng chưa đủ khiến cô hài lòng ư? Hắn không hiểu, cũng không muốn hiểu...

Cuối cùng cô cũng bỏ hắn đi thật, mang theo khối tài sản tiền tỷ để đào thoát theo người đàn bà khác. Hắn đau lòng cầm nín nuốt nước mắt vào trong mà truy tìm cô. Hắn thường tự nhủ mình đâu thua kém gì ai? Gia thế hắn không tầm thường, lại là kẻ có học thức, năng lực... Chuyện tiếc nuối nhất đời này có lẽ chính là không gặp cô sớm hơn. Chuyện hắn đã có gia đình là chuyện chung thân đại sự cả đời, làm sao nói bỏ là có thể bỏ... Hắn không thể cho cô một tha an phận, nhưng sống trong vinh hoa cả đời là chuyện hắn sẵn sàng chấp nhận. Đau đớn vì bị phản bội, hắn quyết tâm khiến cô phải chịu đau khổ, hắn bỏ mặc chuyện kinh doanh, điên cuồng thuê người ám sát, âm thầm đầu tư ăn bộ mạng lưới báo chí, viện kiểm soát, công an thành phố... Hắn nghĩ rằng tự thể cho dù có táng gia bại sản cũng phải khiến cô vào con đường tù ngục. Hắn còn hi vọng cái gì? Hi vọng rằng cô sẽ hối hận mà trở về chăng? Hoặc ít nhất, khi lên hầu tòa hắn còn có thể nhìn cô thêm vài lần nữa...

Hắn biết, tình cảm ngang trái của mình sẽ không được xã hội chúc phúc, cũng sẽ khiến cô ghét hắn, hận hắn... Nhưng hắn chấp nhận!

Nếu cô hận hấn, cô sẽ nhớ hấn lâu hơn một chút còn gì.... Chuyện đáng sợ nhất của đời người, không phải là sinh tử, mà là lãng quên...

Ngày tòa tuyên bố cô được tại ngoại, hấn như phát điên, hấn sợ hãi, sợ rằng mình thua rồi, sợ rằng sẽ mất cô mãi mãi. Không! Hấn không cam lòng! Hấn nhất định phải kiện, dù cho có tán gia bại sản, hấn cũng phải kiện. Hấn có thể mất đi tất cả, nhưng không thể mất cô...

Kết (dự kiến): OE

p,uE”

Bạn đang đọc truyện *Ta Tặng Người Một Nhành Hoa (Tàn Hoa Năm Ấy)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.